

Mundial de Sud-àfrica
L'altra cara de la festa del futbol

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Miguel Jara
Els governs supeditats a les farmacèutiques

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N187

9 de juny de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Revolta contra les tortures al centre d'internament de migrants

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Una cinquantena de reclusos continua en vaga de fam, tot i que el govern espanyol n'ha deportat desenes. Denuncien maltractaments i coaccions

ALBERT GARCIA

Barricada de neumàtics a l'avinguda Diagonal, davant del Palau Reial de Barcelona

ALBERT GARCIA

Centenars de mestres van participar de les multitudinàries manifestacions del sector públic

Vaga del sector públic... preludi de vaga general?

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 8

Centenars de milers de persones van sortir al carrer per protestar contra el pla de Zapatero d'abaixar els

sous del sector públic un 5%, i van atendre les crides a la vaga dels sindicats. La jornada es va desenvolupar entre manifestacions, concentracions i accions que, més enllà de protestar

per aquest fet concret, també van cridar a la vaga general. Si Zapatero tirés endavant la reforma laboral per decret, la vaga del sector públic hauria estat, doncs, un assaig general.

ELS CANDIDATS MARC INGLA I JAUME FERRER, TAMBÉ SOTA SOSPITA

La mà dreta de Sandro Rosell s'enriqueix amb el Barça Parc

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La investigació dels documents de compra-venda i els registres

mercantils de les empreses involucrades en les transaccions comercials al voltant dels terrenys del Barça Parc demostren que la família de

Jordi Cardoner Casaus, mà dreta de Sandro Rosell, s'ha enriquit amb els dividendes d'aquest negoci urbanístic a Viladecans.

ENTREVISTA · DAVID SEGARRA

“El que hem viscut és el que viu Gaza cada dia”

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Èxit del primer Congrés Internacional d'Identitat de Gènere

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

, estirant del fil

BAIX LLOBREGAT · EL 'CAS VILADECANS' ESQUITXA LES PRINCIPALS CANDIDATURES A LA PRESIDÈNCIA DEL FUTBOL CLUB BARCELONA

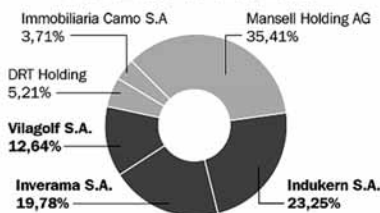
L'operació Barça Parc entra en campanya

■ Les claus de l'operació

Pagaments del FC Barcelona i canvis en l'accionariat de Golf de Viladecans S.A.

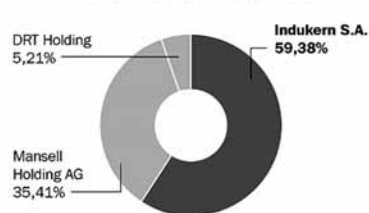
Accionistes de la societat

L'operació dona un benefici de 12.843.000 euros a Golf de Viladecans S.A., que es reparteix d'acord amb el percentatge de participació mantingut en el moment del perfeccionament de la transacció.

Accionistes de la societat

El 26 de maig de 2008, posteriorment a la compra-venda, Indukern S.A. compra 8.500 accions per 1.714.000 euros. El 30 de maig de 2008, Indukern compra 15.800 accions més per les quals paga 3.084.000 euros.

A pocs dies de les eleccions del FCB, us presentem els detalls de la compra dels terrenys destinats al macroprojecte lúdicoesportiu Barça Parc. Una iniciativa poc clara que ha provocat la indignació i la denúncia de les entitats en defensa del territori del Baix Llobregat. Segons els documents consultats, la família de Jordi Cardoner Casaus —mà dreta de Sandro Rossell— s'ha beneficiat de la venda. Així mateix, Marc Ingla i Jaume Ferrer han ocupat càrrecs dins una empresa vinculada a un soci dels intermediaris de l'operació.

Xavi Miquel i Oriol Cases
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

L'any 1988, quan el projecte d'ampliació de l'aeroport amenaçava l'existència del selecte Club de Golf del Prat, una colla de sòcies de l'entitat van decidir crear una empresa que tenia com a objectiu la creació d'un camp de Golf a Viladecans. Participada majoritàriament per les famílies Díaz Varela (Indukern SA), Suqué (Inverama SA) i Cardoner (Vilagolf SA), l'any 1989, l'empresa Golf de Viladecans SA va començar a adquirir terrenys a la zona i a buscar complicitats amb l'Ajuntament de Viladecans per construir un camp de golf que, segons recollia la premsa d'aquell temps, havia de ser "el millor de tota Europa".

El dia 17 de juny de 1997, després de patir diverses expropiacions de terrenys relacionades amb la delimitació de la reserva natural del Delta del Llobregat i amb la construcció de

la xarxa viària de la zona, Golf de Viladecans SA va signar un conveni amb l'Ajuntament del municipi. Un mes després, l'aleshores alcalde Jaume Montfort va convocar un "concur obert" per la construcció i explotació d'un camp de golf. Al concurs, va sortir guanyadora Golf Viladecans SA (l'única oferta rebuda) per un import de 2.224.790.000 pessetes (més de tretze milions d'euros).

El projecte semblava definitivament encarrilat, però l'oposició popular, articulada al voltant de la Coordinadora contra el camp de golf de Viladecans, va aconseguir que el cas arribés al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Al llarg de l'any 2001, el tribunal va emetre diverses sentències que anul·len el conveni entre l'empresa i l'Ajuntament i les expropiacions dutes a terme.

L'aturada del projecte va fer créixer les tensions existents entre les sòcies de Golf de Viladecans SA i va provocar un conflicte que va desem-

bocar en la querrela interposada per la família Cardoner (Vilagolf SA) contra Díaz Varela el març de l'any 2003, on l'acusen de malversació de fons i d'apropiació indeguda. El 29 de març de 2007, amb l'objectiu de trobar un comprador per les 28,3 hectàrees de sòl de la seva propietat, Golf de Viladecans SA va signar un conveni amb Romagats SL que, a

L'acord establia un justipreu de 36 euros per metre quadrat i una remuneració en forma de plusvàlua per Romagats SL

partir d'aquell moment, va assumir "la gestió urbanística, relacional i negociadora amb la resta de propietaris i autoritats corresponents amb l'objectiu de millorar el valor de les finques". El conveni establia un justipreu de 36 euros per metre quadrat (uns 10 milions d'euros per les 28 ha) i una remuneració per Romagats S.L. del 50% de la plusvàlua neta obtinguda sobre el valor del justipreu.

La venda

Set mesos després, les gestions fetes per Romagats SL es van concretar i, el 28 de novembre de 2007, Golf de Viladecans SA va signar un contracte privat de compra-venda amb el FCB que fixa un preu de gairebé 18,5 milions d'euros pels terrenys. Aquest acord, que estableix com a data límit per l'atorgament d'escriptura pública el dia 28 de maig de 2008, anirà acompanyat d'un primer pagament del Club d'un total de dos milions d'euros.

Dos dies abans del termini establert, el FCB i Golf de Viladecans van formalitzar l'escriptura pública de compra-venda i es va efectuar un se-

gon pagament de 7.230.000 d'euros. Quedava pendent un tercer i últim pagament de 9.230.000, que el Barça va fer efectiu el 28 de febrer de 2009.

D'aquesta manera, es tancava una operació que, un cop descomptada la comissió de tres milions d'euros per Romagats SL i altres despeses, va suposar un benefici de 12.843.000 euros per l'empresa de Díaz Varela, Suqué i Cardoner. Aquest benefici —segons explica la memòria del balanç de l'any 2008 d'Indukern SA— es reparteix d'acord amb el percentatge d'accions mantingut per les parts sòcies de Golf de Viladecans "en el moment de perfeccionament de la transacció". És a dir, un 35,41% per la mercantil suïssa

> Ingla, Ferrer i Promomed Residencial Mediterraneo SA

Jordi Pujol Niñerola, a més d'intermediari en la compra dels terrenys del Barça Parc, és administrador únic de diverses empreses i apoderat d'Expo Business SL, una empresa administrada per Manuel José Nadal Pellejero. En el transcurs de l'operació de Viladecans, Nadal Pellejero va simultanejar aquest càrrec amb el de conseller delegat de la immobiliària Promomed Residencial Mediterraneo SA.

Pellejero, juntament amb Marc Ingla i Josep Pujol Ferrussola, havia entrat a formar part del consell d'administració d'aquesta empresa el 9 de gener de 2007. El mateix dia, Jaume Ferrer Graupera va abandonar l'esmentat consell.

, estirant del fil

Mansell Holding AG (de la qual es desconeix la propietat), un 23,25% per Indukern (Díaz Varela), un 19,78% per Inverama SA (Suqué) i un 12,64% per Vilagolf (Cardoner).

Canvis en l'accionariat de Golf de Viladecans SA

El mateix 26 de maig de 2008, després de la formalització de la compra dels terrenys, Indukern va adquirir 8.500 accions per un import d'1.714.000 euros. Només quatre dies més tard, compra un altre paquet format per 15.800 accions i pel qual paga la quantitat de 3.084.000 euros. D'aquesta manera, Indukern esdevé el propietari del 59,39% de Golf de Viladecans SA.

Prèstecs a altres empreses del Grup Indukern

Amb posterioritat al canvi d'accionariat, Golf de Viladecans atorgarà diversos préstecs a altres empreses del grup Indukern per un import de 7.500.000 euros. Entre aquests préstecs, en destaquen dos a la filial Kern Pharma SL, que van ser formalitzats el 30 de maig i el 8 d'agost de 2008, per 3.200.000 euros i 3.600.000 euros respectivament.

Els intermediaris:

Romagats SL i GPU Consultors

Aquell mateix mes d'agost, Joan Franquesa, cap de l'àrea de patrimoni del FCB i responsable de la compra dels terrenys de Viladecans, va declarar en una entrevista a *El Mundo Deportivo*: "GPU Consultors ha intervingut en l'operació com a especialista en gestió de sòl i de planificació urbanística. GPU va ser contractada per l'empresa Golf Viladecans i va ser pagada per ells". Legalment, però, no existeix cap societat registrada amb aquest nom. Tanmateix, l'*aclariment* de Franquesa ens porta directament fins a Jordi Pujol Niñerola, militant de CIU, exregidor de Medi Ambient de l'Ajuntament de Granollers i membre de l'executiva local i comarcal de la coalició.

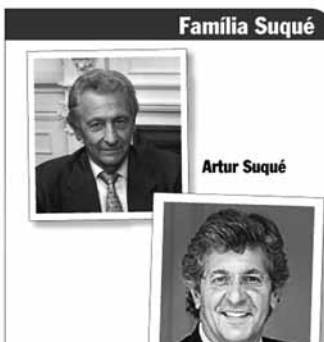
Pujol Niñerola apareix a l'agenda de Luís García Sáez, el suposat cervell del 'cas Pretòria'

Pujol Niñerola és el cap visible de la façana GPU Consultors, que es dedica -segons la seva web- a la promoció immobiliària i al planejament urbanístic. En moltes d'aquestes operacions, Pujol Niñerola (el nom del qual apareix destacat a l'agenda telefònica de Luís García Sáez, incorporada al sumari judicial del cas Pretòria), ha actuat com a representant del conglomerat de societats participades pels empresaris Eric Calvo Masramon i Regino Calvo Ferret, els propietaris de Romagats SL i, per tant, beneficiaris de la comissió de tres milions d'euros derivada de l'operació de compra dels terrenys del Barça Parc.

Tot queda en família

Família Díaz Varela
Jose Luis Díaz Varela, el patriarca, va néixer a Monforte de Lemos (Lugo) i va arribar a Catalunya l'any 1956. És president i fundador del totpoterós Grup Indukern, que concentra diverses companyies dedicades a la distribució química, la producció farmacèutica (veterinària i humana) i el processament d'additius alimentaris. Indukern també agrupa empreses immobiliàries, de telecomunicacions, desenvolupament de camps de golf i de gestió de la cadena del fred. El seu fill, **Raül Díaz Varela**, és president de l'Associació Espanyola de Medicamentos Genèrics i conseller delegat de Kern Pharma, empresa dedicada a la fabricació i venda de genèrics arreu del món.

Família Suqué
Artur Suqué és considerat "el rei del joc" a Catalunya. Processat pel Cas Casinos -finançament il·legal de Convergència i Unió- l'any 1989, actualment presideix Inverama (holding que agrupa tots els casinos que operen a Catalunya) i Luditec, societat adjudicatària de les loteries de la Generalitat. Els seus fills, **Miquel Suqué** -directiu del Barça durant la presidència de Joan Gaspart (1999-2001) i amic de Joan Laporta-, Isabel i Javier, també figuren al Consell d'Administració de l'esmentat holding.

Família Cardoner
Antoni Cardoner Blanch (gendre de Nicolau Casaus) és soci fundador de l'empresa Vilagolf SA constituïda el maig de 1989. Segons el balanç del 2007 de Vilagolf SA, el darrer publicat per la societat, Antoni Cardoner és l'administrador únic i va ser designat president de la Junta General on l'acompanyava, com a secretari, José Maria de Porcoles de San Genís. Va ser vicetresorer de la junta gestora que va dirigir el club després de la dimissió de Joan Gaspart l'any 2003. El seu fill, **Jordi Cardoner i Casaus** és president de l'Associació Catalana de Poliestirè Expandit (ACAPE) i número dos de la candidatura de Sandro Rosell, on ha actuat com a nexa entre el candidat i les penyes barcelonistes. El febrer del 2010, en diverses declaracions als mitjans, Jordi Cardoner va expressar la seva "sorpresa" per la notícia de l'operació de Viladecans i explicava que, "per desgràcia, un mes abans de la venda la meua família estava vinculada a aquest terrenys".

El Barça va pagar 18,4 milions d'euros per uns terrenys de la Xarxa Natura 2000

L'Ajuntament de Viladecans i el projecte del Barça Parc

El conveni urbanístic entre l'Ajuntament de Viladecans i el FCB que promou el desenvolupament del Barça Parc en uns terrenys situats al voltant de l'estany del Remolar va ser signat per l'alcalde del municipi, Carles Ruiz, i pel president del FCB, Joan Laporta, el 28 de juliol de 2009. El projecte preveu la construcció de camps esportius, un centre d'oci, un hotel i un gran aparcament en uns terrenys que Ruiz -que abans de ser nomenat alcalde, va ser regidor d'ur-

banisme durant deu anys- considera "únics a Europa" per la seva ubicació "al costat d'una reserva natural, del mar i molt a prop de Barcelona". Per la seva banda, Joan Franquesa, responsable de l'àrea patrimonial del club, en una entrevista al diari *Sport* de l'octubre de 2009, va declarar que estava molt il·lusionat perquè el projecte suposaria convertir "uns terrenys estèrils en un punt de referència pel soci del FCB i, a la vegada, una gran font d'ingressos".

Macià Alavedra i Díaz Varela

Macià Alavedra, antic home fort de la Generalitat convergent i empresonat l'octubre de 2009 pel cas Pretòria, va treballar a sou de la família Díaz Varela. Primer, com a president de Kern Pharma i, més endavant, fins el maig de 2009, com a conseller de Grup Indukern. (DIRECTA 160). Actualment, Alavedra presideix Weblininvest, una e-m-

presa dedicada a gestionar les grans fortunes catalanes i que compta amb la participació dels Díaz Varela i, també, de bona part dels noms il·lustres de l'empresariat català. Noms com Fèlix Millet (Agrupació Mútua), Javier Godó (Grup Godó), Eugenio Mora (Burberrys) o Rafel Tous (Grup Godia), entre d'altres.

, impressions

Pere Maruny · Periodista 'free-lance'
opinio@setmanaridirecta.info

Israel: feixisme 2.0

La lluita antifeixista passa avui per enfrontar-se a Israel, país que ha esdevingut en punta de llança del nou feixisme del segle XXI

Israel no és el país del jueu; és, en qualsevol cas, el país d'una part dels jueus. Dels quinze milions de jueus que hi ha arreu del món, tan sols la meitat viuen a Israel. L'altra meitat no pensa anar a viure mai a un país que representa, cada dia més, només l'ala dreta del poble jueu. Quan el passat 16 de maig Israel negava l'entrada al país al prestigiós lingüista i activista polític jueu Noam Chomsky, li estava dient al món que jueus com Chomsky no hi tenen cabuda.

Sovint es compara Israel amb la Sud-àfrica de l'apartheid. Per a molts

dels que hem viscut al país hebreu, la comparació ens sembla d'allò més encertada. Ningú s'oposava al règim sud-africà pel fet que fossin *blancs*, sinó per les seves idees i pràctiques racistes, discriminatòries i totalitàries. Per la mateixa raó, la lluita contra l'Israel de l'apartheid no té res a veure amb el fet que sigui un país format per una part del poble jueu, sinó perquè aquest país defensa i aplica polítiques racistes, discriminatòries i totalitàries.

Israel ha esdevingut el país que lidera el camí del nou feixisme de les

societats de la opulència del segle XXI. A diferència del feixisme del segle passat, en el segle XXI aquest moviment s'ha tornat essencialment *democràtic*, entenen la democràcia com a una forma d'arribar a conquerir i exercir el poder per imposar les pròpies idees. Només canvien les formes.

Occident, un cop caigut el mur de Berlín, va trobar en el món islàmic el substitut del comunisme com a Gran Enemic. Per Israel, aquest canvi de mentalitat suposà l'oportunitat de legitimar i propagar la seva política

colonialista d'apartheid envers els palestins, englobant-la dins d'un context més ampli de lluita global en front de l'*enemic comú* dels països "lliures".

La idea bàsica del feixisme primermundista del segle XXI és que l'Islam ens vol conquerir per esclavitzar-nos, imposant-nos la seva religió i les seves costums, alhora que ens roba les nostres llibertats. En l'actual context de crisi econòmica, aquest tipus de pensament simplista encara troba més acollida.

Israel és la materialització del somni humit de l'ultradreta global

Però Israel va molt més enllà. El país hebreu s'ha convertit en el guia de tots els moviments reaccionaris d'Europa i els EUA. No només s'enfronta a aquesta "amenança" de manera *virtual*, a través de predicadors més o menys incendiàries o simpàtics, segons l'estratègia, sinó que s'hi enfronta *realment*, amb tot el poder de les armes. Davant d'això, la dreta i l'ultradreta occidental no han tingut més remei que reconèixer el lideratge de l'estat hebreu, i no ha dubtat en amagar a corre-cuita el seu profund antisemitisme.

La tergiversació, la confusió, les idees simples i la mentida sistemàtica repetida fins la sacietat són les principals armes estratègiques del nou feixisme global, que oculta la

seva veritable identitat amb ideals que mai ha tingut. Així, qui sempre ha defensat els plantejaments més conservadors i reaccionaris a Occident, ara vol apuntar-se com a pròpies les llibertats aconseguides en molts països gràcies, precisament, a la lluita de moltes persones que van donar la vida combatent aquests moviments. I contraponen les nostres llibertats a les idees dels integristes islàmics que diuen combatre.

El totalitarisme islàmic sense dubte també existeix, però no és ni tan extens ni tan perillós com ens volen fer creure. L'estratègia, clarament, ha sigut la d'exagerar la força d'aquests moviments, inculcant-nos que són una amenaça per a totes nosaltres, i ficant a tots els musulmans del món en el mateix sac. Israel ja aplica aquesta estratègia des del dia de la seva creació. Però fou l'11-S qui va consolidar-la.

Israel és, avui, la materialització del somni humit de l'ultradreta global, l'exemple de societat que els agradarià imposar-nos. Una societat amb uns nivells econòmics elevats, completament militaritzada, fanàtica fins l'extrem de votar en massa en favor del qui ofereixi més sang a l'altar de la *llibertat*, i amb uns nivells de submissió a l'Estat i autoengany difícilment igualables. Israel porta molts anys donant lliçons de com actuar, en forma de discurs, per imposar les pròpies idees, i fer-ho amb total impunitat. Que les nostres societats no caiguin en mans del nou feixisme "democràtic" necessita de la implicació de tothom. Alerta contra el feixisme 2.0.

Joan Marca i Tristan · President de l'associació veïnal de Can Ricart
opinio@setmanaridirecta.info

La Casa de les Llengües i els desnonaments silenciatos

La capacitat humana d'ignorar, en el seu dia a dia, les paradoxes no deixa mai de sorprendre'm desagradablement. Des de sempre, el *panxacontentisme* ha estat una característica que ens defineix com a espècie; però quan més avança l'autoanomenada civilització del benestar, pitjor anem. La hipocresia social amb la que comencem el segle arriba al paradigma estrambòtic amb els plans urbanístics del Poblenou. Materialitzats en forma del formigó armat i parloiteig fal·laç, coronen la destrucció sensençada des del 22@ amb uns grans llucres que enriqueixen a uns pocs privilegiats. Com diu la popular

corranda: "Amb una mare mentidera i un pare lladregot, el 22@ s'assembla massa als seus progenitors!".

Damunt les runes de l'antic barri, i esfilagarsant les restes de teixit associatiu, apedacen la misèria generalitzada amb individualisme competitiu. Amb maniobres de distracció prestidigitadores, allunyen l'atenció d'escàndols inqualificables. A tocar de la nova casa de les llengües, hi ha veïns de tota la vida en risc de desnonament proper i famílies de rodmons cercant ferralla de subsistència entre la indiferència emocional col·lectiva.

La flamant Casa de les Llengües és un nou equipament inventat per no se sap qui, que no s'ha fet mai enlloc del

A tocar de la nova Casa de les Llengües, hi ha veïns de tota la vida en risc de desnonament proper

món, que no queda clar com quedarà i que costarà uns 18 milions d'euros de diners públics. La ferum del Fòrum 2004 i els farsants que no permeten

que la realitat els faci malbé una bonica història, s'ensumen des d'una hora lluny.

El veïnat de tota la vida en risc de desnonament són, entre altres, els expropiats expropiataris d'un habitatge en l'antic passatge Cusidó. Recordem una vegada més que els pagaren el que era casa seva a preu de cadastre, en nom del be comú. La paupèrrima indemnització la invertiren en donar l'entrada d'uns pisos nous, a preu de bombolla immobiliària, dels que ara no poden fer front a l'estratosfèrica hipoteca.

Les famílies de rodmons i sense sostre, malvivint pels descampats, són part del nostre paisatge i paisanatge

des d'inici de l'actual mil·lenni. Les polítiques antiexclusió tripartites fracassen estrepitosament en resoldre aquests tipus de problemes subsistencials. En paraules de l'actual regidor Narvaez: "Això sols ho resoldran les excavadores".

L'estrambòtic mosaic que resulta d'aplicar obstinadament la maximització especulativa és un barroer collage de gent sense casa i cases sense gent, zones verdes entre els rails del tramvia, aturats entretinguts en mirar les obres d'enderroc de les naus industrials que aixoplugaven els seus antics llocs de treball i regidors municipals que inauguren els magnífics plans E sense cap oposició social al respecte.

Hernan Cordoba Mendiola · Membre de La Ciutat Invisible
opinio@setmanaridirecta.info

Humà, massa humà

Des de fa temps podem seguir als titulars dels principals mitjans de comunicació l'escàndol que està rodejant a l'església catòlica, a alguns dels seus agents repartits pel món i el teòric representant de Déu a la Terra, el Papa.

Les acusacions de pedofília contra sacerdots, tristament, no són noves. La desvinculació, a molts països, entre església i Estat i la seva pèrdua de pes polític ha facilitat que les denúncies contra membres de l'església fent referència a casos similars hagin aparegut de forma repetida les darreres dècades. Encara és molta, però, la gent que té por, vergonya o altres conviccions o motiva-

No hem de desestimar el poder de l'Església a l'hora d'exercir una defensa corporativa dels seus membres

cions que fan que no es decideixin a denunciar o siguin ràpidament silenciats. No hem de desestimar, com es constata avui, el poder d'aquesta institució a l'hora d'exercir una defensa corporativa dels seus membres, fent ús de la coacció o de rius de diners. Una institució que, des de la seva alçada moral, no para de condemnar el dret al propi cos de les dones o l'homosexualitat.

Ja el juny de 2009, després de diversos casos demostrats a Xile i als EUA, i amb la ressaca

LLUÍS RÀFOLS

del cas per violacions repetides a seminaristes per part del fundador dels Legionaris de Cristo el 2005 (que finalment no va ser estudiat pel Vaticà), el cardenal prefecte de la Congregació per al Clero del Vaticà afirmava que al voltant d'un 4% del més de mig milió de sacerdots estava "afectat" per aquesta tendència. Ell mateix deia que l'església no podia tancar els ulls davant d'aquest fet i que calia establir mecanismes de coordinació amb els poders civils de cara a perseguir i castigar aquests

comportaments, anunciant que al Brasil estaven investigant una xarxa pedòfila que afecta a 1.700 sacerdots només a aquest país sud-americà, un dels quals regentava un petit prostíbul amb nens orfes. 400 d'aquests sacerdots han estat declarats pròfugs de la justícia. Paraulas al vent.

Són milers els casos denunciats que han quedat directament sense resposta per part del papat i molts els casos d'encobriment per part de les mateixes institucions, traslladant al denunciat, pagant a les

víctimes en el millor dels casos, i anorreament-los o des-creditant-los en la seva gran majoria.

El que hem pogut veure aquest dies realment ens han fet pensar en la gran sentència del polèmic Nietzsche a les darreries del segle XIX: "humà, massa humà". El celibat imposat als sacerdots és insostenible, però que les víctimes d'això siguin criatures indefenses és directament repugnant. El fet que s'hagi pogut comprovar que, una vegada demostrades aquestes agressions sobre criatures, els botxins han sortit indemnes de la situació essent traslladats o ocultats en congregacions tancades és directament indignant. I el fet que quan aquests escàndols arriben a les més altes instàncies del poder vaticà i a alguns dels seus membres més destacats, o es miri cap a una altra banda o es digui que s'està davant d'una caça de bruixes és directament insultant. Ens mostra la impunitat de la que encara gaudeixen els que diuen que parlen i obren en nom de Déu, la mateixa impunitat que han fet valer des de fa molts segles, i de la convivència de molts dels estats amb aquestes actituds. Les víctimes, desenes de milers (recordem només els més de 200 nens sords que van patir abusos a Milwaukee per part d'un sacerdot, amb el coneixement del Papa) ho són per partida triple: abusats, qüestionats i silenciats. I tot en nom de Déu, i dels seus poders a la Terra, que sobradament han demostrat aquests dies que són humans, massa humans. El perdó que tant prediquen sembla que es fa una paraula massa gran a l'hora d'assumir els draps bruts.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Les disculpes de Noa

Aitor Carr, Barcelona

Recordo com la majoria de mitjans de comunicació, distingits articulistes i polítics es van llençar a sobre d'aquells que vam demanar a la cantant israeliana Noa que rectificés un fragment de les seves declaracions sobre l'ofensiva israeliana Plom Fos de gener de 2008. Al fragment en qüestió, Noa afirmava que esperava que Israel "fes la feina que havia de fer". És a dir, avalava la criminal actuació de l'exèrcit israelià que va costar la vida de 1.400 palestins. Doncs bé, resulta que Noa s'acaba de disculpar públicament i, en concret, ha afirmat que aquell paràgraf va ser un error i no l'hauria d'haver escrit. Davant d'aquest canvi d'escenari, demanaran disculpes gent com en Carod-Rovira o Pilar Rahola que van titllar d'antisemites a aquells que exigíem una rectificació per part de Noa? Potser per a ells les acusacions d'antisemites hagin perdut força de tant fer-les però a mi, precisament per respecte a les víctimes de l'antisemitisme, m'ofèn profundament que em titllin com a tal.

Més enllà de Garzón

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

Em trobava de viatge per l'Argentina i Xile quan va sorgir la polèmica sobre Garzón. I més enllà del personatge, vaig seguir amb interès el fet que es convertia en notícia d'actualitat l'existència d'una llei, aprovada en la transició, que s'utilitzava per emparar els crims del franquisme. I vaig desitjar que el poble espanyol s'indignés i reaccionés exigint al Congrés de Diputats de reformar la Llei d'Amnistia per impedir la impunitat. El fet de trobar-me a l'Argentina va esperarar-me perquè, el 1998, s'hi va derogar la Llei de Punt Final que impedia jutjar la dictadura argentina. A Santiago de Xile vaig visitar el Museu de la Memòria i els Drets Humans on es llisten totes les comissions de la veritat del món. Per exemple, la Comissió de la Veritat a l'Argentina va documentar 8.960 desapareguts, tot i que afirma que la xifra real ha de ser molt més alta (les associacions de drets humans parlen de no menys de 30.000 desapareguts) i la Comissió de la Veritat de Xile va documentar 2.279 desapareguts. I em va doldre constatar que, a l'Estat espanyol, no hi ha hagut cap comissió de la veritat, tot i que les xifres de morts són molt més esgarrifoses. Des que va començar el cop d'estat contra la República fins a l'inici de la transició, hi va haver: 1.000.000 de morts, 300 foses comunes localitzades, més de 113.000 desapareguts, 200 camps de concentració, 30.000 nens robats als seus pares i mares i 515.000 exiliats. I si no ho condemnem públicament, aquests fets constitueixen una base podrida per a la nostra democràcia. I igual que en psiquiatria, la solució a un passat dramàtic no és oblidar-lo per mirar endavant, sinó que cal assumir la responsabilitat del que va passar per poder tirar endavant amb una base moral sòlida. Entre altres coses, això obligaria al PP a condemnar aquella violència segons la Llei de Partits que ells mateixos van impulsar, i els permetria fer autocrítica dels seus fonaments feixistes per intentar esdevenir un partit de dretes democràtic. En la transició, amb la por als militars encara viva, era comprensible acceptar de no jutjar el franquisme, però a 35 anys d'aquell moment, no hem de sentir-nos hostatges de cap pacte contrari amb violadors dels drets humans sota coerció militar. I si els partits polítics no s'atreixeixen a plantejar aquesta reforma de la Llei d'Amnistia, els hem d'obligar a fer-ho perquè nosaltres no volem viure en una democràcia fràgil construïda sobre foscos i oblitats.

EL CIGALÓ

"L'escalada és més que un esport"

Roger i Oriol fa anys que escalen. Ara han decidit muntar un "bulder" (espai tancat per practicar l'escalada) a Corbera de Llobregat per tal de compartir la seva afició i intentar desenvolupar l'esport a nivell local.

Xavi Miquel

Per què animaríeu la gent a practicar l'escalada?

Quan practiques l'escalada estàs en contacte amb la natura, coneixes racons que no podries conèixer de cap altra manera. A més, coneixes molta gent de llocs diferents i, amb la coincidència en diferents espais, s'acaben creant amistats. És un esport en el que no tens horaris ni competidors, ets tu contra la pedra. És sortir de l'oci convencional, del fàcil, del que s'espera que faci tothom. Finalment, perquè és un esport d'autosuperació i no de competició. La gratificació és superar un límit que creies que tenies.

Què té l'escalada que no tinguin altres esports?

No hi ha joc brut, és un esport molt

noble. També hi ha l'adrenalina que descarregues quan estàs fent una via. Et pots marcar reptes i són reptes que no són a curt termini, sinó progressius, que arriben amb l'esforç i, amb el temps, acaba havent-hi una recompensa. Costa definir l'escalada com un esport únicament, és més que un esport.

Per què s'ha posat de moda l'escalada?

És estrany, ja que no és un esport mediàtic. Potser ara està en auge, ja que és una forma de desconectar per a la gent de ciutat i hi ha molts escaladors de ciutat. Però també segur que hi ha molta gent que s'ha comprat el material i no han escalat mai, ja que això és el que tenen les modes, que venen i se'n van.

. EDITORIAL

Deportació

Des del centre de detenció proper al mar, van ser deportats la matinada del dilluns 7 de juny, amb nocturnitat i traïdoria. En silenci. Abans, havien estat detinguts enmig de l'apagada informativa que tot ho silenciava. Persones desposseïdes de qualsevol dret, humiliades i tancades per no haver fet res més que ser elles mateixes. Expulsades taxativament a l'altra riba de la Mediterrània, enmig de les fronteres invisibles i els murs que segregen militarment la riquesa de la pobresa. Gaza? Ashdod? Israel? No, parlem de casa nostra, de Barcelona, del Centre d'Internament per Estrangers (CIE) de la Zona Franca, que ja acumula el trist honor de prendre el patètic relleu -i de sinistre memòria- al CIE de La Verneda, on -cal recordar-ho- mai no es va deixar entrar la premsa. Allà, persones que només han comès la falta administrativa d'anar indocumentades són recloses durant 60 dies, mentre Millets, Montull i Bartomeu corren lliures. Sotmeses a un règim i un maltractament que reproduïx la brutal lògica classista i racista

de l'acarnissament contra qui és més feble. Dilluns van ser deportades per protestar legítimament contra les condicions de reclusió i els abusos constants. De la brutalitat gratuïta que signifiquen els CIE, l'hemeroteca n'és plena d'exemples: hem oblidat Mayor Oreja sedant 104 immigrants per deportar-los? O que, al CIE de Màlaga, la violació i l'exploració sexual de les dones recloses va esdevenir norma? Més aviat que tard, la sòrdida inèrcia del racisme d'Estat que s'imposa als CIE acabarà surant. Fa anys que, als ravals de Tànger o Alger, ressona -com a museu de l'horror- el nom de La Verneda i, ara, també el de la Zona Franca. Com amb el bloqueig inhumà de Gaza, cal una *flotilla de llibertat* contra els CIE que trenqui el setge d'aïllament, el bloqueig informatiu i la llei del silenci. Ja ho va dir, el 2004, Theo Van Boven, Relator Especial de l'ONU contra la Tortura després de la seva visita a l'Estat espanyol: volem "llums i taquígrafs" als centres de detenció. Llums i taquígrafs al CIE de la Zona Franca, el nostre *Guantánamo* local.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Bombardeig per saturació

Roger Costa Puyal
directa@setmanaridirecta.info

Diuem que vivim en la societat de la informació, on els coneixements són difosos universalment per immenses i tecnificades xarxes de mitjans de comunicació de tota mena. Tot i així, la desinformació, el desconeixement i fins i tot la ignorància són ben presents en aquesta societat. Abans, el problema era la falta d'informació, sobretot la falta d'accés a ella. L'escolarització era un luxe i estava en mans de l'Església o institucions privades de l'alta societat. La informació no circulava, era gelosament guardada per la classe dominant de cara al manteniment del seu domini. I, per suposat, la tecnologia encara no havia revolucionat les maneres de transmetre la informació. Aleshores, van venir els diaris de gran tirada, la ràdio, el cinema, la televisió, els ordinadors, els satèl·lits, els mòbils... i ara, Internet. I no només això, també hi ha la publicitat. El bombardeig d'informacions

que colpegen els nostres sentits i ens provoquen determinats estímuls és constant. Als mitjans de comunicació, però també a les tanques publicitàries, a les cabines, als autobusos (per dins i per fora), al metro, a la platja amb avionetes, a l' Spotify, al cinema, als camps d'esports i a les samarretes dels esportistes, a les estovalles de paper dels bars, amb altaveus pels carrers, etc. Bombardeig per saturació, aquest és el problema d'avui. Hem anat a l'altre extrem. La saturació produeix un efecte de *shock*, de desorientació, que sovint porta a l'escepticisme. Algú ha dit: "Per cada estudi que demostrï alguna cosa, en puc trobar cinc que demostrin el contrari". Tot s'hi val i sembla que res no sigui cert. Ens allunyem de la realitat i ens endinsem en l'espectacle. En la realitat mediatitzada, diria Guy Debord. Segon problema: la informació, per més que n'hi hagi, continua estant controlada per unes poques mans. Els partits, a través dels aparells estatals, gestionen l'educació i, juntament amb els

mass-media, controlen els fluxos d'informació. Així, un cop desorientades, som fàcilment teledirigides pels laberints informatius. Tercer problema: la saturació no dóna temps de parar, ni tan sols de reduir el ritme. Darrere d'una bomba mediàtica, en ve una altra. No podem descansar, no podem reflexionar, no podem mirar enrere ni endavant, no podem ni gaudir el moment perquè ja hi ha notícies noves i importants. Se'ns acumula la feina. Davant d'això, em pregunto: què hi podem fer, des de mitjans com la DIRECTA. Hi ha un munt de lluites i injustícies que hem de fondre, que s'han de fer conèixer. El repté és fer-les arribar, fer-les passar entremig del bombardeig constant per saturació sense esdevenir nous projectils. Com podem combatre la saturació? Hi estem contribuint? Podem minimitzar-ne l'efecte? Potser la tasca és destriar, desfer laberints? Això és manipular? Potser és millor transmetre menys informació, però que arribi de veritat, que trenqui el bombardeig? Com es fa això?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, algunes ens hem hagut de cosir el cul a la cadira per no escapar-nos i assistir a alguna de les moltes mobilitzacions que hi ha hagut. Fotògrafs i redactors sí que han corregut amunt i avall: seguint vaguistes, anant al CIE de la Zona Franca, buscant als registres mercantils *tel·lúrics*, anant a plens municipals plens de corruptes (valgui la redundància) i a la primera manifestació transsexual internacional que s'ha celebrat a Barcelona. En fi, dies plens -fins i tot de Patum- a la redacció. Salut.

Fe d'errades:

- Al suplement especial *Aturem-ho*, encartat amb la Directa 186, vam oblidar signar l'entrevista a Andrew Feinstein, escrita per Carles Masià. D'altra banda, el nom correcte del segon responsable del Ministeri de Defensa israelià, citat a l'entrevista a Salah Jamal, és Silvan Shalom.
- A l'article "Les companyies militars privades i la guerra perpètua", acompanyant el nom de l'autor, Tomàs Gisbert, també hi hauria de dir *membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs*.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHE

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lacrua | quadersnilacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Adoradors d'ovnis i l'MSR es troben a Sitges | PÀG. 9

Vaga de fam al CIE de la Zona Franca | PÀG. 9

Protestes arreu del món pels assassinats d'Israel | PÀG. 10

Victòria de les insumises al civisme a Mataró | PÀG. 12

BARCELONA · EL GOVERN CATALÀ PARLA NOMÉS DEL 15% DE PERSONAL QUE NO HA ANAT A TREBALLAR

Els sindicats xifren en un 75% el seguiment de la vaga de les empleades públiques

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Printades, encartellades, tancaments de centres de treball públic i fins i tot sucursals bancàries amartellades van ser algunes de les accions nocturnes que van inaugurar la jornada de vaga general del funcionari, que a Catalunya havia estat convocada per CCOO, la UGT, la USO Catalunya, la Central Sindical Independent de Funcionaris (CSIC), la IAC, la CGT, la COS i la Intersindical CSC per protestar contra la retallada del 5% dels sous del funcionari i que ha esdevingut un assaig per la vaga general. Segons els sindicats convocants, a Catalunya, la vaga va aconseguir un 75% de seguiment. Segons fonts del govern català, només va comptar amb el 15% de seguiment. Després d'una matinada moguda, les accions van començar a

El piquet dels guarda-molls del Port de Barcelona aconsegueix aturar l'activitat i 70 persones tallen la Diagonal

primera hora amb els piquets als centres de treball. Cal destacar el que van portar a terme els guarda-molls del Port de Barcelona, que van aconseguir aturar l'activitat. A les vuit del matí, un grup d'una setantena de persones van tallar el trànsit als carrils centrals de la Diagonal, a l'alçada de Palau Reial. Les manifestants, que duien pancartes que cridaven a la vaga general, van cremar pneumàtics i matalassos. Això va fer que, tot i que les activistes només hi haguessin estat un quart d'hora, el trànsit ha-

Un moment de la manifestació de Barcelona

gués continuat tallat durant una bona estona més i col·lapsés l'entrada sud de la ciutat. A les deu del matí, un grup de persones va entrar a una seu de Viatges Marsans -propietat del president de la CEOE Gerardo Díaz Ferrán- per denunciar "la responsabilitat de la patronal espanyola en l'actual situació dels treballadors" i "per deixar clar que els treballadors i estudiants no pagaran la seva crisi", segons ha afirmat un participant de l'acció. Les manifestants van desallotjar el mobiliari de la seu i el van traslladar a la Diagonal, aquest cop prop de la plaça Francesc Macià, que va ser tallada durant un quart d'hora més. A les dotze del migdia, es van fer les dues manifestacions. La que va aplegar més persones va ser la de CCOO, UGT, IAC, USOC i CSI-F: prop de 100.000 segons els organitzadors i 30.000 segons la Guàrdia Urbana. A part de les burocràcies sindicals, la

La marxa de CCOO, UGT, IAC, USOC i CSI-F és la que aplega un major nombre de persones: prop de 100.000 segons l'organització

manifestació va ser secundada per un nombre important de gent treballadora, molta de la qual es va aplegar al final de la marxa -juntament amb la Coordinadora d'Unitat Sindical- per fer "un bloc anticapitalista que cridés a la vaga general". Durant la manifestació,

es van despenjar pancartes des de diverses bastides. S'hi podia llegir: *Menys diàleg social, més vaga general i Contra les retallades socials, vaga general ja!* La CGT es va desmarcar de la manifestació majoritària i va convocar dues manifestacions. Una al matí, que va anar de la delegació del govern espanyol fins a la plaça Sant Jaume i va congregat "els afiliats del sector públic" i una al vespre, que va sortir dels Jardins de Gràcia i va acabar a plaça Catalunya i va "convocar els moviments socials i les persones que no han pogut fer vaga al matí". A aquesta última convocatòria, s'hi va afegir l'Esquerra Independentista del Barcelonès que "ha cridat a la vaga general durant tot el dia". La manifestació de la tarda va atacar la borsa amb ous i petards i va acabar cridant *Contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social, cap a la vaga general!*

> Aturada a les universitats

La vaga general de la funció pública va tenir un seguiment irregular a les universitats catalanes. A la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), tots els serveis gestionats directament per la universitat i els Ferrocarrils de la Generalitat van aturar -parcialment o totalment- les seves tasques. Segons ha pogut saber aquest setmanari, la jornada va començar de matinada amb una acció a les cotxeres d'autobusos del campus, on es van malmetre els vidres i retrovisors dels vehicles per impossibilitar la seva circulació. Durant l'acció, un fotògraf va ser retingut per uns guards jurats i conduït al rectorat fins que van arribar els Mossos d'Esquadra. Després de ser identificat i que se li sostragués temporalment la càmera, va ser alliberat. De bon matí, es van cremar pneumàtics per bloquejar l'entrada a l'AP-7 i es va tallar el trànsit ferroviari de rodalies durant mitja hora, al mateix temps que els piquets es van distribuir a les quatre rotondes d'accés al campus. Pel que fa la UB i la Pompeu Fabra (UPF), l'adhesió a la convocatòria es va fer més palesa a les plantilles de Personal d'Administració i Serveis (PAS) que no pas a les de Personal Docent i Investigador (PDI); en el primer cas perquè ja es troben en període d'exàmens i, en el segon, perquè gran part del professorat compagina la docència amb feines al marge de la universitat. Tanmateix, tant a les dues universitats barcelonines com en les de Girona i Tarragona, es va estendre la pràctica de l'anomenada vaga de zel. A la Universitat de Lleida, la Jaume I de Castelló i la Universitat de València, el seguiment de la convocatòria va ser pràcticament nul. DAVID BOU

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · LA JORNADA DE VAGA HA ESTAT MARCADA PELS BLOCS ALTERNATIUS DELS SINDICATS COMBATIUS

Seguiment alt de la vaga del sector públic a la resta del territori

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Més enllà de la vaga, les diverses manifestacions i accions que es van dur a terme a la província de Barcelona, la vaga del sector públic i les mobilitzacions al seu voltant es van donar també a la resta del territori. A Girona, les dades de seguiment de l'aturada van diferir entre els dos sindicats majoritaris. Mentre CCOO manté que el seguiment va estar del 65%, la UGT el va rebaixar fins al 52%. Als diferents sectors, segons CCOO, el seguiment va arribar fins a la meitat. A ensenyament, igual que a Correus, es va calcular un seguiment del 50%, mentre que als departaments de la Generalitat es va arribar a situar entre el 65 i el 75%. Per altra banda, tot i que no es tenien dades exactes del seguiment de la vaga als consells comarcals i els ajuntaments, aquest van estar uns dels sectors més afectats per la vaga, segons CCOO.

6.000 persones segons l'organització i 4.000 segons la policia municipal s'han manifestat a Girona

A la ciutat de Girona, a partir de dos quarts de vuit del matí, es van dur a terme piquets informatius davant l'edifici de la Generalitat. Els piquets van estar organitzats per CCOO, la CGT i la Plataforma Que la Crisi la Paguin els Rics a la Cos. El dia havia estat declarat com una jornada de lluita pels moviments socials de la ciutat amb l'objectiu de lluitar contra les retallades, però per insistir, també, en la necessitat d'anar cap a una vaga general. Cap a les set del vespre, un centenar de persones es van reunir en una concentració convocada per CGT, la Campanya contra la crisi i la COS que, finalment, va arribar fins a la plaça del Vi.

A Tarragona, la jornada de vaga va tindre un seguiment -segons CCOO i la UGT- d'un 75% del total de treballadores cridades a la vaga. Una xifra que contrasta amb les dades donades pel propi govern de la Generalitat sobre el seguiment a la província, que tan sols arriben a un 16%. A Tarra-

Els sindicats alternatius apleguen més de cinc-centes persones a Tarragona

Bloc alternatiu de la manifestació de Girona

gonna, per la seva part, prop de 3.000 persones es van reunir a la manifestació convocada per CCOO i la UGT, que també va comptar amb un bloc de 500 persones separat de la resta de la manifestació i integrat per col·lectius diversos, organitzacions de la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa i sindicats alternatius com la IAC, la CGT o co.bas. La manifestació va recórrer la seu de les tres administracions públiques de la ciutat: l'Ajuntament, la Generalitat i -per acabar-

la subdelegació del govern espanyol, situada a la plaça Tàrraco. En aquest indret, es van dur a terme els parlaments de CCOO i la UGT, que van ser interromputs amb crits de *Vaga general i Menys negociari i més lluitar*, proferits pels col·lectius que formaven el bloc alternatiu. Un cop desconvocada la manifestació, un grup de 200 persones va continuar recorrent els carrers fins arribar a l'Estàtua dels Despullats, seu de la patronal tarragonina.

A la província de Lleida, mentre el govern xifrava el seguiment en un 6,45%, CCOO i la UGT elevaven la xifra fins al 49% de seguiment. Pel que fa a les mobilitzacions a la ciutat de Lleida, a les sis de la tarda, la CGT va participar a la manifestació de CCOO i la UGT formant un bloc propi i separat, juntament amb altres col·lectius i moviments socials de la ciutat. La manifestació, que va tindre com a punt de sortida la plaça Víctor Siurana, davant del rectorat

de la Universitat, va aplegar unes 2.000 persones.

País Valencià i Illes Balears

Al País Valencià, les dades del seguiment de la vaga han variat força entre les fonts del govern valencià i els sindicats convocants. Mentre la Generalitat valenciana situava el seguiment de la vaga en un 6,07%, CCOO i la UGT ho van fer en un 70% de les més de 230.000 treballadores públiques cridades a la vaga. A València, la manifestació de CCOO i la UGT va aplegar -segons els sindicats convocants- prop de 30.000 persones. CCOO i la UGT van xifrar les manifestacions d'Alacant i Castelló en 5.000 i 8.000 persones respectivament. La CGT i la Intersindical Valenciana (STAS, CAT i IGEVA) també van participar a les manifestacions d'aquestes ciutats, però van convocar entre mitja hora i una hora més tard -en funció de la ciutat- per fer els seus propis blocs.

Per la seva banda, a les dotze del migdia, un centenar de militants de la CGT i la Intersindical Valenciana es van concentrar davant la delegació del govern espanyol. La Intersindical també va convocar concentració a la mateixa hora a les seus d'Alacant i Castelló. Després de mitja hora de protesta davant l'oficina governamental, la CGT i la Intersindical Valenciana van emprendre una manifestació molt animada pel centre de València.

El 5 de juny, la Coordinadora de l'Horta Contra la Crisi va fer diverses accions a València que convocaven a la vaga del sector públic

A Alacant, a partir de dos quarts de vuit del matí, la CGT es va concentrar i va repartir propaganda als centres de treball. A dos quarts de dotze, hi va haver una concentració de delegades i afiliades a la porta principal de la Diputació d'Alacant per, des d'allà, iniciar una marxa per tots els centres públics i carrers principals de la ciutat. Per altra banda, el dissabte 5 de juny, la Coordinadora de l'Horta Contra la Crisi va protagonitzar diverses accions pel centre de València que convocaven a la vaga del sector públic.

A les Illes Balears, el Govern va xifrar el seguiment de la vaga en un 8,54%. Tot i que els sindicats CCOO i UGT no van donar xifres del seguiment de l'aturada a les Illes, es van mostrar satisfets per la manifestació que es va dur a terme a Palma, que va comptar amb la participació d'entre 12.000 i 15.000 persones.

, així està el pati

BARCELONA · DENUNCIEN AGRESSIONS, TORTURES, AMENACES I COACCIONS DE TOT TIPUS

Una cinquantena de reclusos del CIE de la Zona Franca es declara en vaga de fam

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La suposada normalitat que es viu, segons la delegació del govern espanyol, al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca s'ha trencat bruscament. El dimarts 8 de juny a la tarda, una cinquantena de reclusos -pel cap baix- mantenen una vaga de fam per denunciar les tortures, els maltractaments, les amenaces i les coaccions que pateixen al centre, segons han informat familiars dels empresonats, però també directament alguns d'ells, des de l'interior, per via telefònica. La xifra de vaguistes s'ha fet difícil de comptabilitzar, però hi ha testimonis que asseguren que es tractava d'una quantitat molt més elevada a l'inici de la protesta, però

Algunes persones han optat per abandonar la vaga després de rebre amenaces i xantatges

que Miguel Ángel Prieto -director del CIE- i Joan Rangel -delegat del govern espanyol a Catalunya- van optar per la deportació de gran part dels vaguistes durant la matinada del 8 de juny. Altres persones immigrades han optat per abandonar la protesta després de rebre amenaces, xantatges i coaccions, segons informacions que arriben en comptagotes des de l'interior del recinte. La negativa

ALBERT GARCIA

Concert a les portes del CIE de la Zona Franca organitzat el 6 de juny a la tarda

d'ingerir aliments es va generalitzar entre les persones tancades al CIE després de la manifestació que es va fer la tarda del 6 de juny a les portes de l'edifici. En aquest acte, durant més de dues hores, es van llegir comunicats amb uns equips de megafonia molt potents, que van ser contestats des de l'interior de les cel·les amb crits i xiulets d'agraïment. Les familiars directes que hi entraven a fer visites van poder comprovar que el soroll de la protesta arribava fins a les galeries de les cel·les i això va animar força els vaguistes. Aquestes

familiars també van poder donar a conèixer detalls força greus de la situació que es viu en aquest recinte policial. La companyia d'un reclus va detallar el periple que havia passat uns dies enrere. Mentre es trobava fent una visita al seu marit, un agent de la policia li va dir que se li havia acabat el temps des de feia un minut. Ella va voler estar uns instants més en companyia del marit i això li va suposar una detenció sota l'acusació de desobediència a l'autoritat. Va passar una nit al calabós i, ara, l'espera un judici.

Altres familiars van assegurar que algunes persones immigrades havien manifestat la sospita que havien estat sedades (drogades) pels funcionaris policials. Una d'elles, fins i tot va denunciar que el director del centre d'internament li havia proposat mantenir relacions sexuals al seu despatx a canvi de millorar la situació del seu marit, que es troba tancat a l'espera d'un procediment d'expulsió.

Morts sense testimonis

La situació de tensió actual que es viu al CIE de la Zona Franca és conseqüèn-

cia del punt d'inflexió que es va viure al recinte arran de la mort d'un jove marroquí de 22 anys el mes de maig passat. La versió oficial dels fets assegurava que s'havia suïcidat penjant-se des d'una "reixa del sostre de la seva cel·la". La família del noi i la Federació d'Immigrants del Vallès dubten d'aquesta explicació i han demanat l'obertura d'una investigació. Aquestes desconfiances de les versions oficials ja es van posar sobre la taula el mes de juny de l'any passat, quan un jove equatorià va morir sota estranyes circumstàncies i, novament, amb una versió oficial que assegurava que s'havia "penjat del sostre amb una samarreta". Les seves familiars, des de l'Ecuador, van denunciar la seva mort i el seu pare, encara avui, creu fermament que "va ser assassinat mitjançant una pallissa dels funcionaris policials".

Nova concentració

Després de conèixer l'inici de la vaga de fam, una quarantena de manifestants es van concentrar altre cop davant l'edifici durant la tarda i el vespre del 8 de juny. Nombrosos familiars van poder apropar-se a les concentrades per aportar informacions noves al voltant dels maltractaments al recinte. Els furgons dels Mossos d'Esquadra (ARRO) que vigilaven de prop la protesta van acompanyar, a curta distància, les manifestants que marxaven del lloc un cop desconvocat l'acte. A través de la megafonia de les furgonetes, els policies van començar a cridar "Pim, pam, pum, guarros" i van fer sonar la música de la sèrie *Verano azul*, mentre treien mocadors blancs per les finestretes. Tanmateix, els col·lectius que lluiten contra els CIE han convocat una nova concentració el dissabte 12 de juny a les 18h a la Rambla del Raval de Barcelona.

SITGES · EL PARTIT NAZI MSR ARRIBA A LA CAPITAL DEL GARRAF AMB BANDERES I FENT GALA DE NEGACIÓ DE L'HOLocaust

Caçadors d'ovnis i ultradreta aterren a les protestes contra el Club Bilderberg

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El discurs decreixentista i anticapitalista de la majoria de grups que han destapat les trobades del Club Bilderberg i, en especial, l'encontre del cap de setmana del 5 i 6 de juny al municipi de Sitges ha quedat eclipsat, durant aquests dies, pel desembarcament a Barcelona de grups de l'anomenat moviment conspiranoic. El grup ultradretà Moviment Social Republicà (MSR) també ha volgut capitalitzar les protestes. En concret, el dijous 3 de juny al vespre, una vintena d'activistes ultradretans de l'MSR equipats amb les seves

banderes i pancartes, fent gala de consignes anticapitalistes i de negació de l'holocaust, van ser presents a la concentració contra el Club Bilderberg que es va fer a Sitges.

Els fets dramàtics de la flota de vaixells solidaris amb Gaza han servit d'excusa a aquests grups per defensar la barbàrie del nazisme contra el poble jueu. Dos dies més tard, a la concentració convocada a la plaça de Catalunya de Barcelona, es va veure com els grups anticapitalistes quedaven relegats a un segon pla i el protagonisme el prenién grups de caire conspiranoic, que entre les seves màximes busquen el contacte amb civilitzacions extraterrestres

pacífiques d'altres galàxies. Moltes activistes es van apropar a la plaça de Catalunya i, quan s'adonaven del que s'estava dient des de la megafonia, marxaven indignades: "Però, què és això?... Però, si això és una secta!". Finalment, aquesta concentració es va afegir a la cua de la manifestació de suport a la lluita palestina, que en aquell moment passava per la Via Laietana. Molts activistes van participar-hi amb pancartes i lemes que lluien eslògans com *Contra el Club Bilderberg i Contra les cúpules neoliberals que decideixen el futur del planeta*, però ignorant la presència d'ultradretans i caçadors d'extraterrestres al seu costat.

ANUAR

Sitges s'omple de manifestants per protestar contra la trobada de poderosos

, així està el pati

CATALUNYA · ATUREM LA GUERRA APLEGA 6.000 PERSONES A BARCELONA MENTRE S'ANUNCIEI NOVES 'FLOTILLES' SOLIDÀRIES

Protestes contra el bloqueig de Gaza

Redacció
redaccio@setmanaridirecta.info

El brutal atac de l'armada israeliana contra la Flotilla de la Llibertat ha multiplicat les mobilitzacions aquest cap de setmana passat arreu del planeta. A Barcelona, la convocatòria d'Aturem la Guerra va reunir més de 6.000 persones, que es van manifestar des dels Jardinetes de Gràcia fins a la plaça de Sant Jaume. A la confluència del carrer Provença amb el passeig de Gràcia, davant la seu de la UE a Barcelona, diverses manifestants van llançar ous de pintura amb els colors de la bandera palestina contra la façana. Durant la manifestació, es va exigir el boicot a l'Estat d'Israel davant la seva vulneració reiterada dels Drets Humans i la violació sistemàtica del dret internacional. Abans, el divendres 4 de juny, l'aeroport del Prat havia estat l'escenari de la rebuda de les activistes catalanes Laura Arau i Manu Tapial i del periodista valencià David Segarra, integrants de la Flotilla de la Llibertat. Enmig d'una allau mediàtica de càmeres, un centenar de persones els van donar la benvinguda. A peu de sortida -ja que la direcció de l'aeroport es va negar a cedir la sala de premsa-, Arau, Segarra i Tapial van

Les autòpsies
esclareixen

execucions militars
amb trets al clatell
i les temples

criticar durament la inacció dels governs català i espanyol i també el paper "hipòcrita i còmplice" de la UE, que el 2006 va donar suport al bloqueig de Gaza. En aquest sentit, cal recordar que, a casa nostra, CiU s'ha limitat a "lamentar" la mort de les activistes i el PP ha guardat un silenci escrupolós.

Capitals com París, Londres, Dublín, Toronto, Asunción o la mateixa Tel Aviv (amb 15.000 manifestants convocades per Pau ara) també van ser escenari de protestes massives. Totes les convocatòries protestaven contra una impunitat sionista que, ara per ara, ha deixat un mínim de nou persones mortes -entre elles, un periodista i dos jubilats de 60 anys-, sis persones desaparegudes, 24 ferides hospitalitzades -set molt greus- i el segrest, empresonament i deportació de 650 persones de 50 nacionalitats.

Execucions i terrorisme d'Estat

Les darreres informacions respecte l'assalt militar en aigües internacionals palesen que les persones assassinades van rebre trets a boca de canó i a zones vitals de l'organisme. Fins a 30 trets, molts d'ells al clatell i a les temples. L'execució militar de les nou activistes, però, ha deixat impertèrrit l'executiu israelià de Netanyahu -on coincideixen minis-

Manifestació per Palestina organitzada el 5 de juny pels carrers de la ciutat de Barcelona

tres d'extrema dreta com Lieberman i laboristes com el ministre de Defensa Ehud Barak-, que s'ha negat a obrir una comissió d'investigació internacional independent i ha continuat justificant els crims. A aquesta justificació, s'hi han afegit -a la blogosfera i a Internet- els voluntaris si-

onistes d'arreu del món reclutats per Israel, que l'any passat va reconèixer destinar 150.000 dòlars del pressupost de Defensa per "mobilitzar informàticament" les seves tesis propagandístiques a Internet.

Malgrat aquesta mobilització virtual, Israel no ha pogut evitar un con-

trari efecte dominó. Després del segon abordatge contra el vaixell irlandès *Rachie Corrie*, tant la Campaña Europea per a la Fi del Setge sobre Gaza, com la Creu Roja iraniana, l'estat turc o el Líban, han anunciat que properament enviaran noves missions per fer arribar ajut humanitari a

Gaza; la Creu Roja iraniana ha anunciat que pretén trencar el setge des del passat fronterer amb Egipte. En l'àmbit judicial, cal assenyalar que Manu Tapial i Laura Arau, de l'Associació Cultural i Pau, interposaran querrela davant l'Audiència Nacional per crims de lesa humanitat i han manifestat que treballen amb la hipòtesi que un dels nous vaixells solidaris surti des del port de Barcelona. Similars paraules conclouents ha deixat el quadern de bitàcola del reconegut escriptor suec Henning Mankell, integrant també de la *flotilla*: "Ara queda tot el que cal fer per no despistar-nos de l'objectiu: aconseguir que s'aixe-

"Ara queda tot el que cal fer per no despistar-nos de l'objectiu: aconseguir que s'aixequi el brutal bloqueig sobre Gaza"

qui el brutal bloqueig sobre Gaza. Ho aconseguirem. Rere aquest objectiu altres esperen. La desarticulació d'un sistema d'apartheid comporta temps. Però no pas una eternitat".

ENTREVISTA · DAVID SEGARRA, PERIODISTA VALENCIÀ

"El nostre patiment no és res comparat amb el sofriment quotidià del poble palestí"

David Segarra és periodista 'freelance' de 33 anys que viatjava amb la 'Flotilla de la Llibertat' com a corresponsal de la cadena llatinoamericana Telesur. Atrafegat per la demanda de molts mitjans, ens ha fet una primera valoració d'un assalt militar que defineix, sense embuts, com "un crim contra la humanitat".

Una matinada de dilluns?

El malson va començar de cop. Van aparèixer de la foscor les zòdiacs, el descens en *rappel* dels militars, la pluja de bales indiscriminada i l'explosió de granades. Aleshores, nosaltres no teníem consciència ni dimensió real del que estava passant. Per això, continuàvem enregistrant amb les nostres càmeres. Però van començar a caure companys i a brollar la sang. Allà vam començar a entreveure què estava passant: els primers cossos de persones malferides, les ferides de bala... Ens vam refugiar a la sala de premsa. Allà, ens van encançonar a tots, amb el pilot vermell del làser de les armes sobre el nostre cos, ens van emmanillar i ens van tenir hores immobilitzats. Segrestats en alta mar, ens ho van furar tot: una mena de Guantánamo de dos dies. En un viatge llarguíssim, ens van dur a Ashdod, on va començar un procés burocràtic kafkià. I després, a la presó, sense cap mena de dret. Des-

prés, Turquia. Als enterraments, va ser quan, per primera volta, vam entendre que tot era de veres: que els morts eren reals.

Flaixos de memòria immediata?

No puc oblidar que un dels assassinats era el responsable de premsa que ens ajudava amb tot. Va sortir amb la càmera i va rebre un tret al front. Després de veure com deu companys eren assassinats, 800 persones -entre elles, 40 mitjans internacionals als quals van furar el material de treball, eurodiputats o un arquebisbe catòlic- vam ser segrestades, humiliades i deportades. En síntesi, ha estat un crim contra la humanitat que no pot quedar impune.

Com valoren l'actitud del govern espanyol?

L'executiu espanyol ha fet el ridícul. L'únic que ens ha ajudat ha estat el vicecònsol espanyol, que ens va facilitar un mòbil, que posteriorment ens va ser requisat. La resta d'autoritats no ha fet absolutament res. Tot i

ROBERT BONET

que els paguem per això, ens van abandonar com a ciutadans. Contra això, però, la germanor, l'ajut mutu solidari i la filtració -mentre estàvem segrestats- que les manifestacions solidàries es reproduïen arreu ens va fer veure que no estàvem sols i ens va donar una energia enorme per resistir.

Què faràs? Què farem?

Israel m'ha obligat a comprometre'm per tota la vida amb la causa palestina i, ara, tot l'Orient Mitjà es reestructurarà, després del pitjor *error* d'Israel en dècades, com sosté encer-

tadament un diplomàtic europeu. Ara bé, nosaltres ara ja no podem elegir: no podem oblidar. Estem obligats a seguir. A continuar treballant malgrat la por, fent documentals, parlant, escrivint articles. L'activisme i el periodisme encara poden canviar la història. La voluntat dels 800 de la *flotilla* és continuar. Continuar en un sentit exacte: continuar és tornar a Gaza. Perquè el nostre patiment és mínim, no és res comparat amb el sofriment del poble palestí. El que hem viscut nosaltres és el que viuen ells cada dia.

, així està el pati

SANTA COLOMA DE GRAMENET · ES TRACTA DE PASCUAL VELA, LLUÍS FALCÓN I MANEL SIERRA

El PSC intenta recol·locar algunes persones imputades pel 'cas Pretòria'

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

L'ordre del dia del ple municipal de Santa Coloma de Gramenet del 31 de maig incloïa un punt per ratificar un decret que havia de recol·locar algunes de les persones imputades pel cas Pretòria. Es tracta de Pascual Vela i Lluís Falcón -antics gerent i arquitecte municipals, que l'alcaldesa Núria Parlón va fer cessar- i de Manel Sierra -exgerent de Gramepark, destituït per l'Oficina Antifrau.

Quan l'alcaldesa va decidir destituïr-los, no van poder tornar als seus antics llocs de treball com a funcionaris perquè les seves places ja havien estat adquirides per altres persones, fet que va forçar el govern a crear uns càrrecs gairebé fets a mida. Segons fonts municipals, la reestructuració organitzativa responia a "raons d'eficàcia i eficiència" amb l'objectiu de garantir el funcionament correcte del consistori.

El 28 de maig, membres del personal de l'Ajuntament es va concentrar a les portes del consistori per mostrar la seva indignació davant les revelacions del sumari. Les funcionàries van demanar la retirada del decret que, segons el Comitè d'Empresa, "premia" algunes de les persones imputades.

Retirada del punt

Quan va arribar l'hora de tractar el punt de l'ordre del dia en qüestió, que comptava amb una paraula demanada per Gent de Gramenet, el PSC va anunciar la retirada del punt davant l'estupefacció del veïnat assistent al ple municipal -que va entrar a l'Ajuntament a empentes- i del conjunt de grups municipals de l'oposició (ICV-EUiA, CiU i PP).

Tot i això, el membre de Gent de Gramenet que havia d'intervenir, Nüsser B. Lakmisi, va prendre la paraula amb el micròfon tancat. Lak-

JOSEP PITARQUE

Un membre de Gent de Gramenet protesta davant la retirada dels punts sobre la recol·locació d'alguns imputats pel 'cas Pretòria'

misi va preferir retrets a l'alcaldesa Núria Parlón (PSC) i, tot seguit, va exposar la intervenció que tenia preparada.

Després de la publicació del sumari del cas Pretòria, s'han visualitzat diferents converses entre Luís Garcia Luigi (cap de la trama), Bartomeu Muñoz (exalcalde) Manuel Dobarco (exregidor d'urbanisme) i Pascual Vela que denoten l'entramat especulatiu. Segons Lakmisi: "Des de la publicació del sumari del cas Pretòria, s'ha produït un degoteig que ens ha mostrat de forma clara la crua realitat del que ha succeït durant aquests anys en aquest Ajuntament".

La intervenció de Gent de Gramenet va fer referència a "les converses entre el president de la Diputació, Antoni Fogué, i Luigi" i a la "presència d'un feixista reconver-

t dins el consistori", en referència al regidor de seguretat ciutadana, Vicente Sánchez, antic membre de Fuerza Nueva.

El sumari ha destapat fets que planen sobre el futur incert del consistori i sobre el seu funcionament actual, ja que compta amb membres que apareixen a les converses al sumari.

El veïnat es torna mobilitzar

Una de les consignes que es van escoltar més durant el ple municipal va ser: "Ja n'hi ha prou! Consistori dissolució!". Per posar de manifest aquest descontent, la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam ha convocat una manifestació el 17 de juny, just un any després de la manifestació multitudinària que va fer sortir al carrer prop d'un miler de persones per demanar

la dimissió de Bartomeu Muñoz, imputat pel cas Pretòria cinc mesos després. Segons el manifest elaborat per la plataforma, "s'ha pogut constatar un tímid canvi per part de l'Ajuntament en les formes de relacionar-se amb les entitats, però en cap moment un canvi substancial en la manera de fer les coses i en el contingut de la política que es desenvolupa".

Per les organitzadores, la intenció de la mobilització serà commemorar la protesta de fa un any i mostrar el rebuig de la ciutadania davant tot el que ha fet aflorar el sumari. Manifesten que "cal arribar fins al final en l'esclarament de la trama i demanar responsabilitats, exigir la dissolució del consistori i la creació d'una junta gestora i refermar el treball unitari per aconseguir una ciutat millor".

ST. COLOMA · RACISME

El PP presenta una moció sobre l'empadronament de les persones migrants

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El Partit Popular va presentar una moció al ple municipal del 31 de maig de Santa Coloma de Gramenet per demanar la col·laboració i la coordinació amb l'administració general de l'Estat en l'àmbit de la immigració. La proposta demana que l'Ajuntament de Santa Coloma comuniqui a la delegació del govern de l'Estat a Catalunya la situació d'estança i/o residència il·legal al municipi de totes aquelles persones estrangeres de les quals tingui coneixement, a través de la seva inscripció al padró d'habitants.

La moció va ser rebutjada pel conjunt dels grups municipals del consistori i va rebre el rebuig del veïnat que va assistir al ple, que va mostrar cartells contra el PP i el racisme, a la vegada que proferia crits de "Cap persona és il·legal".

La llei -emparada en la polèmica llei d'estrangeria- estableix l'obligació d'inscriure's al padró del municipi de residència, ja que el padró es configura com el registre administratiu on consta la gent que viu en un municipi.

Les entitats, durant el ple, es mostren contràries a la mesura proposada pel Partit Popular

Al mateix temps, la pròpia llei ja disposa la persecució de les persones que es troben en una situació administrativa irregular, motiu pel qual les entitats que van intervenir durant el ple es van mostrar contràries a la mesura proposada pel PP i a la mateixa llei d'estrangeria.

La portaveu del Centre d'Acolliment per a Estrangers de Santa Rosa (Gramenet) -en el mateix sentit que havia manifestat la representant de la Casa de la Solidaritat i la Pau Carme Giménez- va titllar la mesura del PP de "deplorable" i "inhumana", ja que "la inscripció al padró ha d'assegurar certs drets bàsics al conjunt de la ciutadania -com, per exemple, l'accés a la sanitat- i no ha de ser una eina per perseguir les persones que es troben en una situació administrativa irregular".

La intervenció de Sandra Campañón, integrant de Gent de Gramenet, va comparar la mesura amb la campanya del portaveu popular a la ciutat veïna de Badalona Garcia Albiol, que "criminalitza la immigració amb l'argument de la inseguretat al barri de La Pau". Campañón va acabar preguntant "si les propostes del seu partit (PP) davant d'aquesta situació de crisi són fomentar l'odi i la por, o sigui, el terror, o sigui, fer terrorisme".

SANTA COLOMA DE GRAMENET · LA FIRMA ÉS INEL 2000 SL, QUE HA ESTAT SUBCONTRACTADA PER EDISAN SA

El mercat del Fondo recau en mans d'una empresa vinculada al 'cas Pretòria'

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El darrer ple municipal de Gramenet va aprovar la resolució d'un recurs per l'adjudicació de la contractació per la gestió integral del mercat del barri del Fondo, que recau en l'empresa INEL 2000 SL, una societat subcontractada per Edisan SA, que ha estat declarada en fallida i vinculada al cas Pretòria.

Algunes de les empreses que es van presentar a la licitació per l'adjudicació del projecte de gestió del mercat del Fondo, afectat en la trama del cas Pretòria, han denunciat la

Algunes empreses que també s'han presentat a la licitació del projecte han denunciat manca d'informació

manca d'informació en les raons i els criteris a través dels quals es va adju-

dicar el projecte a INEL 2000 SL i no a d'altres empreses com LKS STUDIO SA o Integral SA.

Es dona el cas que cap de les empreses licitadores no ha demostrat les seves garanties socials, econòmiques, professionals i societàries. Així doncs, el debat se centra en si un recurs pot ser admes a tràmit o no per la comptabilització dels dies de termini per recórrer, donada la negativa d'admetre un recurs presentat per l'empresa LKS.

L'empresa INEL 2000 SL, que finalment és l'adjudicatària, va ser subcontractada per l'empresa Construccions Edisan, precisament l'em-

presa que va fer el trasllat de les antigues parades a l'actual ubicació. El caràcter d'urgència de l'adjudicació provisional té com a base la situació creada per aquesta empresa, arran de la seva relació amb la fallida d'Edisan.

En l'adjudicació, s'ha previst la reducció del preu final en un 15%, cosa que ha fet que la resta d'empreses licitadores hagin hagut de rebaixar els seus costos. La valoració s'ha fet en funció dels treballs duts a terme anteriorment per la mateixa empresa INEL com a encarregada del primer trasllat de les parades del mercat del Fondo.

, així està el pati

BARCELONA · LA MANIFESTACIÓ DEL 5 DE JUNY HA ESTAT LA MÉS MASSIVA DE LA CAMPANYA STOP 2012

Èxit històric del primer Congrés Internacional sobre Identitat de Gènere

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Es col·lectius que han participat al primer Congrés sobre Identitat de Gènere i Drets Humans consideren que ha estat "una fita històrica pel moviment trans i intersexuals", fruit de la pressió que han exercit durant els darrers anys per deixar de ser invisibles. Les activistes, vingudes dels cinc continents, han aconseguit l'objectiu principal que pretenien extreure de la trobada: enfortir la coordinació internacional del moviment amb l'establiment de les bases d'una futura col·laboració que vagi més enllà de la campanya contra la despatologització. L'Estat espanyol i

Els governs no han aconseguit que les assistents signessin la 'Declaració de Barcelona'

les diverses autoritats europees que subvencionaven el Congrés, en canvi, no van aconseguir la seva aposta principal, la signatura de la *Declaració de*

ALBERT GARCIA

Marxa a la Via Laietana de Barcelona convocada per la Xarxa Internacional per la Desfonologització de les Identitats Trans

Barcelona. El document, que és un full de ruta dirigit als governs sobre el tractament de la transsexualitat, va ser rebutjat per les assistents al congrés, que consideraven que era un tractat de cara institucional.

Com a cloenda de la trobada, prop de 800 persones es van manifestar pels carrers de Barcelona, el dissabte 5 de juny, convocades per la Xarxa Internacional per la Desfonologització de les Identitats Trans.

La marxa, emmarcada en la campanya STOP patologització trans 2012, va tenir un caire culturalment molt divers, per la participació d'activistes trans i intersexuals de 51 països diferents, entre ells l'Equador, l'Argentina,

Colòmbia, l'Índia, Kenya o Uganda, unides sota el crit "Aquí hi ha la resistència trans". La manifestació va exigir, un cop més, la retirada de la transsexualitat del llistat de malalties mentals de l'Organització Mundial de la Salut i dels manuals psiquiàtrics nord-americans. També es va tornar a reclamar coherència al govern espanyol perquè modifiqui la llei d'identitat de gènere aprovada el 2007 i elimini els dos requisits bàsics per canviar legalment de nom: el diagnòstic psiquiàtric i els dos anys de tractament mèdic.

"La lliure identitat de gènere és un dret humà irrenunciable i la *disfòria de gènere*—que és com es coneix mèdicament la no conformitat amb la pròpia identitat sexual— és un concepte transfòbic. Tenim el deure d'exigir a les autoritats la modificació de les lleis i normatives que ens defineixen com a malalts. No en tenim prou amb les seves gestions internacionals davant l'OMS", explica Miquel Missé, activista del col·lectiu TransBlock.

Les entitats organitzadores afirmen que ha estat la mobilització més massiva que ha fet fins ara la campanya, que ha aconseguit fer-se un forat dins l'agenda del moviment LGTB i coordinar una manifestació anual—tot i que aquest any han estat dues—, convocada simultàniament a més de 40 ciutats d'arreu del món.

MATARÓ · LA JUTGESSA SENTENCIA QUE L'AJUNTAMENT NO VA GARANTIR LA DEFENSA A L'ACUSADA

Insubmises a l'ordenança de civisme guanyen un contenciós al consistori

Kiko Montoro
maresme@setmanaridirecta.info

Després de quatre anys d'espera, arriba la segona victòria per la vintena de persones acusades arran de la manifestació pel desallotjament del CSOA La Drogueria de Mataró (Maresme) de l'any 2006.

Aquest és el cinquè judici de la llarga llista de vistes que es preveuen per les sancions que l'Ajuntament de Mataró i els Mossos d'Esquadra atribueixen a les participants d'una rua festiva celebrada el 2006 a Mataró en protesta pel desallotjament il·legal del CSOA La Drogueria. L'acte va consistir en una entrega de premis anomenats MTV. Els guardons reconeixien, en clau d'humor i sàtira, les millors tasques desenvolupades per periodistes, policies, empresàries del sector immobiliari i regidors i regidores del consistori mataroní. Diverses dotacions dels Mossos d'Esquadra i de la policia local hi van fer acte de presència, encapçalades pels màxims responsables de l'Àrea Bàsica Policial (ABP) de Mataró dels Mossos d'Esquadra, Felip García i Rafael Tello. Precisament, aquests van

ser els responsables de les actes aixecades aquella mateixa tarda. El resultat de l'expedient va ser una vintena de sancions que, en total, sumaven prop de 25.000 euros, tot això sense que cap de les participants fos identificada personalment pels agents. La majoria dels expedients sancionadors eren idèntics i consistien en la suma de diferents punts recollits a l'ordenança de civisme municipal.

"Ha utilitzat l'ordenança de civisme per reprimir la dissidència política i silenciar la llibertat d'expressió"

Insubmissió a les multes

Arran d'aquests fets, l'Assemblea Antirepressiva de Mataró va activar una campanya que, sota el lema *El cinisme del civisme*, plantejava la insubmissió

davant d'aquestes sancions administratives. Les persones que van decidir no assumir les multes es van organitzar legalment per fer els tràmits pertinents, però cap dels recursos no va avançar favorablement als seus interessos, ni tan sols en el cas de les persones que van ser sancionades i no es trobaven a la rua. Esgotades totes les vies legals per defensar-se, algunes de les sancionades van decidir denunciar el consistori. D'aquesta manera, quatre anys després, Mireia Martínez Mulero, una de les moltes persones imputades en aquest procés, ha arribat a portar l'Ajuntament de Mataró a judici. En aquest cas, n'ha sortit victoriosa, ja que la magistrada del Jutjat Contenciós Administratiu número 4 de Barcelona, Montserrat Figuera i Lluch, ha dictaminat que "la demanda en la tramitació del procediment no ha seguit els tràmits legalment previstos i ha omès el tràmit de l'audiència a l'interessat", cosa que ha deixat l'acusada en un estat d' indefensió. La sentència, però, en cap moment no fa referència a les actes policials aixecades pels Mossos d'Esquadra, que són pràcticament idèntiques.

El col·lectiu d'afectades creu que "el consistori de Mataró ha utilitzat intencionadament l'ordenança del civisme com a eina per reprimir la dissidència política a la ciutat i silenciar la llibertat d'expressió". Una de les afectades que ha obtingut la sentència favorable defensa que "aquest cas ha estat

un muntatge, ja que tots els processos són exactament idèntics coma per coma i, en canvi, hi ha companyes que han perdut el judici".

Tot i que ja s'han celebrat cinc judicis—dels quals només dos han estat favorables a les joves— es preveuen noves vistes per la resta d'encausades.

Multa de 90 euros per penjar un cartell a un espai publicitari municipal

La policia local de Molins de Rei va posar una multa de 90 euros a un jove per penjar un cartell d'un festival poètic celebrat el 23 d'abril i organitzat per un col·lectiu autogestionat de la vila. El 21 d'abril, a les 00:30h., J. A. es va acostar a l'espai publicitari municipal del carrer Major, a tocar de la plaça Catalunya, per penjar el cartell amb cinta adhesiva. La Guàrdia Urbana es va aturar i els agents li van dir que estava "posant el cartell a un lloc prohibit". J. A. els va dir que, a l'espai, "també hi havia cartells de l'Ajuntament o del Foment", però, tot i això, li van registrar la bossa i el cos i el van obligar a identificar-se. Com que no portava el DNI, tot i que les dades ofertes pel jove eren correctes i van ser verificades pels agents, la Guàrdia Urbana el va fer pujar al cotxe per portar-lo a casa i que els ensenyés el document oficial. J. A. denuncia el comportament "xulesc" i "intimidatori" dels agents i afirma que el van amenaçar: "Em cridaven a la cara i em van dir que, si seguia protestant, m'acusarien de desobediència a l'autoritat". No és el primer abús d'autoritat comès per agents municipals de Molins. El 2008, un jove també va ser multat amb 90 euros per no identificar-se dins de casa seva. XAVI MARTÍ

MIRALLS

Miguel Jara

“La major potència mundial té uns governs supeditats a les farmacèutiques”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

S'ha superat el nivell segur de CO2 a l'atmosfera

pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrua 21

DIRECTA 187
9 de juny de 2010

Els perdedors del Mundial

La dinovena edició del Mundial de futbol a Sud-àfrica s'inaugura el dia 11 de juny. Durant un mes, la mirada dels mitjans de comunicació d'arreu del món se centrarà en tot allò que passi als camps de futbol d'aquest país. A continuació, us oferim una mirada diferent, focalitzada en tot allò que, possiblement, els mitjans passaran per alt, però que també remou el país.

Joan Canela i Barrull (Johannesburg)
afons@setmanaridirecta.info

A la porta, hi ha un petit piquet de vigilància que pregunta on es va. “Tinc una cita amb el bisbe”. “Un moment”, respon el guarda improvisat abans de mirar una llista per comprovar que s'espera un periodista a aquesta hora. La Catedral Metodista de Johannesburg és un edifici colossal construït amb la idea de mostrar la glòria i el poder de la seva església al centre mateix del barri de negocis de la ciutat. Però, avui, la seva grandària ha estat aprofitada per a altres finalitats, ja que és capaç d'allotjar fins a 2.000 persones refugiades africanes –sobretot de Zimbabwe, encara que també n'hi ha de països com el Congo, Rwanda, el Sudan o Somàlia– *apadrinades* pel bisbe Paul Verryn.

Arreu del país, milers de persones han estat desplaçades per la construcció d'infraestructures directament o indirectament relacionades amb el mundial de futbol

Verryn és, des dels anys 80, un vell conegut de les lluites socials sud-africanes, ja que va ser pastor d'una petita paròquia de Soweto i es dedicava a oficiar els enterraments dels activistes assassinats per la policia. Potser perquè ja les ha vist de tots els colors, no se'l veu gens preocupat davant l'ordre de destitució del Consell Metodista Sud-africà. “El Consell s'ha doblegat davant de les pressions del govern, a qui molesten els refugiats –explica, malgrat la prohibició expressa de parlar amb la premsa–, però tota la congregació està molt unida entorn d'aquest projecte i fracassaran”.

Verryn i “els seus refugiats” –tal com els anomena la premsa local– són, en realitat, víctimes del Mundial. I a més, no són les úniques. Per tot el país, hi ha milers de persones –sobretot les més pobres– que han estat desplaçades per la

construcció d'infraestructures directament o indirectament relacionades amb l'esdeveniment; que han vist com la seva forma de vida passava a ser criminalitzada o que –com en el cas de la gent refugiada a la Catedral Metodista– senzillament “molestaven”. Es tracta de l'altra cara del Mundial, de la gent que difícilment tindrà una cosa per celebrar encara que la selecció del seu país aconsegueixi arribar a la final i aixecar l'anelhada copa.

“Fa més de sis anys que mantenim el nostre programa d'assistència a refugiats i indigents sud-africanos i no només mai no hem tingut cap problema, sinó que hem rebut nombroses mostres de suport per part del govern”, continua Verryn. Però, a mesura que s'apropava el Mundial, les coses van començar a canviar. “El seu argument és que volen reduir la inseguretat, però, amb això, estan dient que els pobres són tots criminals?”, es pregunta. “En realitat, el que pretenen és amagar la pobresa com si fos pols que s'escombra sota la catifa. No volen que el món conegui la veritable Sud-àfrica”.

A tot el centre de Johannesburg, on viuen milers d'immigrants en blocs de pisos ocupats, s'han produït desallotjaments violents durant les darreres setmanes. Sembla que, lamentablement, els temors de Verryn no eren gens infundats.

Un mercat viu

Durban, situada uns 600 quilòmetres al sud-est de Johannesburg, és el port més gran de l'Àfrica oriental i plaça forta de la comunitat índia que habita el país. És una ciutat moderna i amb una economia dinàmica i puixant i les seves platges són objecte de culte de la gent amant del surf de tot el món. Com a la majoria de grans metròpolis del país, després del final de l'apartheid, el centre urbà va ser pres per la població negra que tractava d'accedir a una feina. Aquí se situa l'Early Morning Market –literalment el mercat de “ben d'hora al matí”, el mercat tradicional més gran d'aquesta part del continent. Aquí, s'hi pot trobar des de la fruita i la verdura que produeix la pagesia local fins a productes de plàstic *made in China*, passant per discs i pel·lícules pirates, un plat de menjar o les herbes necessàries per preparar els remeis tradicionals. I tot a uns preus assequibles per la gent més pobre. Encara que cap guia no ho recomani –a Sud-àfrica, tot el que fa olor d'africanitat ràpidament s'associa a perillós–, fer un passeig pel mercat és un gaudi pels

sentits i tota una capbussada a la cultura local. El mercat és un veritable formigueig que mai no s'atura i que envaeix els carrers adjacents en un magma sense control aparent. Però el que encara és més important, l'Early Morning Market representa el lloc de feina d'entre 7.000 i 10.000 persones, la majoria de les quals difícilment en trobarien cap altra. "No es pot subestimar la importància del mercat –assegura Richard Dobson, coordinador de l'ONG Asiye Etafuleni–, ja que la majoria dels ingressos que aconseguixen les dones que hi treballen després es gasten als townships on viuen (els barris obligatoris per a la població negra durant l'apartheid) i es converteix en un dinamitzador increïble de l'economia d'una gran part de la població amb menys recursos".

Però el mercat –situat al centre de la ciutat i just al costat de les estacions centrals de ferrocarril i autobús– és massa estratègic per deixar-lo a les mans de la gent pobre. O almenys això devien de pensar els responsables d'Isolenu, un potent grup inversor que va proposar a l'ajuntament de crear un centre comercial modern per "dignificar" aquesta zona, pensant en els milers de turistes que la visitaran. Obed Mlaba, alcalde de Durban, va declarar que no es podia "desaprofitar l'oportunitat que implicava una inversió de 400 milions de rands (40 milions d'euros)". Pel president de l'associació de venedors i venedores de l'Early Morning Market, Harry Ramla, "tot això no és més que una excusa per deixar aquest espai fabulós a un grapat de grans empreses, encara que sigui al preu de la pèrdua dels llocs de treball i la destrucció

de l'edifici centenari" –fent referència a la llotja de 1911 on s'ubica la part central del mercat i que està qualificada d'interès cultural.

"El Mundial s'ha convertit en una excusa formidable per imposar plans de desenvolupament amb conseqüències desastroses per als més vulnerables", explica Pat Horn, coordinadora de StreetNet, una xarxa internacional de gent que ven al carrer. Gràcies al Mundial es vol "privatitzar els centres de les grans ciutats en benefici d'una economia globalitzada que exclou una majoria de les persones humils. Ens van prometre desenvolupament i, en comptes d'això, ens estan oferint més marginació i un centre urbà elitista i homogeneïtzat al de la resta de metròpolis del planeta".

Desallotjaments Zero

A l'extrem sud del continent, trobem Ciutat del Cap, bastió blanc de la Nació de l'Arc de Sant Martí. Aquest és l'únic gran municipi i província que no està governada pel Congrés Nacional Africà, sinó per l'Aliança Democràtica (DA, en les seves sigles angleses), el partit hereu de l'oposició moderada a l'apartheid i que avui agrupa els vots de la minoria blanca.

Ciutat del Cap és, també, un dels centres de pelegrinatge de la *jet set* internacional, que acostuma a deixar-se veure als seus restaurants de luxe i a les seves botigues més exclusives. Per posar un exemple, Victòria Beckham ja ha llogat un espai apartament amb una piscina que penja espectacularment d'un penya-segat sobre el mar per passar el Mundial.

Però, aquí, també hi trobem els pitjors *assentaments informals* –un eufemisme

IL·LUSTRACIÓ:
Gisela Bombilà

local que designa els camps de barraques– de tot el país. Es tracta d'un autèntic anell de pobresa, violència i desesperació que, literalment, envolta la ciutat formal. En aquests barris no hi ha clavegueram ni aigua corrent ni llum elèctrica que no vingui d'alguns cables connectats il·legalment a les torres d'alta tensió. A pocs quilòmetres de la piscina de l'antiga Spice Girl, és impossible trobar un bany amb una cadena.

Un setge que s'ha aproximat tant que, per poder construir el Green Point –el

els turistes poden veure'ns". La Campanya Antidesallotjaments, una xarxa local que coordina les diferents comunitats afectades, xifra en "desenes de milers" les persones desnonades des de l'any 2000, quan es va fundar l'organització. En el cas de Joe Slovo el problema es troba en la proximitat de l'autopista, que revalorava els terrenys on s'erigeixen les seves barraques. "Però és que nosaltres tampoc no ens instal·lem aquí per casualitat. Si ens n'anem a un lloc deixat de la mà de Déu, com podem accedir a una feina?", es pregunta Tshawe.

Tres històries de resistència

Encara que l'antiga direcció de la lluita antiapartheid avui sigui la gestora del Mundial i d'una bona part dels projectes que dificulten la vida de la gent més pobre a Sud Àfrica, també és cert que la cultura de la resistència que va generar aquell conflicte avui continua profundament arrelada en la consciència popular. Quan queden uns pocs dies perquè soni el xiulet d'inici del partit inaugural, tant les persones refugiades de la Catedral de Johannesburg, com la gent que ven al mercat de Durban, com les habitades de Joe Slovo encara no han estat expulsades i continuen oposant-se fermament als plans que, en nom del desenvolupament, pretenen empitjorar les seves vides, ja prou difícils. Cantant velles cançons de la lluita contra l'apartheid, les comerciants de l'Early Morning es van tancar al seu mercat i van cremar pneumàtics fins que l'empresa inversora, veient que ja era impossible inaugurar el centre comercial per al Mundial, va tirar la tovallola, almenys de moment.

–
El sindicat Cosatu advertia que una vaga general durant el Mundial era possible si el govern aprofitava el moment d'eufòria per aplicar certes mesures impopulars, com una pujada draconiana de les tarifes elèctriques
–

moderníssim estadi a primera línia de mar i amb capacitat per 70.000 persones, edificat especialment per al Mundial a un cost de 44 milions d'euros–, van haver de desallotjar centenars de residents. I les antigues habitades de Green Point no són les úniques persones afectades.

"Els desallotjaments s'han multiplicat durant els últims anys –explica Tshawe, dirigent comunitari de Joe Slovo, un d'aquests *assentaments* anomenat així en honor a l'històric dirigent comunista sud-africà–, en part, per l'augment del preu de la terra i, en part, perquè l'ajuntament no ens vol tan a prop del centre, on

Un Mundial neoliberal

El fútbol desperta passions entre les que mai podran gaudir de les noves instal·lacions del mundial

Helena Olcina i Amigó

El bisbe Paul Verryn també és optimista: "El gener de 2009, ja van tractar d'assaltar policialment l'església i detenir 1.500 persones. Només la pressió mediàtica internacional va aconseguir parar-los els peus. Avui dia, amb més tensió informativa que mai, ja no s'atreviran a donar un altre pas similar".

Zwelinzima Vavi, secretari general de la Confederació de Sindicats Sud-africans (Cosatu, en el seu acrònim anglès), una central que es troba aliada amb el governant Congrés Nacional Africà, advertia que una vaga general durant el Mundial era possible si el govern aprofitava el moment d'eufòria per aplicar certes mesures impopulars, com una pujada draconiana de les tarifes elèctriques: "Nosaltres som els principals fans dels Bafana (selecció nacional de futbol), donem suport al Mundial, però no estem disposats a bescanviar-lo per llocs de treball. Preferim la nostra gent ocupada que el Mundial". I a pocs dies que aquest comenci, una dura vaga del sector ferroviari amenaça de paràlitzar el país. "No es

pot demanar als treballadors que aturin les seves lluites perquè hi ha un Mundial", rematava Vavi.

De moment, la resposta governamental ha estat prohibir totes les manifestacions arreu del país entre l'1 de juny i el 15 de juliol, una mesura que podria ser una mostra del grau de desesperació d'un govern que es debat constantment entre les seves arrels populars i de lluita i les seves ganes de ser acceptat als cercles occidentals com un *aliat fiable*, entre el seu sincer respecte a la democràcia i la pressió per transmetre una imatge internacional de tranquil·litat.

Sud-àfrica, avui, és el segon país del món amb més protestes per habitant. Una xarxa extensa de moviments socials, sindicats i associacions comunitàries manté vives les promeses que, amb la fi de la segregació, la vida seria molt millor per a tothom. En aquest sentit, el Mundial potser és una oportunitat per executar plans de desenvolupament elitistes, però també ho és perquè el món vegi la capacitat de resistència del poble sud-africà.

"Aquest és un país on sorprenen els nivells de riquesa i pobresa posats de forma contigua. La Copa del Món, lluny d'ajudar a canviar aquesta situació, només és una lupa que amplifica tots els defectes d'aquest sistema postapartheid". Aquesta frase, contràriament al que podria semblar, no prové de cap activista social o acadèmic marxista, sinó de Dave Zirin, un dels periodistes esportius més famosos dels Estats Units. Però és que Sud-àfrica, des de l'any passat, és el país més desigual del món i és impossible que a cap visitant mínimament curiós se li escapi el contrast entre els hotels de cinc estrelles i els immensos barris de barraques de cartró i llana. I a mesura que s'apropava l'esdeveniment esportiu –el més important celebrat mai a tot el continent–, les veus que denunciaven que el Mundial havia accentuat encara més aquestes desigualtats en lloc de –com prometia el govern– desenvolupar el país i ajudar la gent a sortir de la pobresa han anat en augment.

l·lacions directament inútils, com per exemple els estadis que, en conjunt, han costat 3.000 milions de rands (300 milions d'euros). I aquests són uns diners que han sortit de les partides destinades a aigua potable, habitatge social, sanitat o educació".

Naturalment, no tothom hi està d'acord. De fet, el Mundial gaudeix d'un gran suport popular fora de la gent que ha patit directament els efectes negatius; fins i tot rep un suport més gran com més pobra és la gent, ja que en aquests cercles es reben les crítiques com un atac a la capacitat d'Àfrica d'organitzar l'esdeveniment, crítiques que provenen, sobretot, de la minoria blanca permanentment oposada a les accions del govern de la majoria negra. Lamentablement, la lògica dels *nostres* contra els *altres* continua ben viva vint anys després de l'alliberament de Mandela. Però és que, a més, molta gent espera, encara ara, beneficiar-se personalment de la pluja de milions que s'ha promès que cauran al país durant les properes setmanes.

"Naturalment, la vida de la gent no canviarà substancialment amb el Mundial i crec que ha estat un error plantejar-ho d'aquesta forma –argumenta Yunus Ballim, vicecador de la Universitat de Wits, la més gran del país–, però s'ha de reconèixer que és una gran oportunitat per iniciar projectes socials i treballar amb les comunitats. Crec que, a la universitat, ho hem aprofitat en aquesta línia i hem col·laborat amb els nostres convidats de la selecció holandesa i ens ha anat molt bé. No traurem un cèntim del Mundial, però sí molta infraestructura i formació per al futur".

Però, què passarà quan sigui obvi que les expectatives dipositades en aquest acte –i clarament animades pel govern– no es compleixin? "El nivell de frustració serà alt i es poden repetir incidents greus com els atacs xenòfobs de fa dos anys", reconeix Ballim.

Dennis Brutus, una de les veus més radicals de Sud-àfrica i una de les seves estrelles esportives nacionals –reconegut sobretot per l'organització d'un moviment esportiu multiracial en ple apartheid–, reconeixia en una entrevista poc abans de la seva mort que, amb el Mundial, els havien ben enganyat: "Tants diners amb estadis immensos... Si el que volien era ajudar l'esport, podrien haver fet camps a les escoles".

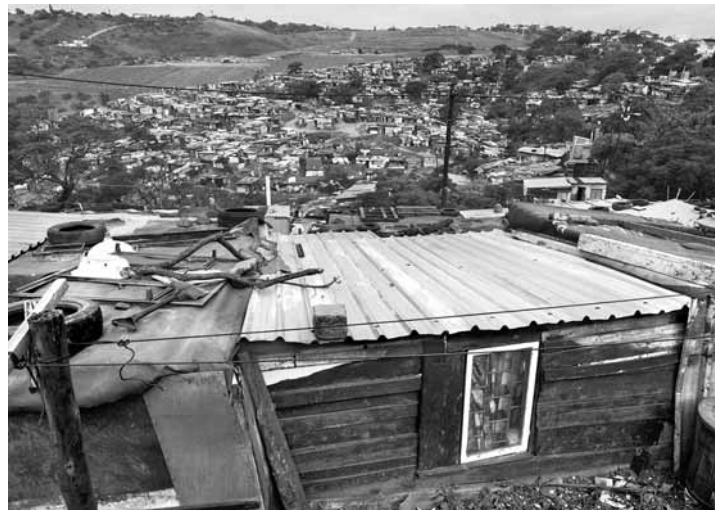
–
A mesura que s'apropava la competició, augmentaven les veus que denunciaven que el Mundial ha accentuat les desigualtats en comptes de desenvolupar el país
–

Segons dades ofertes per Pravin Gordhan, ministre sud-africà d'economia, del 2,5% de creixement del PIB calculat per a 2010, un 0,5% estarà relacionat directament amb l'organització del Mundial. Però aquesta estirada només s'explica per la inversió pública colossal que ha significat el que ja es considera el Mundial més car de la història. Durant els últims anys, el país sencer ha fet una *posada al punt* i, avui, pot presumir de carreteres, aeroports, estadis i centres urbans totalment remodelats, si no són totalment nous.

"El problema és que s'ha hipotecat gran part del pressupost públic en unes infraestructures que, en el millor dels casos, reforcen el model de desenvolupament neoliberal en comptes de centrar-se en una aposta social i sostenible –resumeix el professor d'economia de la Universitat de Kwa Zulu Natal, Patrick Bond. En els pitjors casos, són ins-

Dos imatges de la mateixa ciutat, Durban, a pocs km una de l'altra

Helena Olcina i Amigó

Miguel Jara:

“La indústria farmacèutica ha cooptat els agents importants del sector sanitari”

“És una llàstima que els únics clients dels productes de la meua companyia siguin malalts. Si pogués aconseguir produir medicaments per les persones sanes, aleshores podria vendre a tot el món”. Aquestes declaracions fetes el 1976 per Henry Gadsen, director de la multinacional farmacèutica Merck, ja evidenciaven el potencial de la salut com a negoci. Actualment, la indústria farmacèutica és un dels sectors empresarials més rendibles i influents del món. Engreixa la seva facturació llençant nous fàrmacs al mercat per pal·liar malalties i en genera de noves o en magnifica d'altres. Miguel Jara, periodista independent especialitzat en salut, investiga i analitza els assumptes més espinosos dels sistema sanitari i la indústria farmacèutica a través de documents molt valuosos com el seu darrer llibre *La salud que viene: Nuevas enfermedades y marketing del miedo* (Península, 2009). Anteriorment, ha publicat *Conspiraciones tóxicas: Cómo atentan contra nuestra salud y el medio ambiente los grupos empresariales* (Martínez Roca Ediciones, 2007) i *Traficantes de salud: Cómo nos venden medicamentos peligrosos y juegan con la enfermedad* (Icaria Editorial, 2007).

Gemma Garcia Fàbrega
miralls@setmanaridirecta.info

Si mirem amb perspectiva les conseqüències catastròfiques vaticinades en relació a la grip aviària i la grip A, ens adonem que no es corresponen amb la realitat. Van ser errors de càlcul?

L'any 2003, va sorgir la grip aviària i les previsions van ser escandaloses. El màxim responsable de l'organisme creat per l'Organització Mundial de la Salut (OMS) per seguir l'epidèmia va anunciar que podien morir 150 milions de persones. Comprovant les dades, van resultar poc més de 270. Curiosament, el 2009 apareix una nova grip que denominen A, amb actors molt similars –com l'OMS– i, curiosament, amb antivírics també similars –com el Tamiflu. Torna a passar el mateix: previsions catastròfiques que, novament, no s'han complert. No tan sols això, sinó que, a mesos vista, el nombre de persones mortes per la grip A ha estat només un 10% de les que moren cada any amb la grip estacional, que mai no ha estat catalogada com a pandèmia. Les previsions han fallat, amb l'agregant que ja havien fallat l'altra vegada. És sospitos. Ens hem de plantejar qui fa les previsions i per què es fan d'aquesta manera que sempre falla. **Ahora, aquestes malalties generen una gran despesa en fàrmacs pels estats. Als Estats Units, però, és de domini públic que la indústria farmacèutica també genera beneficis, ja que hi ha empreses que financen partits polítics. I a l'Estat espanyol?**

La ministra assegura que ha vetllat per l'interès ciutadà fent el que deia l'OMS. S'ha cobert bé les espalles. En el cas de la grip A, no podem afirmar que hagin estat pressionats per la indústria, però sabem que hi ha entre les administracions públiques

i els sectors industrials preponderants del capitalisme global actual, com la indústria farmacèutica. Gràcies a la llei de llibertat d'informació, als EUA, sabem quins laboratoris financen la campanya de quins polítics i amb quina quantitat de diners ho fan. Jo ja explicava, a *Traficantes de Salud*, que Bush era finançat per la indústria farmacèutica i després tornava els favors. La major potència mundial té uns governs supeditats a la indústria farmacèutica. A Espanya, hi ha una llei electoral que –en teoria– deixa clar com es poden finançar els partits, però en realitat existeixen *coladors*. Desconeixem si aquesta indústria finança partits a Espanya, si bé és cert que la ministra de Ciència i Tecnologia, Cristina Garmendia, està vinculada al lobby biotecnològic.

“S'estan produint conflictes d'interessos a les altes esferes decisòries”

“La major potència mundial té uns governs supeditats a les farmacèutiques”

lògic protransgènics de l'Estat espanyol. Abans de ser ministra, va presidir el lobby Asebio, la patronal d'indústries biotecnològiques on hi ha grans laboratoris farmacèutics. La ministra té moltes coses a dir sobre conflictes d'interessos.

Quin paper juguen aquests lobbys farmacèutics a Brussel·les, on es prenen les màximes decisions sobre la salut?
A Brussel·les, durant els darrers anys, una estratègia molt utilitzada per aquests lobbys –i inventada per les tabaqueres– és crear associacions de pacients preocupats per la seva malaltia i els possibles tractaments, per poder pressionar les autoritats a favor de l'establiment de mesures reguladores que beneficiïn els seus medicaments. És el que ha fet Pfizer –la major farmacèutica del món– perquè s'impulssin medicaments aplicats a la fibromiàlgia. Sabem que Pfizer finança certes associacions de pacients per expandir el coneixement del medicament *Lyrica*. Darrerament, la indústria també està pressionant Brussel·les amb afany perquè la normativa que actualment prohibeix –a Europa i a gairebé tots els països del món, excepte els EUA i Nova Zelanda– fer publicitat directa al consumidor sobre medicaments que necessiten prescripció desaparegui i, d'aquesta manera, aconseguir vendre més. Ho han fet amb informes enviats a la Comissió Europea –als quals he accedit– i on, d'una manera molt agressiva, la indústria exposa el seu punt de vista. No tinc dades del lobby durant la campanya de la grip A, però –com ha publicat William Engdahl– l'anomenat *Doctor Grip* (Albert Osterhaus), un doctor que treballa com a consultor de l'Agència Espanyola dels Medicaments i Productes Sanitaris, després d'abandonar el seu càrrec, va ser fitxat pel laboratori Schering-Plough. Això demostra que s'estan produint conflictes d'interessos a les altes esferes decisòries.

Parlem d'un problema estructural corrupte sobre el qual se sosté el sistema sanitari mundial?
Es tracta d'un cercle d'interessos que comporta corrupció. Dins el sector sanitari, es produeixen uns conflictes d'interessos gravíssims que s'han d'atacar. La indústria farmacèutica ha cooptat tots els agents importants del sector sanitari. He posat els exem-

plars de la indústria farmacèutica a Brussel·les, on es prenen les màximes decisions sobre la salut?

otat tots nitari”

Malalties emergents

Hem parlat de magnificació de malalties a través del màrqueting de la por, però, per altra banda, n'estan sorgint de noves relacionades amb el medi ambient que no es visibilitzen. Per què?

El cas més clamorós és la Sensibilitat Química Múltiple (SQM) –hipersensibilitat als productes químics–, que en molts casos està associada a la Síndrome de Fatiga Crònica i a la fibromiàlgia, una malaltia on no es poden aplicar fàrmacs comuns perquè són quimicòtics. Per tant, hi ha poc interès de les indústries farmacèutiques a l'hora de promocionar medicaments. Un altre factor importantíssim és que la SQM sorgeix a conseqüència dels productes químics tòxics que fabrica la potentíssima indústria química, estretament lligada a la indústria farmacèutica. Per exemple, Bayer,

Novartis i Aventis són tres gran multinacionals quimicòtiques i, alhora, farmacèutiques. Hi ha grans grups industrials que expandeixen productes químics tòxics –com pesticides o fertilitzants per l'agricultura– i, al mateix temps, venen fàrmacs i medicaments destinats a determinades malalties que, en part, estan causades per aquests productes. S'ha comprovat que alguns incideixen en el sorgiment d'Alzheimer, hiperactivitat infantil, alguns càncers, Parkinson, diabetis... L'aparició de 300.000 persones amb hipersensibilitat és un destorb per la indústria química, que té una germana anomenada indústria farmacèutica.

Ahora, de quina manera posen en entredit la societat on vivim?

També són malalties silenciades perquè aquests malalts ens adverteixen que el

nostre estil de vida és molt contaminant i nociu i, per tant, desmunten les teories de l'Estat del benestar segons les quals vivim en el millor dels mons possibles. Els afectats per la SQM són persones que jo anomeno sentinelles de la vida –els despertadors– perquè, sense voler-ho, quan la seva càrrega tòxica ja és inaguantable pel seu cos, rebenten i es converteixen en una veu d'alerta: compte perquè, si nosaltres estem emmalaltint per viure a ciutats com aquesta, també us pot passar a vosaltres.

També hi ha gent malalta per l'exposició a camps electromagnètics...

No hi ha estudis sobre aquesta malaltia, però la contaminació electromagnètica al nostre cos és acumulable –com la càrrega tòxica– i es va manifestant als cossos més sensibles amb forma de mal de cap, migranyes, marejos, nerviosisme, irrita-

bles, insomni, mala memòria, falta de concentració... En els hipersensibles, això és crònic i, al mínim impacte, senten el que no sentim els altres; per això s'anomenen hipersensibles. Estan més invisibilitzats que les persones hipersensibles als químics perquè allò químic es percep, però, en canvi, no veiem les ones electromagnètiques. A més, els químics tenen més mala premsa, però els camps electromagnètics –especialment els de les tecnologies sense fils– només els suportem des de fa quinze anys i és una indústria percebuda com a progrés. Tot i així, ja s'ha alertat alguns indrets de l'Estat. És el cas del País Basc, on es faran medicions independents a les escoles i les zones sensibles d'emissions electromagnètiques, i a Leganés (a Madrid), on s'ha aprovat una normativa que baixa els nivells d'emissió de les antenes.

FOTOGRAFIES: NÚRIA Castro Prieto

bles d'associacions de pacients finançades per la indústria i l'OMS cooptada pel lobby farmacèutic, però també coopten els metges. L'absoluta majoria dels metges depenen de la indústria farmacèutica per la seva formació contínua. Aquesta realitat es podria canviar creant institucions independents d'anàlisi de fàrmacs i intentant que hi hagués més temps per informar-se de manera crítica, independent i ètica, com estan fent una minoria de metges. Si volguéssim apostar per un canvi, hauríem d'aplicar normatives i prohibir les relacions entre organismes públics i indústries farmacèutiques. És un tema de voluntat política. Ara hi ha relacions molt brutes i, a més, no ens n'assabentem. No hi ha transparència.

La indústria farmacèutica suborna el personal mèdic...

Hi ha un intercanvi il·legal entre les farmacèutiques i alguns metges. És il·legal perquè la llei del medicament i el Codi Penal

“La majoria de metges depenen de la indústria farmacèutica per la seva formació contínua”

prohibeixen fer regals a funcionaris públics. La il·legalitat s'estableix en tant que existeixen visitadors que estan oferint diners a canvi de garantir un nombre determinat de receptes d'un medicament. També regalen viatges als metges, finançament de congressos o regals com un cotxe o pintar-te la casa. Per altra banda, amb la vacuna del virus del papil·loma humà, a Catalunya, es contempla donar una remuneració econòmica d'uns 2.000 euros, a finals d'any, a tots aquells professionals que promocionen la vacuna contra el virus.

Tu mateix explicaves que un exdirectiu del laboratori Glaxo Smith Kline reconeixia que el 90% dels medicaments només són efectius pel 30 o el 50% de les persones i que, en molts casos, s'han detectat efectes secundaris greus quan ja estaven al mercat. Els controls de seguretat i eficàcia no són efectius?

L'agència de medicaments més important del món, la Food and

Drug Administration (FDA), que és nord-americana, està finançada fins un 70% pels propis laboratoris, en concepte d'aplicació de taxes per l'acceleració de la revisió dels assajos dels medicaments que presenten els laboratoris. És a dir, als EUA, és legal que un gran laboratori pagui diners a la FDA perquè avanci la seva revisió per davant de la resta. És molt greu, ja que és una institució pública que rep la majoria dels seus ingressos d'aquelles empreses privades que ha de regular. A Europa, hi ha una agència de medicaments, l'Agència Europea de Medicaments (EMA) –que depèn de la comissió de comerç i indústria–, que no fa estudis independents dels medicaments que s'aproven a Europa, sinó que es limita a rebre els informes clínics del laboratori de torn, revisar que estiguin ben fets i enviar un informe a la Comissió Europea on aconsella sobre la comercialització del fàrmac. L'existència de tots aquests conflictes d'interessos, quotidians i normalitzats, permeten entendre perquè tants medicaments perillosos i provadament ineficaços es comercialitzen i, després, es retiren; o arriben a matar persones. Com el cas de *Lipovay*, que el 2001 va matar més de 100 persones.

Lipovay era un fàrmac per controlar el colesterol...

Sí, un fàrmac pel colesterol que no es podia barrejar amb un altre fàrmac perquè, associats, provocaven trencament dels músculs. Es va comercialitzar i, finalment, l'empresa productora, Bayer, va reconèixer 100 morts. La primera sentència que ha donat la raó a una persona afectada i ha obligat l'empresa Bayer a pagar 150.000 euros s'ha produït a l'Estat espanyol, després de gairebé deu anys de litigi. Un altre cas clamorós de delinqüència industrial és el cas de *Vioxx*, fabricat per Merck, un antiartrític aprovat pel dolor d'ossos. Des de 1999, a través dels seus assajos clínics, Merck havia descobert que *Vioxx* podia provocar infarts cerebrals i de cor, però va enganyar la FDA i va colar el medicament. Van estar venent-lo durant tres o quatre anys i, segons Joan-Ramón Laporte, de l'Hospital de la Vall d'Hebron, han pogut morir ni més ni menys que 300.000 persones. Fins el 2004 no es va retirar. Als EUA, hi hagut molts judicis, alguns dels quals han perdut, però n'han guanyat d'altres. En general, però, acaben impunes.

BLOC DEL MIGUEL JARA: www.migueljara.com

Vall del Ges: riuada popular en defensa de la terra

El nord de la comarca d'Osona viu trasbalsat pel projecte de construcció d'una tèrmica al municipi de Sant Pere de Torelló. A l'escalf d'aquests i altres conflictes ambientals, s'ha gestat un moviment de resposta que entronca amb la lluita pel progrés i la cultura popular.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Un centenar de persones van recórrer l'humit paisatge de Sant Pere de Torelló, el 30 de maig passat, per reclamar —una vegada més— la retirada del pla que preveu instal·lar una gran incineradora en aquesta localitat de la Vall del Ges. Aquest és el darrer episodi d'una mobilització que manté en alerta la vall situada dins la subcomarca de la plana de Vic i que, amb la serralada de Bellmunt de fons, limita amb el Ripollès. En aquest entorn, banyat pel riu Ges i format pels municipis de Torelló, Sant Pere de Torelló i Sant Vicenç de Torelló, fa dècades que generacions d'homes i dones treballen per salvaguardar el patrimoni biològic de la zona, sotmès a contínues agressions que intenten satisfer els capricis empresarials i corporatius d'una minoria.

A més dels impactes sobre el medi, la subcomarca d'Osona pateix el tancament d'empreses i la pèrdua de llocs de treball

Les activitats de l'Assemblea de Joves i de la Plataforma Antiincineradora demostren el vigor d'aquesta zona del país

Proba d'aquest afany predador va ser l'abocament de residus tòxics al riu Ges i als seus aqüífers perpetrat l'any 2000 per part de dues empreses, a resultes del qual van morir mig centenar de peixos. Aquesta pràctica il·legal, que s'exerceix des de l'any 1991 a través de les sortides d'aigües residuals i pluvials de les indústries, va provocar una contaminació de l'ecosistema natural del Ges per la presència de dissolvents i va generar un risc greu per la salut de la població.

A les faldes del Ges —que neix a la serra de Santa Magdalena, rep les aigües del riu Fornès i s'ajunta amb el Ter a Torelló—, cada any s'hi celebren trobades per reclamar la seva neteja i preservació. El veïnat del municipi i diverses entitats ecologistes s'hi apleguen en un intent de recordar el valor patrimonial i biològic que té aquest enclavament pel present i el futur de la vall.

Un polvorí de resistències

L'empremta ecològica sobre el riu també irradia altres indrets del Ges, on avui plana l'amenaça d'una incineradora de

residus ambientals al terme de Sant Pere de Torelló. Aquesta instal·lació de proporcions gegantines multiplicaria per deu les tones de combustibles que crema l'actual tèrmica d'aquest municipi per abastir d'aigua calenta la seva població.

Amb l'ànim d'impedir la instal·lació d'aquesta infraestructura, anunciada el 2002, desenes de col·lectius i persones a títol individual van constituir la Plataforma Antiincineradora, que —a més de les caminades i dels actes a peu de carretera— ha presentat un paquet d'al·legacions per aconseguir que el consistori i el govern català repensin el projecte, atenes als greus perjudicis que ocasionaria sobre l'ecosistema i la salut de la gent que habita la comarca.

En aquesta batalla, pendent del dictamen de l'Ajuntament, hi té un protagonisme especial l'Assemblea de Joves de la Vall del Ges, que d'un any ençà ha reactivat les campanyes d'alliberament que també es desenvolupen a altres zones d'Osona i dels Països Catalans. Una de les més reeixides i que ha servit per reprendre l'activitat fa referència a la crisi financera. Organitzada amb el suport de la Coordinadora Obrera Sindical (COS) i del Col·lectiu Crisi, la campanya ha evidenciat els dèficits que pateix la joventut osonenca arran dels acomiadaments i els tancaments d'empreses que donaven

feina a les habitans de la vall. Cal recordar que el Ges és un indret especialment damnificat per la recessió, amb una bossa d'atur que manté centenars de persones, la majoria joves i immigrades, al llindar de la pobresa.

En aquest sentit, la plataforma de joves treballa per oferir respostes a d'altres problemàtiques que succeeixen a la vall i que, sumades a la pèrdua de llocs de treball i dels impactes sobre el medi, exigeixen alternatives justes i socialment equilibrades. Tot i els conflictes que assolen el Ges, la nova etapa de l'Assem-

blea de Joves i la represa de les accions de la Plataforma Antiincineradora han demostrat el vigor d'una comarca que també es cohesionava al voltant de la cultura popular, de l'agricultura ecològica o a l'hora de defensar l'autodeterminació, com va quedar palès amb els actes que va organitzar Vall del Ges Decideix amb motiu de les consultes sobre la independència de Catalunya, el 13 de desembre de 2009. Unes experiències a través de les quals les habitans de la vall prenen la paraula per construir un futur més just i digne.

Mobilització popular en defensa del riu Ges, el gener d'enguany, en el seu pas per Torelló

Acció de la Plataforma Antiincineradora a Sant Vicenç de Torelló, el 15 de febrer de 2009

Arxiu

Límit 350

350 ppm (parts per milió) és el nivell segur de CO₂ a l'atmosfera. Ara mateix, la concentració d'aquest gas arriba a 387 ppm i, si les emissions de diòxid de carboni continuen augmentant al ritme del 2% anual, es poden superar les 750

ppm abans que acabi el segle. Per conscienciar sobre la necessitat urgent de reduir les emissions de CO₂, va néixer la campanya internacional 350.org, que ha mobilitzat milers de persones de tot el món.

Marta Salinas

bonviure@setmanaridirecta.info

La xifra de 350 no s'ha triat a l'atzar. Respon als càlculs del climatòleg nord-americà James Hansen, segons el qual, si volem continuar gaudint de la Terra tal com ens agrada i amb uns nivells de seguretat absoluts, cal reduir dràsticament les emissions de diòxid de carboni. 350 parts per milió són els nivells de CO₂ que hi havia durant els anys 80, aquell temps en què encara no havia pujat el nivell del mar ni s'havien desgelat zones de l'Antàrtida ni havia començat la desertificació a l'Amazònia. Pels organitzadors de la campanya, 350 és més que una xifra: és un símbol que indica cap on ha d'anar la Terra.

La campanya 350.org s'ha estès per nombrosos estats del món. Una mostra és el que va passar el 24 d'octubre de 2009, el Dia Internacional contra el Canvi Climàtic: 5.200 accions contra el canvi climàtic a més de 180 països per pressionar els líders polítics —que, unes setmanes més tard, es reuniran a Copenhaguen—, perquè acordessin una reducció dràstica de les emissions de CO₂. Va ser una jornada històrica, la mobilització popular més important que hi ha hagut mai en contra de l'escalfament de la Terra.

Mèxic acollirà la cimera del clima, en què s'hauria d'arribar a un consens per reduir les emissions de CO₂ i assolir les 350 ppm

Encara que la cimera de Copenhaguen va ser un fracàs, no tot es va acabar allí. Del 19 al 22 d'abril, es va celebrar a Cochabamba, Bolívia, la Conferència Mundial dels Pobles sobre el Canvi Climàtic, en què van participar més de 35.000 persones de moviments socials i organitzacions de 140 països. El resultat? L'Acord dels Pobles, un document a través del qual es qüestiona el model econòmic capitalista, es proposa solucions per afrontar la crisi climàtica i es reclama un procés de negociacions sobre canvi climàtic transparent i equitatiu.

Les dues properes dates clau són, primer, el 10 d'octubre de 2010, que s'ha batejat com a Dia Internacional de Mans a l'Obra. Una data en què s'espera que, arreu del món, la gent planti arbres, pinti carrils bici, inauguri jardins, instal·li plafons solars, etc. L'altra data és la de la cimera del clima de Mèxic, que començarà a Cancún el 29 de novembre i en què s'hauria d'arribar a un consens per reduir les emissions de CO₂ i assolir la xifra desitjada de 350.

Ara molta gent ja sap què significa 350. La campanya 350.org ho ha conseguit

L'Acord dels Pobles

"Avui, la nostra Mare Terra està ferida i el futur de la humanitat està en perill.

Si s'incrementa l'escalfament global més de 2°C, existeix el 50% de probabilitats que els danys provocats a la nostra Mare Terra siguin totalment irreversibles. Entre un 20% i un 30% de les espècies es trobaria en perill de desaparèixer. Les sequeres i les inundacions afectarien diferents regions del planeta, s'estendrien els deserts i s'agregaria la fusió dels pols i els glacials als Andes i a l'Himàlaia. Molts estats insulars desapareixerien i, a l'Àfrica, la temperatura pujaria 3°C. Així mateix, es reduiria la producció d'aliments al món, amb efectes catastròfics per a la supervivència dels habitants de vastes regions del planeta, i s'incrementaria de manera dramàtica el nombre de persones que passen gana al món, que ara mateix ja supera els 1.020 milions de persones".

(Fragment de l'Acord dels Pobles pactat a Cochabamba)

Cronologia del canvi climàtic

- 1750 - Abans de la revolució industrial, la concentració de CO₂ és de 280 ppm.
- 1898 - El científic suec Svante Arrhenius confirma que cremar carbó i petroli acceleren l'escalfament de la Terra.
- 1952 - Neix l'Intergovernmental Panel of Climate Change (IPCC), l'organisme de les Nacions Unides que avalua el risc de canvi climàtic.
- 1955 - El científic nord-americà Charles Keeling descobreix que la concentració de CO₂ arriba a 315 ppm.
- 1971 - Se celebra la primera conferència internacional sobre canvi climàtic a Suècia.
- 1980 - La temperatura mitjana global augmenta. Algunes organitzacions reivindiquen la necessitat de protegir el medi ambient de l'escalfament de la Terra.
- 1986 - La concentració de CO₂ arriba a 350 ppm.
- 1990 - Al seu primer informe, l'IPCC afirma que la Terra s'està escalfant.
- 1995 - Al seu segon informe, l'IPCC afirma que hi ha una clara influència de l'ésser humà en l'escalfament de la Terra.
- 1997 - Les Nacions Unides celebren una conferència mundial a Kyoto sobre canvi climàtic en què els països industrialitzats signen el protocol de Kyoto per reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle.
- 1998 - És l'any amb les temperatures més altes des del segle XX.
- 2001 - Al seu tercer informe, l'IPCC confirma que l'escalfament global, impulsat per les activitats humanes, avança.
- 2003 - Europa viu l'estiu més calorós dels darrers segles. Moren 3.000 persones, la majoria gran.
- 2004 - Rússia ratifica el protocol de Kyoto.
- 2005 - El protocol de Kyoto es converteix en un tractat jurídicament vinculant. Els EUA i Austràlia continuen sense signar-lo amb l'argument que perjudica la seva economia.
- 2007 - Al seu quart informe, l'IPCC torna a dir que l'ésser humà és responsable de l'escalfament i alerta que les temperatures han augmentat 1,3 graus de 1906 a 2005.
- 2008 - La concentració de CO₂ arriba a 387 ppm.
- 2008 - Es desprenen més de 400 quilòmetres quadrats de la plataforma de gel Wilkins, a l'Antàrtida, com a conseqüència de l'escalfament de la Terra.
- 2009 - Les Nacions Unides celebren una nova conferència mundial sobre canvi climàtic a Copenhaguen, que acaba amb fracàs absolut. No s'arriba a cap acord.

Aquests solcs silenciosos

FOTOGRAFIA: Helena Olcina

Arriba i s'ajup, pren amb una mà un terròs i el desfà entre els dits. Tan sols amb aquest gest coneix el PH de la terra, les seues necessitats de matèria orgànica i les seues possibilitats de conreu: l'agricultura tradicional a la què els *moderns* anomenem agricultura *ecològica*.

Quan veu aquests solcs pensa que voldria saber interpretar allò que ens van escriure els nostres avantpassats sobre la pell de la terra.

Aquests solcs silenciosos parlen. Aquests solcs silenciosos esperen.

Aquests solcs silenciosos s'esllomaran insolats en uns mesos, inundats pel bàlsam de l'aigua meridional i veuran créixer totes les grogues, rojures i verdures possibles.

De camí a l'alqueria, no acaba la feina. Van a casa, esmolten les ferramentes, garbellen i parlen de seguit:

"Emparin ja està el *caldero*? Sí, Ximo. Saps què m'han dit de la cooperativa? No, digues? Que a Vicent li tomben l'alqueria. Per què? Per a fer un *equipament municipal*. Seran moniatos! Ens porten com cagalló per sèquia! Uei! I què vols que fem, dona? Ja tenim una edat!... Ara... el nét de Vicent i els seus amics cabelluts s'han lligat a l'alqueria amb cadenes i diuen que no la tomben... Vols dir?"

Aleshores la tomben i, després, tomben la d'ells. I els solcs ja no verdegem més que de mala herba. I passen els mesos i allà no construeix ningú. I posen una tanca i empresonen els iaïos en un piset de merda, on moren de pena en cinc anys. I un dia, un conseller baixa d'un cotxe oficial i parla pel mòbil tapant-se la boca perquè no li puguem llegir els llavis. I aleshores, tot *s'a-rregla* i, als dos anys, apareix un *balneario urbano* a qui tothom anomena *balneario hermano* perquè és del germà del conseller. I sempre està buit i allà no va ningú. Mai.

En aquell moment, els solcs silenciosos rebroten sota els fonaments i esquerden els taulells del balneari i ho envien tot a fer la mà. I torna a aparèixer l'horta i el conseller no pot tindre unes Falles tranquil·les i les ànimes dels iaïos se li apareixen per sa casa a les nits i li tiren sal en el cafè i no el deixen dormir... I al conseller, li ve un mal de ventre molt fort i va de cagueroles vint dies i, a partir d'aleshores, se li cova l'arròs, li falten sempre dues lletres per acabar els mots encrueuats, es talla afaitant-se, s'enrampa amb les portes dels cotxes, se li gela el caldo, es riuen d'ell els xiquets de cinc anys... no pot més i, finalment, però molt finalment, després... dimiteix!!!

Feliu Ventura

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

Catalunya Ràdio no explica els crits contra Mas i Nadal durant la Patum

L'emissora pública catalana no va explicar els motius dels crits dirigits contra el president de la coalició Convergència i Unió i cap de l'oposició, Artur Mas, i el conseller d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Nadal, durant la retransmissió en directe de la celebració de la Patum de Berga el dijous 3 de juny. Els fets van ocórrer quan els dos polítics van aparèixer a la balconada de l'ajuntament per presenciar el ball dels Nans, els gegants, l'Àliga i els Salts de Plens i van ser escridassats amb crits de "botiflers" o "traïdors". Després de rebre una xiulada monumental, la plaça sencera va prosseguir amb el típic crit "Independència!". Tot i que les consignes es van sentir de fons, les presentadores no van fer referència als motius dels crits. Cal senyalar que ambdós polítics només van ser presents a la balconada mentre va durar la gravació de la Patum que va fer TV3 i que, quan va acabar, van marxar. MANU SIMARRO

PREMSA ESCRITA

El grup MediaBaix demana que es retiri la publicitat dels butlletins dels ajuntaments

El grup de comunicació MediaBaix, que edita el diari *La Premsa del Baix*, proposarà -durant la propera assemblea general de l'Associació Catalana de Premsa Gratuïta- que els ajuntaments retirin els anuncis dels butlletins municipals d'informació. El grup entén que la "missió dels ajuntaments de comunicar als seus habitants els actes i les notícies que es generen al municipi" s'hauria de fer només amb "butlletins informatius i no amb revistes a tot color plenes d'anuncis". Xavi Haro, director de Llobregat Media, que és una web adscrita al grup MediaBaix, ha manifestat a la DIRECTA que "posar anuncis als mitjans de comunicació públics és competència deslleial", ja que "la publicitat és l'única forma que tenim els mitjans privats per sobreviure". Haro denuncia que "amb la crisi, els ajuntaments ja no es publiciten a la premsa privada" i que, "a sobre, ens fan competència". El director de Llobregat Media també ha indicat que "els ajuntaments ja tenen pressupostos i recursos públics per editar els seus butlletins" i que aquesta situació pot afectar la pluralitat d'informació: "En un futur, al final, els únics mitjans que podran sobreviure són els que estan controlats pels departaments de premsa dels ajuntaments". XAVI MARTÍ

RÀDIO

Boca Ràdio és interferida

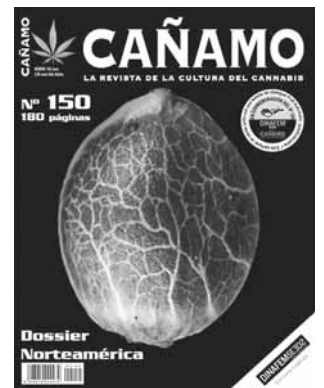
La freqüència modulada de Boca Ràdio -emissora gestionada per l'Associació Juvenil d'Amics de la Ràdio a Hort-Guinardó- està essent interferida per una altra ràdio, identificada com a Ràdio Latina, des de fa tres setmanes. Ràdio Latina, que segons Boca Ràdio "ha aparegut de cop i volta, no té cap permís i emet amb molta potència des del cim del Turó de la Rovira". A més, és una ràdio comercial que difon publicitat i que pretén emetre pel mateix dial que Boca Ràdio. Des d'aquesta emissora, esmenten el fet que ells porten "més de deu anys emetent pel 90.1 de l'FM sense ànim de lucre" i demanen la regulació de les ràdios comunitàries no comercials, perquè asseguruen que el fet de no estar en situació regular els deixa "sense cobertura davant les emissores amb grans inversions i finalitats comercials". També recorden que el desplegament de l'article 70 de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la Comunicació Audiovisual de Catalunya així ho proposa. MANU SIMARRO

PREMSA ESCRITA

La revista 'Cañamo' treu al carrer el número 150

Amb l'arribada de l'estiu i el començament de la floració, la revista *Cañamo* publica el seu número 150 aquest mes de juny, coincidint amb el tretzè aniversari. *Cañamo* va néixer el 1997 amb l'objectiu de donar a conèixer la planta del cànnem i la marihuana, preservar-la de l'"entestament d'algú a fer-la desaparèixer" i contrarestar la "prohibició de la seva germinació i cultiu". El número 150 comptarà amb un homenatge a Gaspar Fraga -cofundador i director de la revista fins que va morir, l'octubre de 2009- i 180 pàgines, 32 de les quals estaran dedicades a l'ús medicinal i lúdic del cànnem a l'Amèrica del Nord. MANU SIMARRO

PREMSA ESCRITA

Europa Press titlla de "hippies" 70 vianants

La coneguda agència de notícies Europa Press va utilitzar la paraula "hippies" per titular la notícia de la detenció de quatre persones acusades d'atemptat a l'autoritat i desobediència el 7 de juny a Granada, en una nota publicada a l'edició on-line d'*El Mundo*: "Quatre detinguts en una baralla tumultuosa entre 70 'hippies' i la Policia". Al llarg de la notícia, es parla del grup de 70 "hippies" en repetides ocasions sense argumentar ni fer cap mena de distinció sobre els motius d'aquesta denominació. Cal dir que la notícia fa referència a la detenció de quatre persones que, segons explica el text, es trobaven entre un grup "bevent i consumint substàncies estupefaents" i que, quan la policia els va demanar que deixessin de fer-ho, van "agredir i insultar" els agents. La notícia no cita cap font d'aquest grup de 70 persones, sinó únicament les fonts policials. MANU SIMARRO

PREMSA

Mitjans espanyols aprofiten el Blog del Narco per parlar del context de violència generalitzada a Mèxic

El blog del Narco (www.blogdelnarco.com) és una web que informa sobre la manera d'actuar del crim organitzat i de la guerra entre els càrtels de la droga a Mèxic i que ha nascut, segons els seus administradors, perquè els mitjans de comunicació i el govern intenten fer veure que a Mèxic no passa res. A les notícies, imatges i vídeos que s'hi penguen, es mostren les atrocitats -com interrogatoris amb violència, assassinats o violacions- que comet el crim organitzat. L'objectiu, tanmateix, és exposar la crueltat a l'hora d'ajusticiar-se entre ells mateixos. L'Observatori dels Mitjans i les Agressions contra les Dones en Contextos d'Alta Violència ha constatat que informatius com els de Cuatro i La Sexta i mitjans escrits com *El Mundo* no han aprofitat la notícia per parlar "de la violència generalitzada en què s'involveix la societat civil", sinó que s'han quedat en "l'entrellaçament d'imatges". Així mateix, ressalta que no han fet visible el fet que "les dones es converteixen en l'objectiu i el mitjà per generar més terror". L'Observatori conclou que les notícies "permetien aprofundir-hi" i senyalen que "calen més minuts per oferir una informació més acurada", a més de la col·laboració d'especialistes que poden ajudar a l'hora "d'explicar i interpretar aquestes notícies". MANU SIMARRO

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

diumenge 13 de juny

CESK FREIXAS

en concert al Palmerar

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Paisos Catalans)

disco

100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Teteria Malea

cooperativa autogestionària

vine a comprar les nostres junions

c/ Riego 16
Barri de Sants (Bcn)

Obert de dimarts a diumenge
Dimarts i casos de setmana
tancat al matí

QUESONI

sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Tobar
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

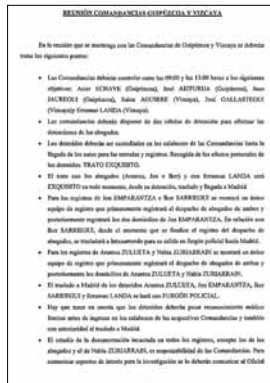
PAÍS BASC · UN COL·LECTIU DE JURISTES HA DUT EL CAS A L'AUDIÈNCIA NACIONAL ESPANYOLA

Un document extraviat de la Guàrdia Civil prova l'existència d'interrogatoris il·legals

ÀFRICA · REPRESSIÓ

Assassinen un defensor dels Drets Humans al Congo

Laia Gordi
Redacció

(Vizcaya) y Erramun LANDA (Vizcaya).

- Las comandancias deberán disponer de dos cédulas de detención para efectuar las detenciones de los abogados.
- Los detenidos deberán ser custodiados en los calabozos de las Comandancias hasta la llegada de los autos para las entradas y registros. Recogida de los efectos personales de los detenidos. TRATO EXQUISITO.
- El trato con los abogados (Arantxa, Jon e Iker) y con Erramun LANDA será EXQUISITO en todo momento, desde su detención, traslado y llegada a Madrid.
- Para los registros de Jon EMPARANTZA y Iker SARRIEGUI se montará un único equipo de registro que primeramente registrará el despacho de abogados de ambos y posteriormente registrará los dos domicilios de Jon EMPARANTZA. En relación con Iker SARRIEGUI, desde el momento que se finalice el registro del despacho de abogados se trasladará a Intxaurrondo para su salida en furgón policial hacia Madrid

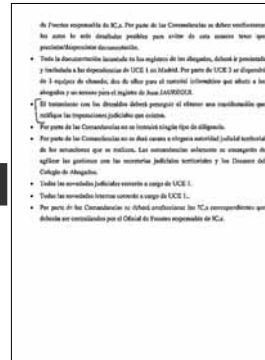
El cos de Floribert Chebeya Bahizire va ser trobat l'1 de juny, just després que visités una comissaria de la policia a Kinshasa. El 2 de juny, el cap de la policia de la capital, Jean de Dieu Oleko, va anunciar que la mort de Chebeya era conseqüència d'un acte criminal i que la policia ho investigaria. El conductor de Chebeya, Fidèle Bazana Edadi, encara resta desaparegut. La notícia l'ha fet pública Human Rights Watch.

Chebeya era director d'una de les organitzacions més grans i respectades de defensa dels Drets Humans del Congo, La Voix des Sans Voix (la veu dels sense veu). Segons explica Human Rights Watch, era "una de les principals veus crítiques al país" i per això moltes vegades havia patit abusos per part dels serveis secrets i del govern. Recentment, havia avisat que creia que tornava a estar sota vigilància.

D'entrada, les autoritats van negar l'accés al cos de Chebeya a la família i a oficials de les Nacions Unides fins el 3 de juny, quan un familiar, un company i un representant de l'ONU

y trasladada a las dependencias de UCE 1 en Madrid. Por parte de UCE 3 se dispondrá de 3 equipos de clonado; dos de ellos para el material informático que afecte a los abogados y un tercero para el registro de Juan JAUREGUI.

- El tratamiento con los detenidos deberá perseguir el obtener una manifestación que ratifique las imputaciones judiciales que existen.
- Por parte de las Comandancias no se instruirá ningún tipo de diligencia.
- Por parte de las Comandancias no se dará cuenta a ninguna autoridad judicial territorial de las actuaciones que se realicen. Las comandancias solamente se encargarán de agilizar las gestiones con las secretarías judiciales territoriales y los Decanos del Colegio de Abogados.

Fragments del document que va perdre l'agent de la Guàrdia Civil

Laia Gordi
Redacció

La dona de l'advocat Jon Enparantza, detingut amb deu persones més el 14 d'abril, va trobar un document de la Guàrdia Civil amb detalls de l'operatiu a la bústia de casa seva. D'aquesta manera, surt a la llum un informe fosc que, tal com va fer públic un important grup d'advocats bascos i els diaris *Gara* i *Berria* el dia 4 de juny, demostra l'existència d'interrogatoris il·legals, procediments sense garanties judicials o maltractaments -o no- dels detinguts segons qui és qui. La manca de la nota "tracte EXQUISIT" (majúscules del text) al costat d'alguns noms del document coincideix amb el de les persones que han denunciat vexacions sexuals, tortures físiques i psicològiques. L'informe també subratlla que "el tractament amb els detinguts haurà de perseguir l'obtenció d'una manifestació que ratifiqui les imputacions judicials existents".

L'esposa d'Enparantza ha portat el document a l'Audiència Nacional espanyola, on el jutge Grande-Marlaska està investigant el cas, que es troba sota secret de sumari. Per la seva banda, la Guàrdia Civil no ha trigat a respondre i no ha negat la veracitat del document, però ha jus-

tificat que no es tracta d'un text oficial, sinó d'un "esborrany de treball" que es va deixar un agent durant l'escorcoll a casa l'advocat. I afegeix que només conté "estimacions prèvies" al desenvolupament de l'operació que no es corresponen amb les actuacions que es van dur a terme posteriorment, concretament quan es refereix a l'assignació de personal especial i de mitjans o a la distribució de les funcions.

L'informe explica els equips especials que duren a terme els interrogatoris i els escorcolls

L'informe explica pas per pas l'operatiu del 14 d'abril -contra un suposat aparell de captació *Halboka* d'ETA- i explica els equips especials que duren a terme els interrogatoris i els escorcolls. També refereix com seran traslladats a Madrid els detinguts, quines instàncies judicials s'advertiran de l'operatiu i quines no i fins a quin punt se les infor-

marà. Segons publicava el diari *Gara*: "Reconeguts advocats bascos com Miguel Castells, Iñigo Iruin, Jone Goirizelaia i, entre d'altres, Álvaro Reizabal, conclouen que el dossier de la Guàrdia Civil acredita que, durant la incomunicació, existeixen zones franques de legalitat, 'espais policials autònoms amb absència de control judicial material real i efectiu', deia la lletrada Ainhoa Baglietto" durant una roda de premsa al Col·legi d'Advocats de Guipúscoa el 4 de juny.

A la mateixa compareixença, publicava *Gara*: "Els coneguts lletrats van recordar la sentència del cas *Egunkaria*, on l'Audiència Nacional espanyola reconeix per primera vegada que el control judicial del període d'incomunicació 'no va ser ni suficient ni eficient'. Aquesta sentència, al costat del dossier que s'ha trobat ara, avala -segons els advocats- que la manca de control és 'general' en els operatius terroristes". Els lletrats, afegeia el rotatiu basc, "van recordar que han assistit centenars de clients que han hagut de patir incomunicació i mostren la seva convicció que 'no es tracta d'un protocol d'actuació aïllat, sinó d'un protocol d'aplicació general'".

L'informe de la Guàrdia Civil respecte el document enviat al jutge Grande-Marlaska també al·ludeix que

va ser elaborat com un "esquema de dades" que s'havia tingut en compte en algunes reunions preparatòries. És interessant destacar, però, que el document és força llarg -setze pàgines- i detallat -noms, adreces, mapes, fins i tot la matrícula d'un cotxe que, suposadament, s'havia d'utilitzar- i que, en una de les pàgines, apareix l'escut de la Guàrdia Civil de fons i, a la capçalera, hi posa: Ministeri de l'Interior, Guàrdia Civil i Capitania d'informació.

Al document hi posa: Ministeri de l'Interior, Guàrdia Civil i Capitania d'informació

En relació a com la dona del lletrat va trobar el document, els agents consideren que el podria haver robat durant l'escorcoll del seu domicili particular. Al·leguen que l'informe es trobava dins d'una carpeta classificadora entre d'altres documents i que l'agent -que la duia durant l'escorcoll- la va deixar sobre un moble en alguns moments i després la va recollir.

El cap de Chebeya tenia una vena al front, la qual podria amagar una ferida

van poder visitar el dipòsit sota la condició de no tocar el cos. El van identificar tot i la gran vena que duia al front, que aparentment amagaria una ferida. La resta del cos estava coberta per un llençol.

Defensors dels Drets Humans i periodistes del Congo han hagut d'encarar l'augment de perillositat relacionada amb la seva feina. Els assalts i assassinats que s'han produït anteriorment rarament han estat investigats i ningú no s'ha encarat a la justícia.

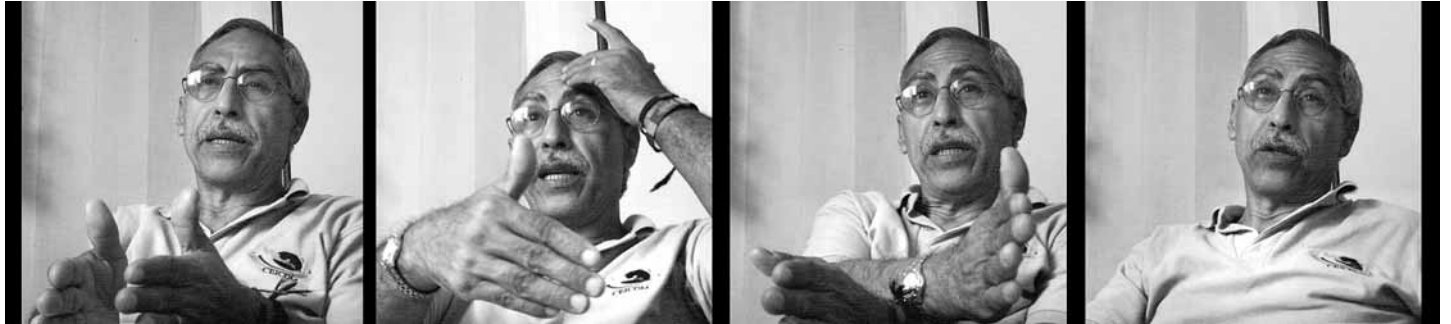
El 31 de juliol de 2005, Pascal Kabungulu Kibembi, un defensor dels Drets Humans, va ser disparat i mort a casa seva, a l'est del Congo. El novembre de 2005, el periodista Franck Ngyke i la seva dona, Hélène Mpaka, van ser assassinats a casa seva, a la capital congoleesa. Les seves morts van anar seguides pels assassinats de dos coneguts periodistes de la radio Okapi, Serge Maheshe el juny de 2007 i Didace Namujimbo el novembre de 2008. Aquests casos van ser investigats per les autoritats militars del Congo i farcits d'irregularitats, segons Human Rights Watch, que ara intenta crear una comissió d'investigació independent.

, roda el món

EL SALVADOR · ENTREVISTA AMB EDGARDO MIRA, DE LA MESA NACIONAL FRENTE A LA MINERÍA METÁLICA

“La impunitat és una qüestió estructural, és part de la forma de dominació”

GABRIEL COLOMER

Una xarxa creixent de tribunals d'arbitratge internacional i tractats de comerç limiten la sobirania dels estats per enfortir les seves lleis de protecció ambiental i decideixen quins models de desenvolupament són vàlids. La indústria extractiva, a més, incrementa la corrupció i la conflictivitat social arreu. El Salvador no és pas una excepció: la darrera setmana, van començar les sessions al Centre Internacional d'Arranjament de Diferències Relatives a Inversions (CIADI) arran de la demanda interposada per la minera canadenca Pacific Rim contra l'Estat salvadorenc per presumpta expropiació indirecta.

Gabriel Colomer
Barcelona

Els assassinats d'activistes ambientals a Cabañas, entre el juny i el gener, van coincidir amb l'operació neocolpista d'Hondures, que va rebre el suport de diversos sectors empresarials, entre ells, el miner. Veus alguna relació en els fets?

El gran capital salvadorenc, al contrari del que succeeix a Guatemala o Hondures, no està compromès amb projectes miners, però sí que té moltes inversions a Hondures. Les grans empreses d'El Salvador van donar suport al cop contra Zelaya perquè tenen molts interessos en joc al país veí.

Un missatge per tota la regió?

Sí i, a més, ho van dir públicament. No estem davant d'exèrcits nous disposats a atendre la constitució de la República. En el cas d'El Salvador, els acords de pau van retallar considerablement les seves funcions, cosa que els oficials de l'exèrcit van viure com una gran derrota.

Els acords de pau no solen resoldre les enemistats locals. Encara que la Pacific Rim ha negat la seva relació amb la violència, no pot presumir de delicadesa amb la seva arribada a un territori on encara hi ha ferides obertes per la guerra civil...

El assassinats del desembre passat

tenen els seus antecedents cinc o sis anys enrere, quan va començar l'exploració sigil·losament, comprant terres, tractant de cooptar els líders polítics de la zona i oferint alguna feina. Quan ens en vam començar a adonar i vam estudiar les repercussions de la indústria minera, es va iniciar un treball molt fort amb les comunitats. L'empresa va començar a exacerbar la propaganda, a finançar campanyes electorals i a comprar voluntats i això va despertar la conflictivitat social.

“Els ‘media’ ofereixen una imatge d'instabilitat que justifica la demanda d'intervenció dels Estats Units”

I no van buscar l'aliança amb capitals locals?

Inicialment, van sobreestimar les seves capacitats de persuasió. Més tard, van contractar representants salvadorencs amb molts contactes polítics i van intentar comprometre les famílies amb pes econòmic. Però

el nostre procés de resistència ja estava ben avançat.

A l'Amèrica Central, hi entren més armes ara que durant les guerres civils dels anys 80 i 90. Penses que la generalització de la violència és una estratègia deliberada per entorpir l'aprofundiment de la democràcia?

Gran part de la violència i la inseguretat tenen relació amb el narcotràfic. Allò que abans era un país de trànsit, ara és un mercat i els mercats es disputen i controlen amb les bales. D'altra banda, hi ha la violència juvenil associada a les maras, però no són ells qui mantenen el país en aquest estat. Els *media* ofereixen, deliberadament, una imatge exagerada d'instabilitat que justifica la demanda d'intervenció de l'exèrcit i dels EUA a través de la DEA i les bases militars. Certament, hi ha delinqüència, però no s'ataca la seva arrel, sinó que es facilita la presència militar.

Així doncs, l'aparell repressor creix mentre la impunitat continua igual...

Tot això és un sistema i la fiscalia investiga allò que convé. Per exemple, pel que fa a l'assassinat de Marcelo Rivera (activista contra l'explotació de la mineria metàl·lica), diuen que la part material està resolta, però no tenen voluntat d'investigar l'autoria intel·lectual. La impunitat és una qüestió estructural, part de la forma de dominació. Si has comès un crim i tens capacitat de corrompre, corromps i generes una relació amb el fiscal i la policia. Si accepten, tenen cert control sobre tu i, en determinat moment, et demanaran quelcom. I així es va reproduint.

Quina és la situació legislativa en relació a la mineria?

Hi ha un acord per discutir certs arti-

cles de la llei vigent, centrant-se en la prohibició de la mineria metàl·lica. Tot indica que podria tirar endavant al Parlament, però el president, Mauricio Funes, té poder d'observació i veto i ja l'ha exercit més d'un cop. Manté la mateixa posició que l'ex-president de dretes Elías Antonio Saca: es limita a assegurar que no donarà permisos, però no vol prendre la iniciativa sobre la proposta, perquè els advocats que porten el cas al CIADI no ho consideren convenient.

El Parlament europeu ha demanat al Consell la prohibició de la mineria amb cianur abans de 2012 i que no la fomenti a d'altres països. Pot tenir influència en el vostre procés?

Jo espero que sí. En un país com el nostre, tan densament poblat i amb els recursos hídrics tan deteriorats, la mineria amb cianur faria l'escap mat.

“Això serà un conflicte etern, si no aconseguim una llei que posi un cademat a les mines”

Però, ara, la mina d'or de Cerro Blanco, a Guatemala, amenaça les fonts del riu Lempa, el principal d'El Salvador. Quin és el camí per resoldre aquest conflicte?

Certament, no té sentit prohibir la mineria si a la zona fronterera s'instal·len projectes miners. A Guatemala, n'hem identificat vuit -un de ben avançat com el que dius i un altre d'urani- i, a Hondures, 46, un dels quals en explotació. Estem fent un esforç de treball comunitari a ambdós

costats de la frontera i altres coses orientades cap als governs.

Els governs de Bolívia i l'Equador, després de perdre demandes al CIADI, han adoptat mesures per retirar-se i han anunciat la renegociació d'alguns tractats bilaterals d'inversió. Quines conseqüències polítiques creus que hi haurà si l'Estat perd la demanda de la Pacific Rim?

Fins avui, totes les empreses que han acudit al CIADI n'han sortit beneficiades... i el govern actual continuarà dins la lògica dels anteriors en matèria econòmica. Els nous acords en negociació amb la UE i el Canadà impliquen un reconeixement més gran d'aquests organismes. I no es tracta només dels tractats de lliure comerç (TLC), sinó de la bastida jurídica que els sustenta, els tractats bilaterals i les lleis d'inversió.

Durant el darrer any, el preu de l'or ha pujat de 900 a 1.200 dòlars per unça. Tenir una mina sota els peus serà sempre una temptació...

Això serà un conflicte etern, si no aconseguim una llei que posi un cademat a les mines. Caldria elevar la prohibició a rang constitucional; és una batalla més llarga, però que s'haurà de donar.

És qüestió de llei o d'escollir el model de desenvolupament?

Nosaltres ho mirem des d'una perspectiva econòmica, social i ambiental. La sostenibilitat no consisteix només a ser amigable amb el medi, sinó a apostar per models de consum, tecnologia i processos productius que posin al centre la qualitat de vida de la gent. En aquest plantejament, no hi ha espai per l'extracció de metalls, perquè no es tracta només del cianur, sinó que hi ha molts altres problemes associats. La nostra opció és curar-nos en salut.

Ajudan's a sembrar idees i a collir realitats!

Fes-te soci de l'Era

Rebràs trimestralment per correu la revista *l'era*.
Agrocultura, el butlletí d'Esporus (en format electrònic si tens correu-e) i la informació dels cursos i altres activitats de l'associació.

l'era espai de recursos agroecològics

TRUCAN'S! Tel. 93 878 70 35 · www.associaciolera.org

Tens una idea de negoci?

Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors: serveis a les persones, autoocupació, consum ecològic, solucions per a l'habitatge, ...

assessorament, constitució, ajuts i subvencions, formació, ...

Ara Coop
Associació d'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
C. Premis, 15, La planta · Bcn · 93 938 81 62

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

ESTAT ESPANYOL · CADA ANY ES REGISTREN 4.000 ACCIONS VIOLENTES RELACIONADES AMB LA INTOLERÀNCIA RACIAL O IDEOLÒGICA

La violència d'extrema dreta i xenòfoba es cobra 80 víctimes en divuit anys

Xavi Martí
Barcelona

Les Sturmabteilung o SA (Seccions d'Assalt) van funcionar com una organització paramilitar del Partit Nacionalsocialista dels Treballadors Alemanys (NSDAP, en les sigles alemanyes) de Hitler que tenia com a funció, principalment, garantir la seguretat durant els actes que organitzava el partit nazi. Les SA, que després van ser eliminades i substituïdes per les SS, creaven terror pels carrers de les ciutats alemanyes i van protagonitzar, al llarg dels anys 20 i fins el 1934, nombrosos actes violents contra persones d'esquerres. L'estratègia de violència al carrer que duïen a terme les SA o els Fasci italià di combattimento a Itàlia contra totes aquelles persones contràries a la seva forma de pensar i de ser encara es pateix als carrers de les ciutats europees. Però ara, salvant les distàncies, hem de parlar de caps rapats o de grups de persones d'extrema dreta o racistes que, organitzades en un grup o partit o de forma desorganitzada, apallissen persones homosexuals o transsexuals, militants antifeixistes, persones que viuen al carrer, toxicòmanes, nouvingudes, okupes o persones que exerceixen la prostitució.

Les institucions sempre han tendit a minimitzar el problema de la violència xenòfoba

A l'Estat espanyol, entre el 1991 i el febrer del 2009, la violència generada per l'extrema dreta al carrer, als estadi de futbol o a les discoteques s'ha saldat amb més de 80 assassinats. També s'han comptabilitzat al voltant de 4.000 agressions xenòfobes cada any. Les dades brollen del testimoni de les víctimes que han explicat les agressions a les organitzacions que lluiten contra la xenofòbia i la denúncia, o bé de les informacions publicades als mitjans de comunicació. A l'Estat espanyol, no existeix un registre oficial de violència, homicidis i agressions relacionades amb el racisme, la xenofòbia, l'antisemitisme, la islamofòbia, el neofeixisme o l'homofòbia, una mancança que es podria explicar pel fet que les institucions -a diferència d'altres estats- sempre han tendit a minimitzar el problema, a ocultar-lo o bé a catalogar-lo com a simples triflagues de carrer o fets puntuals. El cas més paradigmàtic d'aquesta tendència és l'assassinat de Guillem Agulló, l'11 d'abril de 1993 a Castelló, que va ser qualificat per les institucions de "baralla entre joves". Agulló va ser atacat per part de cinc nazis, però l'Audiència Provincial de Castelló en va absoldre quatre i només va condemnar l'autor de la ganivetada mortal.

La mare de Carlos Palomino parla amb els mitjans de comunicació després de sortir del judici celebrat contra l'assassí del seu fill

Impunitat judicial

En un gran nombre d'agressions i homicidis protagonitzats per grups o gent d'extrema dreta, la policia no acaba detenint els autors. Però la impunitat que envolta aquests actes no només es limita a l'àmbit policial, sinó que també apareix en el terreny de la justícia. Un dels exemples més escandalosos al voltant d'aquesta impunitat, el trobem en el cas d'Isac Pérez i Julio Luciano, que van ser assassinats per Jacobo Piñeiro el 12 de juliol de 2006 a Vigo per la seva condició d'homosexuals. Piñeiro va propinar un total de 57 ganivetades als dos joves al·legant "legítima defensa" i empès per una "por insuperable". El jurat, tot i que el va condemnar per cremar la casa de Pérez i Luciano, va considerar Piñeiro "no culpable" dels assassinats d'aquestes dues persones.

Un altre tipus d'impunitat de què gaudeixen els grups i caps rapats feixistes és la relacionada amb la reincidència. El 27 de juny de 1997, l'estudiant de dret de 21 anys Fernando Bertolá caminava per un carrer de Majadahonda (Madrid) i va topiar amb el conegut *skin* Antonio de Lucas Andreu (el *Mechina*), de dinou anys, que anava acompanyat de dos nazis més. Lucas va provocar una discussió gratuïta amb l'estudiant i, sense més, va treure una navalla i a matar a Bertolá. L'autor de la punyalada mortal havia estat detingut en set ocasions i en quatre li havien trobat armes blanques. Dos dies a-

bans de l'assassinat, la delegació del govern de Madrid havia tornat la navalla a *Mechina*, després de pagar una multa de 50.000 pessetes (300 euros).

Policies i militars

No, no és una llegenda urbana. Sempre es diu que existeix una relació estreta entre la policia, l'exèrcit, els membres de les empreses de seguretat privada i els grups feixistes, nazis i racistes. Si ens fixem en alguns casos, podem veure que hi ha membres dels *cosos de seguretat* de l'Estat espanyol que han participat a diverses agressions i assassinats.

Democracia Nacional, España 2000, Boixos Nois, Ultrassur o Bastión estan relacionats amb alguns assassinats

Un dels casos més recents que ens demostren aquest fet és l'assassinat del jove antifeixista de setze anys Carlos Javier Palomino. L'11 de novembre de 2007, a l'estació de metro de Legazpi, a Madrid, el militar Josué E. de la H., que es dirigia a una manifestació de les joventuts de Democracia

Nacional, va clavar una punyalada al cor a Palomino i va ferir set joves més. Des de la Jefatura Superior de Policia de Madrid es va ocultar gelosament la identitat de l'assassí, ja que era militar professional i integrant del regiment *Inmemorial del Rey*, però una filtració judicial va permetre conèixer el seu nom i les seves inicials (DIRECTA 70).

L'any 1999, a la ciutat de Madrid, José Luís G.S. -que era policia espanyol- i Alejandro D.C -exlegionari- van matar Francisco Javier V.A. mentre passejava pel carrer acompanyat de dos amics àrabs. Els assassins el van agredir amb una barra de ferro i Francisco va morir a causa dels cops que va rebre al cap. L'any 1997, també a la ciutat de Madrid, el jove d'origen marroquí Mourad al-Abidine va morir a causa de les bales que van sortir de la pistola de Miguel Ángel Martínez Used, que havia estat agent de la Guàrdia Civil.

Cos teòric i legislació permissiva

Diversos dels assassinats registrats entre 1991 i 2009 han estat perpetrats per membres de partits polítics feixistes i grups d'ultrès relacionats amb clubs de futbol: Democracia Nacional, Bastión, Boixos Nois, Ultrassur, Vanguardia Nacional Revolucionaria, Bases Autónomas o España 2000.

En un article escrit pel magistrat Santiago Vidal i Marsal i inclòs a l'informe de l'any 2009 de SOS Racisme,

es diu que "aquestes persones mai no serien capaces de traspasar la frontera que delimita la simple exposició verbal d'idees racistes vers una conducta activa d'agressió si no tinguessin l'emparrament intel·lectual d'historiadors i pseudocientífics que -amb arguments racionalment insostenibles- defensen aferrissadament les teories del revisionisme". En aquest sentit, hem de destacar que, a més dels partits polítics feixistes i racistes -que són alguns dels actors que faciliten les coartades ideològiques als assassins-, a l'Estat espanyol, trobem més de 450 pàgines web xenòfobes i desenes de grups de música neonazis -que, només durant el 2008, van fer 22 concerts. Un dels esculls que eviten la desaparició del cos teòric que fomenta l'odi xenòfob és la legislació. Les associacions Amical de Mauthausen, la Coordinadora Gai-Lesbiana, Entesa judeocristiana de Catalunya, SOS Racisme-Catalunya i Unión Romani han creat un grup que demana que el Codi Penal condemni "el negacionisme de l'Holocaust, totes les expressions contràries als Drets Humans i totes les doctrines generadores d'odi per motius racistes, xenòfobs, ideològics i de creences o pel seu sexe o orientació sexual". Ens trobem davant d'una legislació i d'unes institucions que han permès que la Plataforma per Catalunya, per posar un exemple, es presenti a les eleccions i celebri actes on es criminalitzen les persones nouvingudes.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Memòria de Catalunya

Un grup de persones impulsa una iniciativa perquè l'Ajuntament de Barcelona dediqui un carrer al guitarrista de la Dharma Esteve Fortuny, coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

El guitarrista Esteve Fortuny, membre fundador de la Companyia Elèctrica Dharma, va morir l'any 1986 a Cardedeu en el transcurs d'una actuació. Des de llavors, el grup que va formar amb els seus germans no ha deixat de recordar-lo i reivindicar-lo, però la seva figura ha caigut en un discret oblit. Per aquest motiu, fa dos anys, un seguit de persones van engegar una campanya per recuperar-ne la memòria. Amb aquest temps, s'han pogut reunir prop de 4.000 signaturs de suport per demanar que hi hagi un carrer amb el seu nom a Barcelona.

La demanda d'un carrer amb el nom d'Esteve Fortuny és la base d'un conjunt de propostes perquè, el pròxim any, que serà el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort, se li reti homenatge amb diferents accions. Entre les diferents iniciatives que hi ha plantejades, destaca l'edició d'un disc de tribut on diferents grups de l'actual panorama musical català faran versions de les cançons de la Dharma, l'edició de la seva biografia, la filmació d'un documental, una

Els components actuals de la banda van presentar la iniciativa popular el passat 24 d'abril

exposició fotogràfica i, finalment, un concert d'homenatge que es preveu fer a Cardedeu, poble on la Dharma no ha tornat a tocar des de 1986.

Amb la inauguració, aquesta primavera passada, del Centre Social Okupat El Niu de la Guatlà, ubicat a l'antic barri fabril de la La Font de la

Guatlà de Barcelona, s'ha donat un nou impuls pel reconeixement històric d'aquest artista. Algunes persones de la campanya formen

part de l'assemblea del CSO i, durant la presentació de les activitats de l'espai, el 24 d'abril, es va fer un acte de remembrança a Fortuny.

Contracultura i fusió musical

El projecte de música festiva i reivindicativa de la Companyia Elèctrica Dharma es va donar a conèixer el 1974, durant els anys d'auge de la contracultura barcelonina i en ple esclat de l'anomenada *Ona laietana*. Els germans Fortuny, originaris del barri de Sants de Barcelona, van donar forma a la seva proposta sonora vivint en una comuna, primer a la capital catalana i després a Girona.

La música de la Dharma, des de bon principi, va fusionar el rock i el jazz més transgressor amb elements de la música folk i va oferir una nova visió sobre les cançons tradicionals catalanes. Arranjador de moltes d'aquestes primeres cançons, Esteve Fortuny també va ser autor d'alguns dels temes de factura pròpia més emblemàtics del grup, com "Catalunya". L'actualitat de la iniciativa popular per aconseguir que Esteve Fortuny tingui un carrer a la ciutat es pot seguir a través del bloc (iniciativaesteve.blogspot.com).

ENTREVISTA · LLUÍS MUNTADA, IMPULSOR DE LA INICIATIVA ESTEVE FORTUNY

“Volem recordar l'Esteve amb alegria”

Quan va néixer la Iniciativa Esteve Fortuny?

Tot va començar el 2006, arran del vintè aniversari de la seva mort. Sempre havia estat oblidat i ens va sorprendre que l'Ajuntament inclogués un acte d'homenatge al programa de la Festa Major de la Mercè. Semblava que, per fi, tindria una mica de reconeixement públic. No podia ser que amb tot el que havia fet se'l seguís ignorant d'aquesta manera. Finalment, el suposat homenatge va consistir a posar gravacions d'algunes de les seves cançons per acompanyar l'espectacle lluminós de les fonts de Montjuïc. Va ser totalment decebedor. Pensem que l'Esteve es mereixia alguna cosa més que posar un disc mentre s'il·luminen les fonts.

La iniciativa de reclamar un carrer amb el seu nom és la base per preparar la commemoració del vint-i-cinquè aniversari de la seva mort. Quines altres iniciatives hi ha previstes?

La demanda del nom d'un carrer és l'excusa per tirar endavant d'altres iniciatives. Si finalment surt bé, doncs fantàstic; si no, nosaltres el continuarem recordant independentment del que faci l'Ajuntament. Paral·lelament, la discogràfica Pícaro està preparant un disc de tribut amb diferents grups que facin versions de la Dharma. També es vol fer una biografia seva. Amb la crisi, però, tot ha anat molt més a ralenti.

De moment, quantes firmes teniu? Ja n'hem recollit unes 4.000. El consistori ja n'està al cas i ens consta

que el tema ha arribat al departament que s'encarrega de les qüestions de nomenclàtor.

“Amb l'Esteve, encara no sabem el motiu exacte de tant oblit”

Quantes firmes serien necessàries per pressionar amb prou força? Bé, això -és clar- no t'ho diuen mai, però sabem que la iniciativa perquè un carrer es digués Capitán Trueno va reunir 3.000 signatures i van ser suficients perquè la proposta fos acceptada.

De totes maneres, el Capitán Trueno no devia generar cap incomoditat... Amb l'Esteve, encara no sabem el motiu exacte de tant d'oblit. Potser deu incomodar el consistori del PSC el fet que, en algunes de les cançons de la Dharma, puguem sentir proclames independentistes. L'Esteve tenia moltes cançons d'amor, però, si en un moment es crida "Independència!", sembla que -per alguns- això és motiu suficient per apartar-lo. La Dharma sempre ha estat tractada així per part del consistori. Per la nostra part, nosaltres el continuarem recordant i, sobretot, vull destacar que ho farem amb la seva alegria, d'una manera festiva.

La Dharma és un grup que ha estat important per molta gent... Sí. Per nosaltres, és completament

necessari salvar l'Esteve de l'oblit. Un grup com el de la Dharma és irreplicable, la seva música és plenament vigent.

Voldríeu que el carrer amb el seu nom fos al barri de Sants, d'on era originari i on vivia. Sí. Vivia al mateix lloc on la Dharma encara té el local d'assaig, al carrer Sargent. Sabem que és difícil canviar aquest nom, per això diem que el carrer amb el seu nom pot ser un carrer nou o una plaça o el que sigui. Per altra banda, a Sants, encara no s'han eradicat tots els noms de personatges del règim franquista. Per això, aprofitant el treball de col·lectius com Negres Tempestes, que exigeixen l'eradicació de tots aquests personatges al nomenclàtor, pensem que podrien substituir-ne algun pel de l'Esteve Fortuny.

LLIBRES

Escrits encapçalats amb la 'A'

Sisena Mostra del Llibre Anarquista del 14 al 20 de juny a Barcelona

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La Mostra del Llibre Anarquista agafa els trastets i es desplaça de Sants a Ciutat Vella. En aquesta sisena edició de la fira, el col·lectiu organitzador ha preferit canviar d'aires i instal·lar-se al cor de la bèstia. Del 14 al 20 de juny, espais llibertaris i solidaris del centre com l'Ateneu Llibertari del Casc Antic i la Casa de la Solidaritat acolliran diverses presentacions de llibres i publicacions vinculades a l'àmbit llibertari i centrades en el context peninsular. A continuació, us proposem quatre itineraris per la Mostra.

Sisena Mostra del Llibre Anarquista

Del 14 al 20 de juny.
Ciutat Vella - Barcelona.
<http://www.llibreanarquista.net/>

Crisis i utopies dels nostres temps

A Félix Rodrigo Mora li ha tocat obrir la mostra amb la sessió del 14 de juny a l'espai de La Otra Carboneria. L'autor de *Crisis y utopía en el siglo XXI*, editat per Maldecap, se centrarà en les principals crisis que, segons la seva anàlisi, en aquests moments afecten el conjunt de la humanitat.

Al marge del desastre econòmic, en perfil d'altres com les crisis de llibertat i de valors i la destrucció mediambiental. Per combatre l'escenari desolador, Rodrigo Mora aposta per la construcció d'una societat lliure un cop liquidada la dictadura del capital.

Surrealista 'Salamandra'

No pregonen el retorn a la movida perquè mai no n'han marxat. Subversives i irreductibles, el Grupo Surrealista de Madrid serà present a la mostra el dissabte 19 de juny al migdia per presentar el nou número d'una revista iniciada el 1989. *Salamandra* continua centrada en l'anàlisi de la nova configuració dels poders i les consciències. Una tasca àmplia per un moviment polític i artístic autònom vinculat a l'àmbit llibertari i que advoca per dur tots els impulsos de la poesia a la vida quotidiana. Una perspectiva que s'acosta a l'utopisme, però fonamentalment revolucionària.

Iconocl(A)stes

La A impresa sobre qualsevol gènere i tipus de roba és un símbol reconegut mundialment i vinculat tradicionalment amb la iconografia llibertària. Tot i que ens sembli un element de tota la vida, els diversos autors de *A. Historia y resultados imprevistos de un símbolo* ens recorden que només fa una mica més de 40 anys que s'utilitza. Concretament, la A té el seu origen a París, on una petita xarxa de joves anarquistes, cap allà el 1964, utilitzava aquest símbol com a element d'identificació. Trobarem més anècdotes de la A a la presentació del llibre editat per Virus, el 16 de juny a la seu de la FELLA/CNT.

LLIBRES

Maçons, anarquistes i República

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Un antic membre de les Patrulles de Control ha guardat una llista amb 1.824 noms des de 1936. El document ha permès que l'historiador Cèsar Alcalá desvetllés un episodi fins ara fosc i secret de la Guerra Civil espanyola: el paper que van jugar les lògies maçòniques durant la Segona República i el conflicte fratricida i el motiu pel qual les persones que n'eren membres no van patir les conseqüències de la repressió i no van ser condemnades ni perseguides.

Un dels arguments que sosté *La llista maçònica* per explicar l'indult que el món anarquista va concedir a aquestes 1.824 persones és la vinculació constant durant dos segles entre membres de la maçoneria de l'Estat espanyol i els sectors carbonaris, extremistes, anarquistes i pistolers. Prenent aquest fil, l'autor destaca que el líder dels grups anarquistes Anselmo de Lorenzo, que va ser un dels fundadors de la secció espanyola de la Primera Internacional i també de la CNT, ostentava el grau 18 de la maçoneria i que Francesc Ferrer i Guàrdia va arribar al grau 31. A més, una de les altres forces que va ajudar a derrotar el cop militar del juliol de 1936, ERC, també va ser fundada per maçons.

La llista maçònica. Indultats pels anarquistes durant la Guerra Civil

Autor: Cèsar Alcalá.
Editorial Base.
Pàgines: 183.

La llista va ser confeccionada pel servei d'intel·ligència anarcosindicalista just després del fracàs de l'alçament militar i, per tant, es va convertir en una eina per protegir aquelles persones que van ajudar a organitzar la resistència contra l'exèrcit revoltat.

La dada de la data serveix a Cèsar Alcalá per defensar la tesi que la repressió que va seguir el 19 de juliol de 1936 a Catalunya no va ser duta a terme per part de persones incontrolades, sinó que formava part d'un pla perfectament planificat.

La llista maçònica, a més, ens permet conèixer la repressió brutal que va patir la gent del POUM i la CNT a mans dels serveis secrets de Stalin (la NKVD) i esbrinar què caracteritzava la maçoneria: "Té com a objectiu la recerca de la veritat i el foment de la intel·ligència i la moral de l'ésser humà, a més d'impulsar el progrés social".

Subjectivitat lesbiana

Amar la fluidez és la nova Apeça de l'autora i professora de filosofia Aránzazu Hernández Piñero, editada per Eclipsados. Un estudi creat a través del que l'autora defineix com a *converses* amb les grans pensadores feministes contemporànies: Luce Irigaray, Judith Butler, Rosi Fraidotti, Nancy Fraser i diverses dones més. Les reflexions sobre com el feminisme ha pensat i pensa la sexualitat femenina i lesbiana seran l'eix d'un dels darrers debats de la mostra, el diumenge 20 de juny al migdia.

BarriSants.org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

Terra d'escudella
www.tdk.cat

Joan Castellés
Et trobarem a
faltar,
company!

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

Badalona per Nicaragua

Concert Solidari 12 de juny

Igitaia Cesk Freixas i La Gossa Sorda
Titot i David Rossell Rumb al Bar
Projecte d'Efak Badaloniansound

al pavelló de la plana a partir de les 19:00h

<http://www.badalonaxnicaragua.tk>

Pavelló de la Plana a l'entorn de L'Espai Ventura i Rodalies

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

FARTS del mal govern

La setena edició del Festival d'Art Social de Santa Coloma de Gramenet denuncia la situació política local amb art al carrer

ARXIU

que desitgen per la seva ciutat. Tal com ens explica Ventura: "Intentarem que els nostres somnis es tradueixin en manifestacions artístiques i que aquestes es puguin convertir en sentiments del futur compartit amb altres pobles i persones".

En aquest sentit, com cada any, l'organització ha volgut crear complicitats amb tot allò que passa al seu entorn i allò que es treballa dia a dia des de les entitats de la ciutat. Per tant, no sembla ser casualitat que les entitats de la ciutat que participen a la Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam hagin engegat un procés de debat sobre un projecte global i comú de ciutat per "construir la Santa Coloma que volem", tal com diuen en un comunicat.

Durant el cap de setmana, la ciutat s'omplirà d'activitats i espectacles de diverses especialitats i temàtiques. La imatge de la reflexió del col·lectiu és clara: volen

**Com diu FARTS:
"No siguis un
titella, talla't els
fils. Aixeca't i
reivindica en
llibertat!"**

recuperar el carrer per al veïnat i apropar la cultura als barris. I fer-ho acompanyades pel Fartet, un personatge que va néixer a l'edició de 2004 del FARTS i que representa la veu crítica del festival.

Totes les que vulguem somniar, hi som convidades. S'ha acabat el temps dels malsons, ara toca somriure. Com diu cada any el Col·lectiu FARTS: "Els llums s'han apagat, és l'hora de sortir a escena. No siguis un titella, talla't els fils. Aixeca't i reivindica en llibertat!"

+ INFO

/fartssantacoloma.blogspot.com/

Els Castellers de Santa Coloma durant una de les edicions del festival

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El Col·lectiu FARTS es posa en marxa -els dies 11, 12 i 13 de juny- per setena vegada, per iniciar el Festival d'Art Social de Santa Coloma de Gramenet, que enguany es presenta sota el títol *La Santa Coloma que tenim, la Santa Coloma que volem*.

Segons Albert Gerard Ventura, membre del Col·lectiu FARTS, a les edicions anteriors del festival "ens hem preocupat de reunir temàtiques importants de valors i drets i hem intentat viure-les des de la nostra pròpia realitat", tot fent partícips diferents col·lectius i entitats de la ciutat. Tanmateix i davant la situació política i social que es viu a Santa Coloma arran del cas Pretòria, també indica que viu "la realitat d'una ciutat hereva de les mateixes contradiccions i dinàmiques del món que ens envolta i al qual pertanyem".

El FARTS ja compta amb set edicions des que, l'any 2003, a iniciativa dels grups colomencs Sahbi Solidari i Lunaire Theater -dues entitats dedicades a la solidaritat i a la cooperació i el món artístic,

actualment desaparegudes-, es va iniciar el projecte de festival. Influenciades per l'entitat Arenas y esteras -que treballa pel desenvolupament de la seva comunitat a Villa El Salvador (al Perú) fent ús de diferents formes d'expressió artística i cultural-, van traslladar als carrers de Santa Coloma l'experiència d'aquest grup amb la convocatòria del Festival d'Art Social, després de la seva estada de deu dies en aquesta ciutat, l'octubre de 2002.

Somnis fets amb expressions artístiques

Segons el Col·lectiu FARTS: "Durant anys, hem viscut la desesperança i el fàstic davant les actuacions polítiques de mal govern, de tripijocs i prepotències... i n'estem farts!". Amb aquest nom recurrent, FARTS, cada any, el col·lectiu ha volgut mostrar la seva indignació davant les diverses injustícies que es donen a la ciutat i al món, des dels atacs i la situació de les persones migrades, al dret de tenir un habitatge digne o la cultura com a eina de transformació.

En aquesta edició del festival, han volgut fer un cop d'ull a la realitat i, ahora, somiar i projectar els canvis

CAMPANYES

La Fira Alternativa anima a llaurar l'Horta

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Parada de dolços magribins cuinats amb productes ecològics

Helena Olcina i Amigó
expressions@setmanaridirecta.info

Amb el lema *Fem l'Horta possible! Trau la llauradora que dus dins!* com a fil conductor, la Fira Alternativa de València celebrada del 4 al 6 de juny va apostar, enguany, per defensar l'horta que envolta la ciutat. Un territori que, en les darreres dècades, ha patit una pressió sistemàtica per part d'un model econòmic centrat en la construcció, fins al punt que s'ha arribat a dubtar de la seua viabilitat.

"L'elecció del tema d'aquesta edició de la Fira Alternativa no és una altra que la defensa de l'Horta i una dignificació de la figura de qui produeix de forma sostenible, ecològica i a prop de la ciutat, el llaurador i la llauradora que viu i treballa en les hortes valencianes", apuntaven des de l'organització. La idea, però, no era tan sols fer una defensa política del pulmó verd que rodeja la ciutat, sinó -sobretot- una aposta pràctica per la seua vitalitat i una mostra de la seua utilitat. "Cal aprofitar aquesta moratòria forçosa en la construcció per revaloritzar l'Horta", explica Josep Gavaldà, portaveu de Per l'Horta, "la gent que hi treballa, ha de poder viure dignament, però, per això, cal que els productes de qualitat arriben a la ciutadania, una simbiosi amb la qual tothom hi guanyaria".

Així, durant els tres dies que va durar la fira -del 4 al 6 de juny- es van organitzar tallers d'horts casolans o sobre l'ús d'herbes medicinals (tisanes, cataplasmes,

infusions, etc.) i l'extracció de llavors, entre d'altres. A més d'abordar els conflictes actuals que es viuen a l'Horta, les xarrades també tingueren una bona part de presentació d'experiències en la construcció d'alternatives, tals com la sobirania alimentària, les associacions de productores i consumidores, etc.

En aquesta línia, la fira incorporà per primera volta un mercat d'agricultura ecològica cultivada a l'Horta, no sols amb la idea de posar aquests productes a l'abast de moltíssima gent, sinó també d'establir nous contactes i mostrar la capacitat que té aquest espai d'abastir la ciutat amb fruita i verdura ecològica, fresca i de temporada.

Quasi un quart de segle

La Fira Alternativa, organitzada per l'associació Calidoscopi, es va crear ara fa 23 anys, a partir de la necessitat de "tindre un espai vàlid per a la trobada i l'exposició d'altres formes de viure i de pensar". Amb aquesta idea, cada primavera, l'artesanía, la música, l'alimentació i la distribució i edició alternatives, així com col·lectius socials d'àmbit local i global, es troben al llit vell del riu Túria, amb un èxit de públic que no ha parat d'incrementar any rere any.

L'edició actual ha comptat amb la col·laboració del col·lectiu Per l'Horta i del grup de treball de la Universitat d'estiu de l'Horta, que enguany arribarà a la seva novena edició.

Mirades en femení

La divuitena Mostra de Films de Dones fa que aterri a Barcelona una selecció de 40 films de realitzadores d'arreu del món

La directora xineso-canadenca He Xiaodan descobreix a 'The Fall of Womenland' la cultura musuo del sud-oest de la Xina

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

La divuitena edició de la Mostra de Films de Dones, tot un clàssic del panorama de certàmens i festivals audiovisuals de Catalunya, organitzada per la cooperativa Drac Màgic, comença el proper 10 de juny. La mostra arriba a la majoria d'edat fidel als seus principis, que no són altres que promoure el cinema dirigit per dones i amb una filosofia no competitiva. Després de divuit anys, la mostra s'ha convertit en un espai cultural estable i una plataforma d'exhibició alternativa cada cop més compromesa.

La divuitena edició portarà a Barcelona, durant deu dies, una selecció acurada de més de 40 títols d'entre les millors produccions audiovisuals fetes per realitzadores d'arreu del món. Entre les activitats més destacades de la mostra d'enguany, hi ha la visita de la realitzadora de cinema independent dels EUA Bette Gordon, que hi estrenarà la seva darrera pel·lícula, *Handsome Harry*. Si bé la filmografia de Gordon no és gaire prolífica, és una figura indispensable per entendre el cinema independent nord-americà. També es projectarà *Variety*, un film de Gordon datat de 1983. Ambdues obres versen sobre l'exploració de la sexualitat i els propis desitjos.

La Mostra de Films de Dones tindrà com a escenaris principals la Filmoteca de Catalunya i el Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. La inauguració, però, serà a l'aire lliure i gratuïta: el 10 de juny, a la plaça de la Virreina del barri de Gràcia, on es projectarà *Moon Inside You* (La lluna en tu), de la directora Diana Fabiánová. Una invitació fresca, pedagògica i carregada d'ironia a combatre les idees preconcebudes sobre la menstruació i a reflexionar sobre perquè ha esdevingut un tabú en la societat occidental. La projecció comptarà amb la presència de la directora.

El sexe dels àngels

Entre les diferents seccions de la mostra, destaca *El sexe dels àngels*, inaugurada a la darrera edició i formada per treballs que tenen com a eix comú una reflexió sense prejudicis sobre les sexualitats. En aquesta ocasió, hi trobarem des de documents històrics com *Before Stonewall* de Greta Schiller -documental de 1985 que recull els moments clau dels moviments d'alliberament gai, lèsbic i transsexual durant la primera meitat del segle XX-, fins a les interrogacions sobre el gènere i les polítiques del cos de treballs com *Against the Transnarrative o Paris is Burning*. En el marc d'aquesta secció, la Mostra de Films de Dones comptarà amb la visita de la direc-

tora xinesocanadenca He Xiaodan, que a *The Fall of Womenland* descobreix una de les últimes societats matriarcals que resten al món, la de les dones de la cultura musuo del sud-oest de la Xina, una cultura mil·lenària i resistent basada en la llibertat de les dones i l'amor lliure.

La cloenda de la mostra també es farà a l'aire lliure: serà el diumenge 20 de juny al pati de l'Espai Bonnemaison, on es projectarà *The Heretics*, amb la presència de la seva directora, Joan Braderman. El film és un recorregut per la història i la contribució de la publicació feminista sobre art i política *The Heretics*, publicada entre 1977 i 1992, amb seu a Nova York i dirigida per un col·lectiu de dones entre les quals destaquen figures cabdals de la cultura contemporània com Lucy Lippard, Su Friedrich, Cecilia Vicuña o Susana Torre, que també serà present a la Mostra de Films de Dones.

Divuitena Mostra de Films de Dones

Del 10 al 20 de juny.
Filmoteca de Catalunya, Centre Bonnemaison i CCCB.
<www.mostrafilmsdones.cat>

A LA CANTONADA

XARXES SOCIALS D'INTERNET

Flotilla 2.0

Jordi Salvia

Les activistes de la Flota per la Llibertat anaven ben armades. Però, a diferència dels fusells d'assalt i els gasos lacrimògens utilitzats durant la matança per les forces israelianes del Tsaah, els centenars de persones solidàries disposades a trencar el setge de la franja de Gaza s'havien armat amb ordinadors portàtils, videocàmeres i equips de comunicació via satèl·lit. Els tres catalans que viatjaven a bord del vaixell humanitari *Mavi Marmara* eren plenament conscients que la informació seria de gran transcendència en l'aventura que tenien entre mans.

Algunes persones estàvem al corrent dels preparatius de la *Flota de la Llibertat* a través del Facebook de Manuel Tapial i del bloc *Cròniques desde Gaza* que manté juntament amb Laura Arau. L'activitat al mur del Facebook d'en Manu, des que va sortir la Flotilla, va ser perdipant. Un dels moments àlgids de la cobertura feta des de les xarxes socials va ser la difusió d'un vídeo on advertia que tres fragates de l'exèrcit israelià s'apropaven als seus vaixells i feia una crida a la mobilització. Després d'aquesta advertència, van començar dos dies d'un relat ple d'angoixa i esperança que es va truncar a les 3:20 de la matinada del dilluns 31 de maig amb una darrera actualització que deia:

"Les dades són que catorze vaixells d'Israel envolten la flota de manera il·legal, a més de tenir un ampli desplegament d'helicòpters i zòdiacs i de periodistes als seus vaixells per enviar la seva propaganda". Després, el silenci i les notícies tràgiques que van arribar al cap de poques hores.

El periodista valencià David Segarra -també embarcat al vaixell *Mavi Marmara* per ajudar amb la missió humanitària-, que actuava com a corresponsal del canal llatinoamericà Telesur i que té entre mans un documental sobre la situació de Gaza, es va deixar "enredar" (diuen que no va ser molt difícil) per obrir un compte a Twitter. El seu microretxellat començava a les 9:25 del vespre del dijous 27 de maig anunciant que partien de Turquia i es truncava el dilluns 31 de maig, a les 2:26 de la matinada, explicant les mobilitzacions que s'estaven celebrant a Ankara i Istanbul i les que es preparaven per l'endemà a diversos punts del planeta. Twitter ha servit per donar testimoni de l'atac d'Israel contra la *Flota per la Llibertat*, sobretot a través de l'etiqueta #Flotilla, que va arribar a ser de les més utilitzades a escala mundial. Milers, milions de persones han seguit minut a minut el tràgic -però important- desafiament de la *Flota per la Llibertat*.

Aturar tot aquest flux d'informació descentralitzada i aconseguir que només circulin les versions oficials és, ara mateix, una de les principals preocupacions de l'Estat d'Israel. Per aquest motiu, l'exèrcit israelià també manté segrestades les gravacions de vídeo, les càmeres de fotos i els telèfons de les activistes que viatjaven a la flota, sota l'argument demencial que es podria haver amagat material explosiu al seu interior. Segurament tenen raó, si no destrueixen les imatges que contenen aquests aparells, els explotaran al mig dels morros. Esperem que aquest sigui el principi del final d'aquesta història d'impunitat macabra.

> Vindicació feminista

En el marc de la Mostra de Films de Dones i en col·laboració amb el Centre Bonnemaison, l'11 de juny, s'inaugura l'exposició *Vindicació feminista*, una mostra itinerant sobre la revista del mateix nom nascuda durant la lluita antifranquista a partir de la correspondència mantinguda per la militant feminista Brega Falcón, empresonada a Yesserías i imputada injustament per l'atemptat d'ETA al carrer Correos de Madrid. Aquesta revista feminista, només apta per dones, va ser un nervi compacte i convençut que, com explica Carmen Alcalde, cofundadora de la revista: "No va poder derrotar l'herència masclista de la novinguda democràcia (...) *Vindicació* va néixer a la presó i va morir durant la democràcia".

Lloc: Sala Rosa Vallespí, Edifici Bonnemaison (Sant Pere Més Baix, 7).

, agenda directa

BADALONA

Festa Solidària 'Badalona per Nicaragua'
Dijous 10 de juny

Cinefòrum amb la projecció de la pel·lícula *La cançió de Carla*, amb un col·loqui dinamitzat per diferents entitats que cooperen amb Nicaragua per parlar del país, de la seva gent, de les relacions que hi mantenim i de què en queda, d'aquella revolució.

21h. Teatre del Círcol Catòlic.

C. Sant Anastasi, 2.

Dissabte 12 de juny

Gimcana Solidària a partir de les 10h. davant de Roca i Pi
 Concert Solidari *Badalona per Nicaragua* amb La Gossa Sorda + Igitaita + Cesk Freixas + Rumb al Bar + Titot i David Rossell + Badalonians Sound + Projecte d'Efak. A partir de les 19h. al pavelló de la Plana. Passatge de la Plana, 14.

Dimecres 16 de juny

Xerrada a càrrec d'Arcadi Oliveres sobre les relacions que s'estableixen entre el Primer Món i el Tercer Món, subratllant els aspectes econòmics i socials i el paper del jovent en aquest context. 20h. Teatre del Círcol Catòlic. C. Sant Anastasi, 2.
 Més info: www.badalonaxnicaragua.tk
 Organitza: Grup de Joves Los Lirios, l'Espai Xirusplai, El Círcol i l'Escola Jungfrau

BALAGUER

Divendres 11 de juny

Xerrada-col·loqui sobre transgènics, agroecologia i plantes medicinals a càrrec del Jordi Pedrés

Tot seguit, es projectarà la pel·lícula *ILP*, de Jordi Rafel, sobre la iniciativa promoguda per Som Lo Que Sembrem per declarar Catalunya lliure de transgènics.

20h. Lokaillo de Balaguer. C. del Pont, 11.
 Organitza: El Lokaillo, espai de distribució alternativa i llibertària

BARCELONA

18a Mostra Internacional de Films de Dones

Del 10 al 20 de juny

Durant 10 dies, la mostra projectarà més de 40 títols de produccions audiovisuals fetes per realitzadores d'arreu del món. Inauguració de la mostra a l'aire lliure el dijous dia 10, a les 22h. amb el documental *Moon Inside You*, a la plaça de la

Jornades europees d'okupació

Del 17 al 20 de juny
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Amb el títol *Present, passat i futur de l'okupació a Europa*, Cornellà acollirà les Jornades europees sobre okupació entre els dies 17 i 20 de juny. L'organització d'aquestes jornades neix de la necessitat de reforçar totes les lluites que intenten plantar cara al sistema capitalista i del sentiment comú que cal avaluar i repensar aquestes lluites per trobar noves estratègies.

En aquest sentit, les jornades es proposen abordar col·lectivament la valoració del paper transversal que ha exercit l'okupació en els diferents escenaris de lluita i, al mateix temps, se centraran en l'anàlisi dels canvis legals, polítics i socials que hi ha hagut durant aquests anys al voltant dels espais okupats.

Un tema important de la trobada serà la revisió de les respostes judicials i repressives de les decisions preses i com aquestes han afectat el moviment. Es tractarà, doncs, de donar resposta a preguntes com aquestes: Han estat tan dures les conseqüències legals? Estem disposades a assumir les condemnes? La legalització de cases okupades ha estabilitzat o ha fet créixer el moviment?

L'objectiu final de les organitzadores d'aquesta trobada és fugir dels debats i les experiències autoreferencials per crear un procés col·lectiu d'aprenentatge des de l'okupació que ens ajudi a comprendre el nou escenari europeu -cada vegada més uniforme i interrelacionat- i a articular noves formes de resistència.

Les sessions de debat de les jornades tindran lloc al CSO Laforsa, situat a l'avinguda de la Fama número 41 de Cornellà. El dimecres dia 16, a partir de les 19h., es farà una festa en aquest mateix CSO com a acte d'obertura de les jornades i, el dijous 17, es presentaran els col·lectius participants i se celebrarà el primer debat, titulat *Canvis legislatius i interacció amb el poder*. Per altra banda, el dissabte 19, a les deu del matí, es farà un esmorzar popular a Vallcarca i, després, a les dotze del migdia, una manifestació per la defensa dels espais alliberats.

La programació completa de les jornades es pot consultar a la web: www.faunanocturna.net

Virreina de Gràcia. Podeu consultar tota la programació a la web: www.mostrafilms-dones.cat

Dijous 10 de juny

Presentació del documental 'Més enllà del mur'

20h. Universitat Lliure La Rimaia, Gran Via, 550
 Després del documental, hi haurà concert acústic amb La Gossa Sorda i DJ Rodrigo AtV. L'acte servirà per denunciar els fets de Gaza i per recaptar fons per la brigada musical catalana a Palestina d'aquest estiu.
 Organitza: Xarxa d'Enllaç amb Palestina i la Brigada de músics de 2010

Dijous 10 de juny

Prou impunitat de l'Estat d'Israel: llibertat per Palestina!

Acte unitari sobre els esdeveniments succeïts a la Franja de Gaza amb els activistes que van participar a la *Flotilla de la Llibertat*.
 Intervindran: Manuel Tapià, Laura Arau, Joan Josep Nuet, Usama Khaldy, Begoña Martínez i Jordi.
 L'acte tindrà lloc al cinema de la Universitat Autònoma de Barcelona (Cerdanyola) a les 12:15h.

Abans de l'acte, a les 12h., es farà una concentració a la plaça Cívica de la Universitat.

Organitza: Comitè de Solidaritat amb Palestina de la UAB

Dijous 10 de juny

Dones en Resistència: Acte Públic Feminista

Intervencions:
Dones de Colòmbia: Contra la militarització i la guerra, amb Luz Mery Vanegas
Dones d'Hondures: Ni cops d'estat ni cops contra les dones, amb Judith Muñoz Saavedra.
 Altres resistències feministes
 L'acte tindrà lloc a les 19h. al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. C. Sant Pere Més Baix, 7.

Divendres 11 de juny

Xerrada: 'Latin kings i latin queens: banda criminal o moviment social?' a càrrec de David Brotherton

19h. Ateneu Popular de l'Eixample. Passatge Conradi, 3.
 Organitza: Telèfon roig, biblioteca creativa i popular

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Ofereixo el meu estudi de gravació a Barcelona, serveis de tècnic de so en mescla i mastering, o classes bàsiques sobre l'esmentat, a canvi de classes de 3DMax amb Vray.
 CONTACTE: Nil
n2prod@hotmail.com

L'Associació Catalana de Brigadistes hem iniciat una campanya de recollid. Si vols fer alguna aportació:
 CONTACTE:
acbnicaragua@yahoo.es

Projecte educatiu Submarí Lila: busquem grups de música i animació per col·laborar el 23 de juny (Sant Joan) en una festa de suport al projecte a Vinyols (Tarragona).
 CONTACTE: Almudena
melian_alma@yahoo.es

Busquem persones interessades a crear un **Food not Bombs a Gavà/Viladecans**. Volem reciclar aliments vegans i servir-los de forma gratuïta
 CONTACTE:
fnb.baixllobregat@gmail.com

Projecte Lo Sbarco (el desembarcament): viatge amb vaixell de Barcelona a Gènova el 25 de juny per protestar per la situació política i social a Itàlia i a Europa. Informa't i participa.
 CONTACTE:
www.losbarco.org

Ofereixo classes de cuina o cuinar, a canvi de nocions d'informàtica els dissabtes. Zona de Molins de Rei
 CONTACTE: Yona
nuripix@hotmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 10

Un extens front de tempestes creuarà tots els Països Catalans, l'Estat espanyol i el sud de França durant la matinada i el matí.

DIVENDRES 11

Les tempestes deixaran pas a ullades de sol i temperatures notablement més fresques. Durant la tarda tornaran els ruixats al Pirineu.

DISSABTE 12

Els vents del sud tornaran a empènyer cap a nosaltres els nuclis de tempesta que es formaran a Andalusia. De moment cels ennuvolats.

DIUMENGE 13

Les pluges afectaran especialment la costa i el prelitoral de Catalunya. Localment poden ser fortes i amb llamps i trons.

DILLUNS 14

L'ambient continuarà força ennuvolat, la baixa pressió instal·lada sobre la península Ibèrica enviarà bandes de núvols espesos.

DIMARTS 15

El sol es resistirà a sortir. La inestabilitat a les capes altes i els vents marítics continuaran aportant humitat i nuvolositat.

Divendres 11 de juny
Àfrica des de la paraula:
Cinc anys de treball d'oozebap.org
 Presentació del treball editorial associatiu d'oozebap i de la revista *Africaneando* amb Manuel Manrique Gil i Dídac P. Lagarriga. Presenta: Marc Balanyac
 19h. Av Portal de l'Àngel, 42, 2on A.
 Organitza: Fundació Pere Ardiaca

Divendres 11 de juny
Presentació del projecte de recuperació de la cooperativa obrera La Lleialtat Santsenca
 19h. Centre Social de Sants. C. Olzinelles, 30
 Més info: lleialtat.wordpress.com

Fem-ho fàcil 2010: Festival d'Arts Escèniques per la transformació social
Divendres 11 de juny
 22h. Concert amb Tachita de Collblanc + La banda del Panda + Itaca Band
Diuenge 13 de juny
 11-13h. Matinal infantil. 14h. Picnic Jazz-Soul-Folk amb la col·laboració de la cooperativa de consum ecològic del Coll Tremantinaires. 17h. Teatre-dansa-clown-performances. 21:30h. Fi de festa amb La Fanfarria Contratiempo
 Totes les activitats se celebraran al Parc de la Creueta del Coll (Pg. de la Mare de Déu del Coll o pel carrer de Castellterçol)
 Organitza: Assemblea de Festes Majors Alternatives Vallcarca-Coll

Dijous 17 de juny
Recital poètic: 'Procediment abreviat'
 Poesia musicalitzada a càrrec de Moisès Dolz i Moishv
 19:30h. Teteria Malea. C. Riego, 16.
 Organitza: La Ciutat invisible i La Breu edicions

GRANOLLERS

Diuenge 13 de juny
Projecció del documental 'Un país dempeus, per una nova cultura democràtica'
 Després de la projecció, hi haurà debat amb els autors del documental, Mariela Acjia i Jordi Oriola.
 19h. C. Enric Prat de la Riba, 31
 Organitza: L'Esquerda

GRAMENET DEL BESÒS

VII Festival d'Art Social de Santa Coloma de Gramenet
 Els dies 11, 12 i 13 de juny, el col·lectiu

Tercera 'Mostra Marrana' Renova el teu imaginari porno!

BARCELONA
 11, 12 i 13 de juny

Barcelona acollirà, entre l'11 i el 13 de juny, la tercera edició de la *Muestra Marrana*, un festival de vídeo i cinema porno que es proposa ampliar els límits de la pornografia convencional. La iniciativa se situa en la línia de l'anomenat *postporno*, una línia d'acció i creació que no rebutja la representació i el goig del sexe a través d'imatges, sinó que -per contracta d'experimentar totes les seves possibilitats a partir de la crítica de la pornografia comercial i de tots els productes estereotipats que reproduïen la sexualitat normativa. El festival, que anirà acompanyat de presentacions, música i *performances*, pretén mostrar, doncs, la multiplicitat de les sexualitats i les pràctiques i els motius pels quals moltes d'elles són marginades o estigmatitzades. Una bona forma de descobrir col·lectivament que *un altre porno sí que és possible*. Totes les activitats tindran lloc a l'Hangar, passatge de Santa Isabel 40, (Can Ricart, Poble Nou).

Pots consultar la programació al bloc: muestramarrana3.wordpress.com

FARTS es posa en marxa per organitzar la setena edició del festival, que enguany es titula *La santa Coloma que tenim, la Santa Coloma que volem*. El FARTS és una manifestació artística social independent dedicada a l'art compromès, que pretén treballar la sensibilització i la conscienciació social mitjançant les arts escèniques, no només amb la voluntat de mostrar, sinó també de contribuir a la transformació de la realitat social que ens envolta.

Pots consultar tota la programació al bloc: fartssantacoloma.blogspot.com.

Dijous 17 de juny
Ja n'hi ha prou! Consistori dissolució!
 La Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam de Santa Coloma de Gramenet, convoca una manifestació sota el lema *Ja n'hi ha prou! Consistori dissolució!*. 19:30h. Plaça de la Vila

IGUALADA

Dissabte 12 de juny
Festa Bastonera 'A Garrotades per la cultura popular'
 18h. Plaça Pius XII

Mostra de Cultura Popular
 21h. Davant del Museu Comarcal Sopar Popular
 23:30h. Concert: At Versaris + Rebelmadiq Sound System
 Organitza: Colla Bastonera Garrotades

OLESA DE MONTSERRAT

2ª Fira de l'oli i mercat de pagès
 Tot el dia a la plaça de la Sardana i a les 14h. dinar popular.
 Organitza: Revolució Verda- Joves d'Olesa

PREMIÀ DE MAR

Divendres 11 de juny
Taula rodona sobre la NII i els laterals de l'autopista
 Intervindran: Albert Gragera, Pep Riera i Albert Anguera.
 19:30h. Centre Cívic Premià de Mar.
 C. Esperança
 Organitza: Trobades Alternatives del Baix Maresme

SALELLES

Dissabte 12 de juny
IV Festa Alternativa
 Concert amb: Les Passantes + Mateolika + Sabor de Parpinà + P18 Live Machine + Barrio Jaleo. A partir de les 19h. a la sortida de Salelles cap a Sain-Nazaire, molt a prop de Perpinyà.
 Organitza: Associació Barrio Jaleo

VALÈNCIA

Dijous 10 de juny
Presentació del llibre 'Removo consciències. Transgressió cívica i fet nacional'
 Presentació a càrrec d'Eliseu Climent i Quim Gibert.
 19h. Pavelló Àtic de l'Octubre Centre de Cultura Contemporània
 Organitza: Acció Cultural del País Valencià

Jornades 'Anarcosindicalisme i Internacionalisme'

En el marc del centenari del naixement de la CNT, el dies 10, 11 i 12 de juny se celebraran aquestes jornades de debat organitzades per la CGT al Saló de Graus de la Facultat de Psicologia de la Universitat de València (C. Blasco Ibàñez, 21). La programació completa es pot consultar a la web: www.cgtpv.org

Jornada solidària amb la Zona Costa de Chiapas

12 de juny
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

El Grup de Suport a la Zona Costa (GAZC) organitza, el dissabte 12 de juny, una jornada d'activitats solidàries amb el procés revolucionari d'aquesta regió de Chiapas. La jornada començarà a la una del migdia amb un debat sobre el significat d'aquesta lluita en el context mexicà i continuarà amb un menjar popular. A les set de la tarda, se celebrarà un nou debat sobre els conflictes paral·lels a l'Amèrica Llatina i, després, hi haurà un espectacle de màgia i música amb punxadiscos. Al llarg del dia, es projectaran vídeos de les lluites a Mèxic. Tots els actes tindran lloc al CSO La Astilla, avinguda de Vilafranca, 22.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dissabte 12 de juny BARCELONA Autodeterminació és Democràcia!

MARXA CAP AL PARLAMENT DE CATALUNYA

18h. Inici de la marxa a la plaça Urquinaona. Recorregut: Via Laietana, Marquès de l'Argentera, entrada al Parlament i passeig Lluís Companys.

19:30h. Concert a l'Arc de Triomf amb Dekrèpits + El Poble que Canta + Escalivada + Jaume Arnella + Oscar Intente + Pep Sala + Titot

Convoca: Plataforma pel Dret de Decidir

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Marcial Abaga ACTIVISTA SOCIAL I POLÍTIC A GUINEA EQUATORIAL

“Cal actuar des de dins, que et torturin, et peguin, et tanquin i, si és precís, que moris treballant pel teu poble”

Guinea Equatorial viu sota el règim de terror de Teodoro Obiang des de fa tres dècades. Fa quinze anys, a l'excolònia espanyola, es van descobrir uns jaciments de petroli que converteixen el país en el tercer exportador de l'Àfrica subsahariana i garanteixen la impunitat internacional d'Obiang. Marcial Abaga, de 35 anys, lluita pel canvi al seu país des de fa gairebé dues dècades com a membre de l'ONG Sensación del Joven Futuro i de l'executiu del principal partit de l'oposició: Convergencia para la Democracia Social (CPDS).

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com es fer d'opositor a Guinea?
Treballar d'opositor és decidir viure en la marginació, firmar la sentència de no viure dignament i d'estar constantment amenaçat. Jo dic queestic en llibertat provisional perquè qualsevol dia pot passar alguna cosa i que decideixin posar-me uns dies a la presó.

Quan va decidir fer aquest pas?
Jo vaig entrar al CPDS prematurament, per ràbia i odi. El 1991, van matar el meu pare, tot i que no estava implicat en política ni era opositor. Simplement, algú del sistema pròxim al poder li havia deixat diners i, quan va veure que no els tornava, això va ser motiu suficient perquè el torturessin i el matessin. A la meua mare, li van posar picants als òrgans genitals. Arran d'aquesta ràbia, vaig veure clar que allò era insostenible i, amb setze anys, em vaig iniciar com a activista social i polític i vaig entrar al CPDS. Passats els anys, actualment, penso que si s'entra en política per revenja i odi no s'aconsegueix res. Jo, ara, sóc capaç de perdonar els meus adversaris; se'ls ha de castigar, però s'ha de fer a través d'un judici i justificant perquè es fan les coses.

“Occident és còmplice del que pugui succeir al poble guineà”

Quin era el context llavors?
Obiang puja al poder el 3 d'agost de 1979 i, ja llavors, comença la repressió. Però, el 1989, acaba la Guerra Freda, l'URSS desapareix i, a l'Àfrica, les noves agendes de desenvolupament passen pel nou paradigma de governabilitat, la democràcia. Els

ORIOl ANDRÉS

EUA i Europa donen diners als països africans a canvi que es democratitzin. El 1991, Guinea redacta una nova constitució i s'accepta el pluripartidisme. Hi ha un període molt breu que es podria anomenar l'època més daurada de la democràcia guineana i durant el qual gent com jo arriba a ser regidor. Però, el 1995, es descobreix el petroli, que es converteix en un element d'empoderament brutal pel govern. Moltes empreses nord-americanes volen accedir-hi i això fa callar moltes veus.

En l'àmbit social i de Drets Humans, continua tot igual, doncs?
El govern mostra una aparença aperturista, però, a la pràctica, no és una obertura real. Amb el petroli, ha augmentat el petit cercle de rics i la pobresa s'ha multiplicat entre la població. Pel que fa als Drets Humans, el mateix; es fa veure que no es produeixen violacions, però realment és patent que sí. L'exigència de respecte dels Drets Humans per part de la comunitat internacional fa que les violacions no siguin tan tangibles com ho van ser durant la dècada dels 90, però es mantenen. Un exemple: s'acaba de celebrar un judici contra uns opositors acusats d'intentar assaltar el palau presidencial. El tribunal ha provat que els acusats eren innocents i ha decretat la seva posada en llibertat, però no només no se'ls ha alliberat sinó que se'ls han enviat a unes cel·les pitjors. Un senyal d'obertura és que els tribunals han reaccionat correctament, però, en canvi, els acusats continuen a la presó, cosa que evidencia que l'obertura no és real. Un altre exemple: a-

bans, les comissaries estaven situa-

des a llocs centrals i els vianants podien sentir el crits dels detinguts; ara estan ubicades als afores de les ciutats, de manera que es continua pegant els detinguts, però ja ningú no els sent.

Tot i que se celebren eleccions, des de l'oposició denuncieu sistemàticament el frau. Per què continueu participant d'aquesta farsa?

Reconeixem i sempre hem denunciat el frau, que és i ha estat sistemàtic. Tanmateix, la resposta seria una altra pregunta: quin sentit tindria tenir un partit polític a Guinea sense que participés del joc democràtic? És en el procés electoral on es presenten alternatives. Sempre les hem guanyat i Obiang les ha arreglat. Però hi hem de participar perquè som una força política i, a Guinea, no hi ha un altre mitjà per fer arribar el nostre missatge a la població.

Però això permet que Obiang mostri l'aparença democràtica, com a mínim de cara a l'exterior.

Actualment, el que fa callar la comunitat internacional són els diners que mou Obiang. La seva legitimitat no depèn del fet que el nostre partit participi o no de les eleccions i, en canvi, si hi participem, el poble de Guinea s'informa de la realitat i l'alternativa.

Veus un canvi a mitjà termini?
El canvi està en marxa i hi ha molta gent convençuda a Guinea. El que falta és que la comunitat internacional -França, Espanya, EUA- també exigeixi canvis a Guinea. Mentre aquests països no s'hi impliquin, per molt que pugui fer el poble, no hi haurà canvi. I aquesta opció resulta molt poc creïble tenint en compte la política d'interessos petrolers d'a-

quests països. Però els éssers humans haurien de ser sempre el principal i, si aquests països es regeixen pels seus interessos i abandonen el poble de Guinea a la seva sort, Occident és còmplice del que pugui succeir.

I una solució per la via armada?

La via armada no és cap solució perquè et fa esclau dels compromisos armats que generes i de les exigències d'aquells governs que donen suport al cop d'estat i, llavors, mai no faràs res pel benefici del poble perquè hauràs de respondre davant d'aquests compromisos. I els únics compromisos que s'han d'adquirir són davant del poble i la ciutadania. Jo sóc demòcrata i treballa en el sector social i crec que el poble és l'única força bona.

Hi ha mobilització social o pot la por?

Hi ha silenci, però el silenci és imprevisible perquè, de cop, una persona s'alça perquè no pot aguantar més i no sap què és capaç de fer. Conec gent que estava asseguda i, de cop, se n'ha atipat i ha sortit al carrer despullada i amb un matxet a la mà. La revolta i tot el que pugui passar és imprevisible, però hem d'intentar que no s'hi arribi.

Quina opinió et mereix el govern a l'exili de Severo Moto?

Com a guineà, crec que és irrellevant. Per fer coses per Guinea cal ser a Guinea. Quan el govern a l'exili fa una declaració, no van a buscar els membres d'aquest executiu, sinó que són les persones que viuen als petits pobles guineans qui en pateix les conseqüències. El govern a l'exili no més fa soroll mentre d'altres moren. Cal actuar des de dins i que algun dia et peguin, et torturin, et tanquin i, si és precís, que moris reconeixent que treballes pel poble.

. LA COLUMNA

Allò que s'amaga sota la burca

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Leida ha estat pionera en encetar un debat estèril com pocs, el del burca, en un context social en què ningú no qüestionava la laïcitat de les institucions i en plena crisi que demandava centrar-se en qüestions força més imperioses. L'origen de la polèmica cal situar-lo, per tant, ben allunyat de les quatre que viuen sota el vel integral i buscar-lo en un socialisme desnaturalitzat a força de competir amb el discurs de la dreta, socialment moderat i econòmicament liberal, que els porta a voler aparèixer davant l'opinió pública com a gent d'ordre. Un discurs que els dóna molt de rèdit electoral i que no posaran en risc amb cap mostra de feblesa davant la inseguretat generada en l'imaginari social amb les darreres onades migratòries. Vet aquí el perquè un paer socialista es plega a una moció de la dreta i encapçala la darrera defensa d'Occident encara que sigui a costa de fer el ridícul, contradir el seu partit o atiar focs sense importar-los l'augment de la islamofòbia ni d'un retroalimentat fonamentalisme. La moció que s'està estenent com una taca d'oli, però, no

El motorista del MRW és tant subjecte de sanció com la dona del nicab i això suposa zero mesures socials contra el vel

passa de prohibir entrar amb la cara tapada en dependències municipals per seguretat. El motorista del MRW és tant subjecte de sanció com la dona del nicab i això suposa zero mesures socials per eradicar realment l'ús del vel integral. El Tribunal Europeu dels Drets Humans, cas Leyla Sahin contra Turquia, aprova la ingerència de l'Estat amb la prohibició del vel només quan s'està produint una pressió social de tal magnitud que o bé es desprotegeix les dones que no se'l posen o bé s'ingereix en el dret a la pròpia imatge de les que sí, i imposa una laïcitat obligada pel dret a la llibertat religiosa, que passa tant per garantir el culte com l'agnosticisme i l'ateisme. Al contrari, quan no existeix un context social que coarta la nostra llibertat s'imposa la no prohibició. Per això la moció acudeix a raons de seguretat, fugint de donar resposta als problemes socials i imposant ordre públic a cop de multa, demostrant que *el subjecte de la mesura no era la dona del burca sinó un electorat que espera fermesa amb l'esglau més dèbil de la societat mentre totes tebiesa amb els venibles enemics d'allò públic: la banca, l'especulador, l'especialariat explotador i el frau fiscal.*